Έτος ΙΔ'

Τεύχος 122ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΝΟΜΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ἡ ἐγκληματικότης τῶν ἀνηλίκων, ὑπὸ τοῦ Πρυτάνεως καὶ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας ἐν τῇ Παντείῳ Ἀνωτάτῃ Σχολῇ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. Ἰωάννου Παπαζαχαρίου (συνέχεια) 913

Ἡ νομικὴ φύσις τῆς «ἀποπείρας» καὶ ἡ διαχωριστικὴ γραμμὴ μεταξὺ πράξεων ταύτης καὶ «προπαρασκευαστικῶν» τοιούτων, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Κορφιάτη.... 917

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΜΙΣΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Ἡ συμμορία μὲ τὰ 25 πιστόλια, ὑπὸ τοῦ κ. Σπύρου Λεωτσάκου (συνέχεια) 919

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ

Μίστερ Τσάρλυ, ὁ δάσκαλος κακοποιῶν, ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. Γ. Δουκάκη 923

ΣΧΟΛΙΑ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

Ἕνα ἐπαναστατικὸ μανιφέστο, ὑπὸ τοῦ κ. Πέλου Κουτούπη 927

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

« Σταυροφορία γιὰ τὸ παιδί », ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Σπ. Πηλοῦ (συνέχεια) 929

ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΙΣ Α. Α. Π.

Ἀθῆναι—Ἀρχαία Ὀλυμπία—Ναύπακτος. Στιγμιότυπα ἀπὸ τὴν διήμερη ἐκδρομὴ τῶν στελεχῶν τῶν Παιδικῶν Κατασκηνώσεων τοῦ Ἀρχηγείου Α.Π., ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου..... 937

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

Τιμαὶ εἰς τὸν ἡρωϊκὸν θαλασσοπόρον-Ἀστυφύλακα Πέτρον Κλουδᾶν, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χαρ. Σταμάτη 943

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

Ἀστυνομικὰ στιγμιότυπα δεκαπενθημέρου, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α..... 946

ΙΣΤΟΡΙΑ - ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 949

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Δεκαπενθήμερον Τροχαίας, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α. 951

ΚΛΑΔΟΣ ΥΓΕΙΑΣ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἀπολογισμὸς Κλάδου Ὑγείας μηνὸς Σεπτεμβρίου καὶ ἀνακοίνωσις Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας Ἀρχηγείου Α. Π...... 953

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΩΡΕΣ

Μία δεσποινὶς ἀτυχήσασα..., ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χ. Σ. 955

ΕΙΔΗΣΕΙΣ - ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ — ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΣΥΝΕΡΓΕΙΟΝ — ΠΕΝΘΗ 958

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Χειρόγραφα μελετῶν δημοσιευομένων ἢ μή, δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ
Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (Τηλ. 522 - 512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΣΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΤΜΗΜΑ ΜΕΛΕΤΩΝ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΔΔΙΔΡΟΜΙΟΥ 12 — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.—Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΑ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1966 | ΤΕΥΧΟΣ 322

ΝΟΜΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Η ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΤΩΝ ΑΝΗΛΙΚΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Πρυτάνεως καὶ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας ἐν τῇ Παντείῳ Ἀνωτ. Σχ. Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

3. Ἐν τῷ καθορισμῷ τῶν ὁρίων τῆς ἐνδιαμέσου ταύτης περιόδου ἀμφιβολίας περὶ ἐπελεύσεως τῆς ἱκανότητος πρὸς καταλογισμὸν δὲν ὑπάρχει ὁμοφωνία εἰς τὰ διάφορα δίκαια. Ἄλλοτε περιελάμβανεν αὕτη συνήθως ἓξ ἢ ἑπτὰ ὁλόκληρα ἔτη, νῦν ὅμως συνήθως μόνον τέσσαρα ἔτη. Ἄλλοτε ἐπίσης τὰ ἔτη ταῦτα καθωρίζοντο ἐντὸς τῆς περιόδου τῆς παιδικῆς ἡλικίας, νῦν ὅμως καθορίζονται ἐντὸς τῆς ἐφηβικῆς τοιαύτης.

Ἐκ τῶν διαφόρων δικαίων τὸ Γερμανικὸν καὶ Αὐστριακὸν ὁρίζουσι τοιαύτην περίοδον ἀμφιβολίας περὶ τῆς ἐπελεύσεως τῆς πρὸς καταλογισμὸν ἱκανότητος 4 ἐτῶν, μεταξὺ τοῦ 14ου καὶ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας, τὸ Γαλλικὸν Δίκαιον περίοδον 5 ἐτῶν, μεταξὺ τοῦ 13ου καὶ 18ου ἔτους, καὶ τὸ Ἑλληνικὸν περίοδον 4 ἐτῶν, μεταξὺ τοῦ 12ου καὶ 16ου ἔτους. Ὁ Ἕλλην νομοθέτης ὥρισεν, ὡς ἐλέχθη ἤδη, τὰ ὅρια τῆς περιόδου εἰς κατωτέραν ἡλικίαν λόγῳ τῆς διαφορᾶς τῆς ταχύτητος τῆς ἀναπτύξεως τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς ἐν σχέσει πρὸς τὰς βορειοτέρας εὐρωπαϊκὰς φυλάς. Θὰ ἐνδιέφερε δὲ ἴσως ἐπίσης νὰ σημειωθῇ ὅτι, καίτοι εἶναι γνωστὸν ὅτι τὸ γυναικεῖον φῦλον ἀποκτᾷ ἐνωρίτερον ἢ τὸ ἀνδρικὸν φῦλον τὴν πρὸς τὸν καταλογισμὸν ἱκανότητα, ὅμως τὰ σημερινὰ δίκαια κατ' ἀντίθεσιν πρὸς προηγουμένας ἐποχάς, δὲν ὁρίζουσι διάφορον περίοδον διὰ τὰ ἄρρενα καὶ διάφορον διὰ τὰ θήλεα.

De lege ferenda ἡ τοιαύτη περίοδος ἀμφιβολίας περὶ τῆς ἐπελεύσεως ἢ μὴ τῆς πρὸς καταλογισμὸν ἱκανότητος θὰ ἔδει νὰ περιλαμβάνῃ κατὰ τὸ δυνατὸν περισσότερα ἔτη, διότι νομίζομεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ δεσμεύηται ὁ δικαστὴς ἀδικαιολογήτως διὰ καθορισμοῦ στενῶν ὁρίων, μὴ ἐπιτρεπομένου οὕτως εἰς αὐτὸν νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν σπανιωτέρας πως, πλὴν δυνατάς, περιπτώσεις καθ' ἃς ἡ ἱκανότης πρὸς καταλογισμὸν ἀποκτᾶται τυχὸν ἐνωρίτερον ἢ ἀργότερον τῶν τεθέντων κατωτέρων καὶ ἀνωτέρων ὁρίων ἡλικίας, κατὰ τὸν καθορισμὸν τῆς τοιαύτης περιόδου.

4. Νῦν γεννᾶται ἕτερον ἐρώτημα, γίνεταί τις ἱκανὸς πρὸς καταλογισμὸν ἐνωρίτερον δι' ὡρισμένας πράξεις καὶ ἀργότερον δι' ἄλλας, ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἡ ἔννοια τῆς πρὸς καταλογισμὸν ἱκανότητος εἶναι σχετικὴ πρὸς ὡρισμένας πράξεις ἢ παραλείψεις, ἤτοι πρὸς ὡρισμένην διαγωγήν; Σχετικῶς ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι ἤδη τὸ Ρωμαϊκὸν καὶ τὰ Μεσαιωνικὰ Δίκαια ἐδέχοντο τὴν σχετικότητα τῆς τοιαύτης ἐννοίας, τοῦτο δ' ἰδία προκειμένου περὶ τῶν βαρυτέρων πράξεων. Ἐθεωρεῖτο δηλονότι αὐτονόητον ὅτι ὁ ἀνήλικος ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ ἐννοῇ ἐνωρίτερον τὸ μέγεθος τῆς σοβαρότητος τῆς τελέσεως βαρέων ἐγκλημάτων, ὡς λ.χ. τῆς ἀφαιρέσεως τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

Καὶ κατὰ τὰς σημερινὰς ὅμως ἀντιλήψεις ἡ ἔννοια τῆς ἱκανότητος πρὸς καταλογισμὸν θεωρεῖται ὡς ἔννοια σχετικὴ πρὸς ὡρισμένας πράξεις. Ἡ τοιαύτη δὲ ἄποψις ἐμφανίζεται σήμερον ὑπὸ διαφόρους μορφάς:

α) Τὰ διάφορα δίκαια ἀπαιτοῦσιν, ὅπως ἡ ἱκανότης πρὸς καταλογισμὸν ὑπάρχῃ κατὰ τὸν χρόνον τῆς τελέσεως τῆς πράξεως παρὰ τοῦ ἀνηλίκου. Οὕτως ὅμως γίνεται δεκτὸν οὐ μόνον ὅτι εἶναι δυνατὸν ὁ ἀνήλικος νὰ ἀποκτήσῃ μεταγενεστέρως, ἤτοι μετὰ τὸν χρόνον τῆς τελέσεως τῆς πράξεως, τὴν πρὸς καταλογισμὸν ἱκανότητα, ἤτις ἱκανότης δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν πλέον διὰ νὰ χαρακτηρισθῇ ὁ ἀνήλικος οὗτος ὡς ἐγκληματίας, ἀλλὰ συγχρόνως ὅτι εἶναι δυνατὸν ὁ ἀνήλικος νὰ ἔχῃ ἤδη ἀποκτήσει προηγουμένως ἱκανότητα πρὸς καταλογισμὸν ἢ νὰ εἶναι ταυτοχρόνως δεκτικὸς καταλογισμοῦ προκειμένου περὶ ἄλλων πράξεων, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ὅμως ἐπίσης δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν.

β) Εὑρίσκομεν ἐνίοτε εἰς τὸ «Εἰδικὸν Μέρος» τῶν Ποινικῶν Κωδίκων τὸν καθορισμὸν ἰδίων ὁρίων ἐπελεύσεως τῆς ἱκανότητος πρὸς καταλογισμὸν δι' ὡρισμένας ἀξιοποίνους πράξεις. Τοῦτο δὲ δύναται νὰ λεχθῇ ἐπὶ παραδείγματι διὰ τὴν § 173 ἔδαφ. 4 τοῦ γερμανικοῦ ποινικοῦ κώδικος, καθ' ἣν οἱ κατιόντες ἐξ αἵματος ἢ ἐξ ἀγχιστείας συγγενεῖς θεωροῦνται προκειμένου περὶ αἱμομιξίας ἀνίκανοι πρὸς καταλογισμόν, ἐφ' ὅσον δὲν συνεπλήρωσαν τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των.

γ) Ἡ ποικίλη ἐξέλιξις τῆς ὡριμότητος πρὸς καταλογισμὸν ἀναλόγως τῶν διαφόρων πράξεων ἄγει καὶ εἰς τὸν καθορισμὸν διαφόρων χρόνων τῆς ἐπελεύσεως τῆς πρὸς καταλογισμὸν ἱκανότητος εἰς τοὺς διαφόρους κλάδους τοῦ δικαίου (δημόσιον καὶ ἰδιωτικὸν δίκαιον, ποινικὸν δίκαιον, ἐνοχικόν, οἰκογενειακὸν καὶ κληρονομικὸν δίκαιον).

5. Ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐλέχθη, ὅλα τὰ ἄλλα δίκαια, πλὴν τοῦ Σχεδίου τοῦ Ἰταλικοῦ Ποινικοῦ Κώδικος, δέχονται ὅτι μόνον οἱ ἀποκτήσαντες τὴν πρὸς καταλογισμὸν ἱκανότητα εἶναι ἱκανοὶ πρὸς τὸ ἐγκληματεῖν. Τὰ δίκαια ὅμως ταῦτα ἀκολουθοῦσι διάφορα συστήματα ἐν τῇ ἀντιμετωπίσει τοῦ ζητήματος, ἐὰν ἡ ἐξέτασις τῆς ὑπάρξεως τῆς ἱκανότητος πρὸς καταλογισμὸν παρὰ τοῖς ἀνηλίκοις εἶναι ἀναγκαία ἢ μήπως τυχὸν δύναται καὶ νὰ ἐλλείπῃ; Ὑπὲρ τῆς πρώτης ἀπόψεως κηρύσσονται τὸ Γερμανικόν, Αὐστριακόν, Γαλλικὸν καὶ Ἑλληνικὸν Δίκαιον, καθ' ἃ θεωρεῖται ἀναγκαῖον, ὅπως ὁ δικαστὴς ἐξετάζῃ καὶ κρίνῃ περὶ τῆς ἑκάστοτε ἐπελεύσεως ἢ μὴ τῆς ἱκανότητος πρὸς καταλογισμὸν παρὰ τῷ ἀνηλίκῳ ἐφ' ὅσον οὗτος ἄγει τὴν ἡλικίαν τῆς νομίμου περιόδου ἀμφιβολίας. Ἀντιθέτως κατὰ τὸ Ἑλβετικὸν Δίκαιον (ὁμοίως δὲ καὶ κατὰ τὰ δίκαια τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Β. Ἀμερικῆς, ὡς καὶ τὸ Βελγικὸν Δίκαιον, ἅτινα ὅμως διαφεύγουσι τοῦ κύκλου τῆς ἐνταῦθα συγκριτικῆς ἐξετάσεως) ἡ τοιαύτη ἐξέτασις θεωρεῖται περιττή. Σχετικῶς δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι καὶ ἡ Γαλλικὴ Πρᾶξις, παρὰ τὴν ἀντίθετον διάταξιν τοῦ Γαλλικοῦ νόμου, δὲν ἐξετάζει πράγματι τὴν ἐπέλευσιν ἢ μὴ τῆς ἱκανότητος πρὸς καταλογισμόν, ἀλλὰ χρησιμοποιεῖ τὸ ζήτημα τῆς διακρίσεως «ὡς μέσον ἀπαλλαγῆς τοῦ νεαροῦ ἐγκληματίου ἀπὸ τῆς ποινῆς ἐν πάσῃ περιπτώσει, καθ' ἣν ὁ δικαστὴς κρίνει ὅτι ἡ σωτηρία αὐτοῦ εἶναι δυνατὴ δι' ἄλλων μέσων προληπτικῶν, τεινόντων εἰς τὴν ἠθικὴν ἀναμόρφωσιν αὐτοῦ».

Ἡ τελευταία δὲ ἄποψις ἐρείδεται ἐπὶ τῆς κάτωθι σειρᾶς σκέψεων: Ἡ σκοπουμένη διὰ τῶν διαφόρων μέτρων τοῦ Ἐγκληματολογικοῦ Δικαίου Ἀνηλίκων διαπαιδαγώγησις τοῦ ἀνηλίκου δέον νὰ ἐξαρτηθῇ ἐκ τῆς ἐξετάσεως καὶ ἐκτιμήσεως τῆς ὅλης ὑποκειμενικῆς καταστάσεως τοῦ τελευταίου τούτου κατὰ τὸν χρόνον τῆς δίκης αὐτοῦ, τὸ ζήτημα δέ, ἐὰν ὁ περὶ οὗ πρόκειται ἀνήλικος εἶχεν ἢ δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀποκτήσει τὴν πρὸς καταλογισμὸν ἱκανότητα κατὰ τὸν χρόνον τῆς τελέσεως τῆς πράξεως καθίσταται τοιουτοτρόπως ἄνευ σημασίας. Πρέπει δὲ ἐξ ἄλλου νὰ παρατηρηθῇ ὅτι καὶ ὁ μὴ ἀποκτήσας ἀκόμη τὴν πρὸς καταλογισμὸν ἱκανότητα ἀνήλικος

δυνατὸν νὰ παρουσιάζῃ ὑποκειμενικὴν ἢ ἀντικειμενικὴν μειονεκτικότητα σοβαρωτάτης φύσεως, ὥστε νὰ δικαιολογῆται ὁπωσδήποτε ἡ ἐπέμβασις τῆς Πολιτείας πρὸς ἀντιμετώπισιν ταύτης. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ αὕτη ἡ ἐξέτασις καὶ κρίσις τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ ἱκανότητος πρὸς καταλογισμὸν παρὰ τοῖς ἀνηλίκοις εἶναι δυσχερεστάτη, ἂν μὴ ἀδύνατος. Τοιουτοτρόπως ἕνεκα ἀκριβῶς τοῦ λόγου τούτου, ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐρρήθη, ἡ Γαλλικὴ Πρᾶξις δὲν ἐξετάζει πράγματι, παρὰ τὸ γράμμα μάλιστα τοῦ νόμου, τὴν ἐπέλευσιν ἢ μὴ τῆς ἱκανότητος πρὸς καταλογισμὸν παρὰ τοῖς ἀνηλίκοις. Καὶ ἡ Γερμανικὴ Πρᾶξις ὅμως, ἥτις ἐξετάζει ταύτην, ἀναγκάζεται νὰ ἀκολουθῇ σχετικῶς ὅλως τυπικοὺς καὶ ἐπισφαλεῖς τρόπους. Ἐρωτᾶται λ.χ. οὐχὶ σπανίως ἐν Γερμανίᾳ, κατὰ πόσον ὁ ἁμαρτήσας ἀνήλικος ἐγνώριζε τὴν κατήχησιν ἢ τὰς δέκα ἐντολάς, καὶ ἀποφαίνεται τοιουτοτρόπως τὸ δικαστήριον, ἐὰν ὁ περὶ οὗ πρόκειται ἀνήλικος εἶχεν ἢ δὲν εἶχεν ἀποκτήσει ἀκόμη τὴν πρὸς καταλογισμὸν ἱκανότητα. «Εἶναι ὅμως δυνατὸν ὁ ἀνήλικος νὰ γνωρίζῃ ἐπακριβῶς καὶ τὰς δέκα ἐντολάς, νὰ παραμένῃ ὅμως ἐξαιρετικῶς ἀμβλύνους, ὡς ἐξ ἄλλου νὰ ἔχῃ λησμονήσει ἀπὸ πολλοῦ πλέον ταύτας καὶ ὅμως νὰ ἀποτελῇ ὡριμώτατον βλαστὸν τῆς μεγαλοπόλεως». Θὰ ἔδει ἴσως νὰ σημειωθῇ καὶ τὸ ὅτι ἐν Γερμανίᾳ ἐπὶ 1000 ἀνηλίκων, κάτω τῶν 14 ἐτῶν, ἀπηλλάγησαν ὑπὸ τῶν δικαστηρίων ἀνηλίκων, ὡς ἀκαταλόγιστοι, 289 ἀνήλικοι ἐν Κολωνίᾳ, 141 ἐν Κιέλῳ, 97 ἐν Βερολίνῳ καὶ 24 ἐν Δρέσδῃ. «Εἰς ποῖα ὅμως συμπεράσματα δέον νὰ καταλήξωμεν ἐκ τῶν τοιούτων ἀριθμῶν; Μήπως ὅτι ὁ ἐκ τοῦ Ρήνου ἢ ἐκ τοῦ Σλέσβινγκ - Χόλστάϊν παῖς ἔχει κατωτέραν ἀντίληψιν τῶν «φωστήρων» Σαξόνων; Οὐδεὶς βεβαίως εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποδεχθῇ τοιοῦτόν τι. Ἰδία ὅμως οἱ διὰ τὸ Βερολῖνον δεδομένοι ἀριθμοὶ καταδεικνύουν πασιδήλως τὰ ἐλαττωματικὸν τῆς ἀκολουθουμένης ὑπὸ τῆς γερμανικῆς πράξεως πορείας». Ἐν τέλει δέον ἀπαραιτήτως νὰ σημειωθῇ καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς ἑτέρας ἀπόψεως τὰ ἀμερικανικὰ καὶ βελγικὰ δικαστήρια, ἅτινα ἀπέδωσαν καλὰ ἀποτελέσματα προκειμένου περὶ τῆς καταπολεμήσεως τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων, δὲν ἐξετάζουσι παντάπασι τὴν ὕπαρξιν ἢ μὴ ἱκανότητος πρὸς καταλογισμὸν κατὰ τὸν χρόνον τῆς τελέσεως τῆς πράξεως.

Καὶ ὅμως, παρὰ τὰς ὡς ἄνω σοβαρὰς ἀντιρρήσεις, νομίζομεν ὅτι δέον νὰ ταχθῶμεν μετὰ τῆς ἀντιθέτου ἀπόψεως, καθ' ἣν ἀπὸ ἀπόψεως θετέου δικαίου μᾶλλον πρέπει νὰ ἐξετάζηται ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ ἡ ὕπαρξις ἢ μὴ ἱκανότητος πρὸς καταλογισμὸν παρὰ τῷ ἀνηλίκῳ, καὶ τοῦτο διότι τὸ Ποινικὸν Δίκαιον δέον νὰ λαμβάνῃ εὐρέως ὑπ' ὄψιν του τὴν πραγματικότητα, ἥτις διδάσκει ὅτι ἡ ἱκανότης πρὸς καταλογισμὸν δὲν εἶναι ἀποκύημα τῆς φαντασίας τοῦ νομοθέτου, ἀλλ' ὑφίσταται πραγματικῶς. Καὶ ἀσφαλῶς μὲν δέον νὰ ἐξετάζηται εἰς πᾶσαν δίκην ἀνηλίκου ἡ ὅλη ὑποκειμενικὴ καὶ ἀντικειμενικὴ κατάστασις αὐτοῦ, ἀκριβῶς ὅμως τὴν ἐξέτασιν ταύτην ὑποβοηθεῖ ἡ ἔρευνα καὶ κρίσις περὶ τῆς ἱκανότητος ἢ ἀνικανότητος πρὸς καταλογισμὸν τοῦ δεδομένου ἀνηλίκου κατὰ τὴν τέλεσιν τῆς πράξεως. Ἐπίσης ἐξ αὐτοῦ καὶ μόνον εἶναι δυνατὸν νὰ μορφωθῇ γνώμη, ἐὰν ὄντως ὁ περὶ οὗ πρόκειται ἀνήλικος διέπραξεν ἢ μὴ τὸ ἔγκλημα, καὶ ἐπομένως παρουσιάζῃ ἐν τούτῳ ἐλαττωματικότητα ἢ μή. Πρὸς τούτοις, πῶς θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ κριθῇ, ἂν ἔλαβε χώραν πράγματι ὑποτροπὴ ἄνευ τῆς τοιαύτης ἐξετάσεως; Πῶς θὰ ἦτο ἐπίσης δυνατὸς ὁ σχηματισμὸς ὀρθῆς στατιστικῆς τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων, τόσον ὠφελίμου δὲ ἀπὸ ἀπόψεως ἐγκληματολογικῆς πολιτικῆς; Καὶ τέλος δέον νὰ μὴ λησμονῆται, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὁδηγηθῇ πᾶς ἀνήλικος εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν δι' ἐπιβολῆς μόνον παιδαγωγικῶν μέτρων, ἀλλὰ ὅτι τοὐναντίον ἐνδείκνυται καὶ ἡ ἐπιβολὴ ποινικῶν μέτρων, τὰ ὁποῖα ὅμως, ὡς γνωστόν, προϋποθέτουσιν ἀπαραιτήτως τὴν ὕπαρξιν ἱκανότητος πρὸς καταλογισμὸν κατὰ τὴν τέλεσιν τῆς ἀξιοποίνου πράξεως.

III. Κατὰ τὸ Ἰταλικὸν Δίκαιον, ὡς ἐλέχθη ἤδη, ἀρκεῖ διὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ δράστου ὡς ἐγκληματίου, ἁπλῶς, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ ἐκ τῆς ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ κοινωνίᾳ διαβιώσεως αὐτοῦ πηγάζουσα εὐθύνη τούτου ἔναντι τῆς κοινωνίας, ἤτοι ἡ

«κοινωνικὴ εὐθύνη», ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἱκανότης αὐτοῦ νὰ βλάπτῃ τὴν κοινωνίαν, ἤτοι «τὸ κοινωνικῶς ἐπικίνδυνον» αὐτοῦ, χωρὶς νὰ ἀπαιτῆται καὶ ἡ παρὰ τῷ δράστῃ ὕπαρξις ἱκανότητος πρὸς καταλογισμόν. Οὕτως ἅπαντες οἱ ἄνθρωποι, ἱκανοὶ ἢ μὴ πρὸς καταλογισμόν, θεωροῦνται ὑπὸ τοῦ Ἰταλικοῦ Δικαίου καὶ ὡς ἱκανοὶ πρὸς τὸ ἐγκληματεῖν. Καὶ ἐρωτᾶται νῦν, τί νοεῖται διὰ τῶν τοιούτων ἐννοιῶν «τῆς κοινωνικῆς εὐθύνης» καὶ «τοῦ κοινωνικῶς ἐπικινδύνου»;

1. Ἡ ἔννοια τῆς «κοινωνικῆς εὐθύνης» ἔχει τὴν σημασίαν ὅτι πᾶν ἄτομον εἶναι ἀείποτε ὑπεύθυνον διὰ πάσας τὰς παρ' αὐτοῦ τελουμένας ἀντικοινωνικὰς πράξεις, ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον, διότι διαβιοῖ ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ αἰσθανθῇ καὶ ὑποστῇ κατ' ἀναπόφευκτον ἀνάγκην τὰς ἐκ τῶν ἐν τῇ κοινωνίᾳ πράξεων αὐτοῦ πηγαζούσας συνεπείας, αἵτινες δέον νὰ εἶναι καλαὶ δι' αὐτόν, ἐφ' ὅσον ἡ διαγωγή του ὑπῆρξε καλὴ διὰ τὴν κοινωνίαν, καὶ κακαί, ἐφ' ὅσον αὕτη ἦτο κακὴ δι' αὐτήν. Κατὰ ταῦτα ἡ μοναδικὴ ὁδὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως ἐκφύγῃ τῆς τοιαύτης κοινωνικῆς εὐθύνης καὶ ἑπομένως καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς συνεπειῶν, εἶναι ἡ ἀπὸ πάσης ἀνθρωπίνης κοινωνίας ἀπομάκρυνσίς του.

Εὐνόητος καθίσταται ἡ πρακτικὴ σημασία τῆς ἐννοίας τῆς ἔναντι τῆς κοινωνίας εὐθύνης διὰ τὸ Ἐγκληματολογικὸν Δίκαιον Ἀνηλίκων, δεδομένου ὅτι οἱ ἀνήλικοι, καὶ ἐὰν δὲν ἔχωσιν ἀκόμη ἀποκτήσει τὴν πρὸς καταλογισμὸν ἀπαιτουμένην ἱκανότητα, οὕτως ἢ ἄλλως ζῶσιν εἰς τὴν κοινωνίαν, μάλιστα δὲ ἀφ' ἑνὸς ἀπολαμβάνουσιν, ὡς φύσει ἀπροστάτευτα ὄντα, μεγαλυτέρας παρ' αὐτῆς προστασίας καὶ περιθάλψεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ δὲν εἶναι ἱκανοί, ὅπως ἀποδώσωσι τυχὸν πάντα ταῦτα, ἐξυπηρετοῦντες τοὺς συνανθρώπους των. Ἐκ τούτου ἕπεται ὅτι ὅλοι οἱ ἀνήλικοι δέον νὰ θεωρῶνται ὑπόλογοι διὰ τὰς παρ' αὐτῶν τελουμένας ἀντικοινωνικὰς πράξεις, εἴτε εἶναι μικρᾶς ἡλικίας καὶ δὲν ἔχουσιν ἀκόμη ἀποκτήσει τὴν πρὸς καταλογισμὸν ἱκανότητα, εἴτε εἶναι μεγαλυτέρας ἡλικίας καὶ ἔχουσιν ἀποκτήσει τοιαύτην.

Ἐξ ἄλλου ἡ ἔννοια τοῦ «κοινωνικῶς ἐπικινδύνου», ἥτις ἀπαντᾶται καὶ ὑπὸ τὸν ὅρον «ἀντικοινωνικότης», ἔχει τὴν κάτωθι σημασίαν: Ἐὰν ἄνθρωπός τις εἶναι ἱκανὸς νὰ προξενήσῃ βλάβην εἰς τὴν κοινωνίαν, τότε εἶναι «ἐπικίνδυνος» δι' αὐτήν. Ἡ κοινωνία ὅμως ὡς «ὀργανισμὸς» ἔχει καὶ αὕτη, ὡς ἅπαντες οἱ ἕτεροι ζωϊκοὶ ὀργανισμοί, τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοσυντηρήσεως καὶ ἑπομένως εἶναι φυσικὸν νὰ ἀμύνηται κατὰ παντὸς ἐπικινδύνου ἀτόμου καὶ ἐν γένει κατὰ παντὸς κινδύνου, ἀπευθυνομένου κατ' αὐτῆς, χωρὶς βεβαίως νὰ ἐνδιαφέρῃ αὐτήν, κατὰ πόσον ὁ ἐξ οὗ προέρχεται ὁ κίνδυνος εἶναι ἢ δὲν εἶναι δεκτικὸς καταλογισμοῦ.

Καὶ ἡ πρακτικὴ σημασία τῆς ἐννοίας «τοῦ κοινωνικῶς ἐπικινδύνου» διὰ τὸ Ἐγκληματολογικὸν Δίκαιον Ἀνηλίκων δὲν εἶναι μικροτέρα, δεδομένου ὅτι ἅπαντες οἱ ἀνήλικοι, οὐ μόνον δὲ οἱ μεγαλυτέρας ἡλικίας καὶ ἑπομένως ἱκανοὶ πρὸς καταλογισμόν, ἀλλὰ καὶ οἱ μικροτέρας ἡλικίας τοιοῦτοι καὶ ἑπομένως ἀνίκανοι πρὸς καταλογισμόν, δύνανται νὰ βλάψωσι τὴν κοινωνίαν ἐμφανιζόμενοι ὡς «κοινωνικῶς ἐπικίνδυνοι». Ἐκ τούτου ἕπεται ὅτι ὅλοι οἱ ἀνήλικοι, ἀσχέτως ἡλικίας, δέον νὰ θεωρῶνται ὡς ὑπεύθυνοι διὰ τὰς ὑπ' αὐτῶν τελουμένας ἀντικοινωνικὰς πράξεις, χωρὶς οὐδέποτε νὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκφύγωσιν οἱωνδήποτε ἐκ τούτου συνεπειῶν ἐπὶ τῇ δικαιολογίᾳ ἐλλείψεως παρ' αὐτοῖς ἱκανότητος πρὸς καταλογισμόν.

(Συνεχίζεται)

Η ΝΟΜΙΚΗ ΦΥΣΙΣ ΤΗΣ «ΑΠΟΠΕΙΡΑΣ» ΚΑΙ Η ΔΙΑΧΩΡΙΣΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΜΕΤΑΞΥ ΠΡΑΞΕΩΝ ΤΑΥΤΗΣ ΚΑΙ «ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΤΙΚΩΝ» ΤΟΙΟΥΤΩΝ

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. Β. ΚΟΡΦΙΑΤΗ**

I.— Ἐκ τῶν πλέον λεπτῶν καὶ ἐπιμάχων ζητημάτων, ἅτινα ἀπασχολοῦσιν ἀείποτε Θεωρίαν τε καὶ Πρᾶξιν, τόσον ἐν τῇ Προδικασίᾳ καὶ τῇ Ἐνδιαμέσῳ, ὅσῳ καὶ τῇ Ἀκροαματικῇ Διαδικασίᾳ, ἐστὶν οὐ μόνον ἡ «νομικὴ φύσις» τοῦ «ἀποπειραθέντος» ἐγκλήματος, ἀλλά, καὶ ἰδίᾳ, ἡ «διαχωριστικὴ γραμμὴ» μεταξὺ τῶν «πράξεων» τούτου καὶ τῶν «προπαρασκευαστικῶν», ἐν τῇ προσπαθείᾳ δὲ τῆς διευχεράνσεως τῆς ἐπιλύσεως τῶν ὁποίων θὰ ἠδύναντο νὰ σημειωθῶσι τ᾽ ἀκόλουθα:

II.— 1. Εἶναι ἀληθές, ὅτι τὸ ἀποπειραθὲν ἐν σχέσει πρὸς τὸ τετελεσμένον ἔγκλημα ἀποτελεῖ οὐχὶ κυρίως ἰδίαν μορφήν, ἀλλ᾽ ἰδίαν ἄποψιν ἤ, ἄλλως, ἰδίαν ἐμφάνισιν τοῦ τετελεσμένου ἐγκλήματος (Οὕτω Κορφιάτης, Τὸ κατ᾽ Ἐξακολούθησιν Ἔγκλημα 1950) 51 σελ. 122) 3 σημ. 70).

2. Πράγματι δ᾽ ἐπιφανειακή ἤ, ἄλλως, ἐκ πρώτης ὄψεως ἐπισκόπησις τῶν περὶ ἀποπείρας διατάξεων ἐν τοῖς οἰκείοις Ποινικοῖς Συστήμασι δημιουργεῖ ἀμέσως τὴν ἀντίληψιν τῆς — ἐξ ἐπόψεως στοιχείων — πληρότητος αὐτῶν καὶ ἐπομένως τῆς δεούσης αὐτῶν αὐτοτελείας (βλέπ. Manzini, Trattato di Dto Denale II, 1928, σ. 267). Πλήν, βαθυτέρα τούτων ἔρευνα, πείθει πάντα, ὅτι παρὰ τὴν σχετικὴν ταύτην πληρότητα τῆς διασκευῆς των, αἱ διατάξεις αὗται δὲν κέκτηνται καθολικὴν αὐθυπαρξίαν, τουτέστι δὲν δύνανται νὰ νοηθῶσιν ἀπολύτως αὐτοτελῶς ὑφιστάμεναι, δηλαδὴ ἄνευ τῆς ὑπάρξεως τῶν περὶ τετελεσμένου ἐγκλήματος διατάξεων, διότι ἐν αὐταῖς τὸ μὲν προβλέπεται τὸ «ἔννομον ἀγαθόν», ὅπερ ἐστὶ τὸ («νομικὸν) ἀντικείμενον» τῆς ποινικῆς προστασίας, ἤτοι τοῦ παραγγέλματος, ἡ προσβολὴ τοῦ ὁποίου ἀγαθοῦ πληροῖ τὴν «νομοτυπικὴν μορφὴν» τοῦ οἰκείου ἐγκλήματος, τὸ δὲ διαγράφονται αἱ κυρώσεις, οὖσαι — ἐξαιρέσει τῶν περιπτώσεων, καθ᾽ ἃς ὁρίζονται διὰ τὴν ἀπόπειραν αὐτοτελεῖς ποιναί — ἀνάλογοι καὶ κατ᾽ ἀναφορὰν πρὸς τὰς ἐπὶ τῶν τετελεσμένων πράξεων ἀπειλουμένας ποινάς. Παρὰ ταῦτα, ὅμως, τὸ «ἀποπειραθὲν» ἔγκλημα δὲν στερεῖται ἐκ τοῦ λόγου τούτου τῆς ρηθείσης σχετικῆς αὐτοτελείας του ἔναντι τοῦ «τετελεσμένου» ἐγκλήματος, οὗτινος ἡ «νομικὴ ὀντότης» συμπίπτει πρὸς τὴν τοιαύτην τοῦ κατ᾽ ἐξοχὴν αὐθυποστάτου καὶ αὐτονόμου τετελεσμένου ἐγκλήματος (Βλέπετε Κορφιάτην, ἔνθ. ἀνωτ.).

3. Ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν «δύο» τούτων «μορφῶν» ἢ μᾶλλον «ἀπόψεων» ἢ «ἐμφανίσεων» ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἐγκλήματος ἔγκειται ἐν τῷ ὄντι: ἐν μὲν τῇ πρώτῃ ἡ ἐνέργεια τοῦ δράστου ἐπέτυχεν ὁλοτελῶς τὴν προσβολὴν τοῦ ὑπὸ ποινικῆς διατάξεως προστατευομένου ἀγαθοῦ, ἐνῶ ἐν τῇ δευτέρᾳ οὐχί, πραγματωθείσης ἁπλῶς μιᾶς καταστάσεως κινδύνου, ἥτις ἐπίσης ἐστὶν ἐν ποινικὴν - νομικὴν ἀξίαν κεκτημένον «γεγονός». Τῶ λόγω τούτω τὰ ἐγκλήματα ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς ὁλοκληρώσεως ἢ μὴ τῆς προσβολῆς — οὐχὶ τῆς ἀπειλῆς, διότι ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς καὶ τ᾽ ἀποπειραθέντα ἐγκλήματα εἰσὶ πλήρη — ἔξεστιν, ὅπως ἀποκαλῶνται τὰ μὲν τετελεσμένα «πλήρη» τὰ δ᾽ ἀποπειραθέντα «μὴ πλήρη» ἢ ἐλλιπῆ» (Βλ. Κορφιάτην ἔνθ. ἀνωτ.).

III.— 1. Διὸ καὶ ἐγκύρως πλέον ὑποστηρίζεται, ὅτι ἐν τῇ — τῇ προπαρατεθείσῃ ἐξ ἐπόψεως δογματικῆς, διαρθρώσει ἀντικατοπτριζομένῃ ἐν πολλοῖς — οἰκονομίᾳ τῶν Ποινικῶν Κωδίκων (Βλ. Ἡμ. ΠΝ 1834) 36 ἄρθρ. 47, Ἡμ. Πν. Κ. 1950) 51 ἄρθρ. 42, Γαλλ. Πν. Κ. 1810 ἄρθρ. 2, Ἰταλ. Πν. Κ. 1930) 31 ἄρθρ. 56, Ἑλβετ. Πν. Κ. 1937) 41 ἄρθρ. 21 καὶ Γερμ. Πν. Κ. 1870) 71 ἄρθρ. 43) τὸ «ἀποπειραθὲν ἔγκλημα» θεωρεῖται «τέλειον ἔγκλημα» καὶ οὐχὶ κλάσμα

τοῦ «τετελεσμένου ἐγκλήματος», ἀλλ' ἐν σχέσει βεβαίως πρὸς τὰ καθ' ἕκαστον «στοιχεῖα», ἐξ ὧν τοῦτο, ἐν τῇ οὐσία του, ἀπαρτίζεται. Διότι πράγματι ἐν τῷ ἀποπειραθέντι ἐγκλήματι δὲν ἐκλείπει ἡ παραγωγὴ τοῦ «γεγονότος», ὅπερ συνίσταται ἐν ἐκείνῃ τῇ «ἐν δυνάμει βλάβῃ», ἥτις πραγματοῦται ἐκ μιᾶς καταστάσεως κινδύνου», ὀφειλομένης εἰς «ἀθέμιτον συμπεριφορὰν» τοῦ Κοινωνοῦ. Ἐξ ἄλλου, τὸ «ἀποπειραθὲν ἔγκλημα» διατηρεῖ τὴν «νομικὴν ὀντολογίαν» του καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς «ἐγκληματικῆς μορφῆς», εἰς ἣν ἀναφέρεται καὶ δὲν διαδραματίζει τὸν ρόλον τῆς «ἐλαφρυντικῆς περιπτώσεως» ἔναντι τοῦ τυπικοῦ (τετελεσμένου) ἐγκλήματος. Διὸ ὃν λόγον καὶ αἱ ἐν τοῖς Κώδιξιν ἐκφράσεις «τετελεσθεῖσα πρᾶξις», «τετελεσθὲν ἔγκλημα», «ἐκτελεῖν τὴν πρᾶξιν», «διαπράττειν τὸ ἔγκλημα» κλπ. δὲν ἀναφέρονται κατ' ἀνάγκην εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ «τετελεσμένου ἐγκλήματος», ἀλλ' ὡς γενικοὶ ὅροι, ἀνάγονται εἰς τὴν «συγόλην» ἐκτελεστικὴν — τοῦ ἐγκλήματος — διαδικασίαν», συνεπῶς καὶ εἰς τὸ «ἀποπειραθὲν ἔγκλημα».

IV.— Τέλος, ἀνεξαρτήτως τοῦ ζητήματος, ἂν τὸ ἀποπειραθέν ἔγκλημα ἢ ἄλλως ἡ ἀπόπειρα δύναται νὰ θεωρηθῇ ἢ μὴ ὡς κατ' ἰδίαν, αὐτόνομον ἔγκλημα καὶ κατὰ τοὺς ρηθέντας Κώδικας — (ἐν ὄψει, αὖθις, διαληφθέντα ἄρθρα), τοῦθ' ὅπερ πάντως ἐκτὸς ἀμφιβολίας ἐστίν, εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι ἐν περιπτώσει «ἀποπείρας τελέσεως» ἐγκλήματός τινος δὲν παραβιάζονται μόνον αἱ περὶ ἀποπείρας διατάξεις, ἀλλὰ καὶ αἱ περὶ (ἐπηυξημένης διὰ τῆς sanctio penalis) προστασίας τοῦ ἐννόμου ἀγαθοῦ ἢ συμφέροντος, ὅπερ ἠπειλήθη διὰ τοῦ μέχρις ἀποπείρας ἐξιχθέντος ἐγκλήματος τοιαῦται, ἤτοι αἱ περὶ τετελεσμένου ἐγκλήματος διατάξεις, ἤ, ἐν ἄλλαις λέξεσιν οὐ μόνον ἡ ἐπικουρικῆς, συμπληρωματικῆς ἢ δευτερευούσης σημασίας, σχετικῆς δ' αὐτοτελείας περὶ ἀποπείρας διάταξις, ἀλλὰ καὶ ἡ κυρία, ἡ βασικὴ ἢ πρωτευούσης σπουδαιότητος, ἀπολύτου δι' αὐθυποστασίας περὶ «τετελεσμένου ἐγκλήματος» τοιαύτη. (Βλέπετε Κορφιάτην, «Τὸ κατ' Ἐξακολούθησιν Ἔγκλημα», 1950) 51, ἀρ. σελ. 122 ἐπ.).

V.— Καὶ ἤδη μετὰ τὴν διὰ βραχέων ἀνάπτυξιν τῆς «νομικῆς φύσεως» καὶ τῆς «οὐσίας» τοῦ ἀποπειραθέντος ἐγκλήματος — ἐρχόμεθα ν' ἀνεύρωμεν τὸ ἔδαφος ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ ἐπιχειρήσωμεν τὴν διάστιξιν τῶν παρασκευαστικῶν πράξεων ἀπὸ τῶν τῆς ἀποπείρας. Τὸ τοιοῦτον ἔδαφος ἐρείδεται ἀναμφιβόλως ἐπὶ τῆς «ἀντικειμενικῆς πλευρᾶς τῆς δράσεως», διότι τοῦτο προσφέρει τὰ πλέον σταθερὰ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦταν κριτήρια πρὸς θεμελίωσιν τῆς τοιᾶσδε διακρίσεως (Οὕτω καὶ ἡ ἄρχουσα καὶ πλέον ἔγκυρος παρ' ἡμῖν καὶ ἐν Γερμανίᾳ, Γαλλίᾳ, Ἰταλίᾳ καὶ Ἑλβετίᾳ Γνώμη, κατὰ τὰς παρακατιὸν Ἐπικλήσεις). Καὶ τοῦτο διότι ἡ πρᾶξις τελέσεως εἶναι πρᾶξις «αντικειμενικῆς ὑποστάσεως» τοῦ ἐγκλήματος.

VI.— 1. Οὕτωσὶ ἐχόντων τῶν ἀνωτέρω, πρόδηλον ἐστίν, ὅτι τὸ «ἀποπειραθὲν ἔγκλημα» ἢ ἄλλως ἡ ἀπόπειρα κατὰ τὴν «φυσικὴν» καὶ τὴν βάσει ταύτης ἀξιολογουμένην «νομικὴν πραγματικότητα» χαρακτηρίζεται ὑπὸ τῆς «ἀρχῆς τῆς ἐκτελέσεως» τῆς «νομοτυπικῆς ὑποστάσεως» τοῦ — περὶ οὗ in concreto, ἐν ταῖς καθ' ἑκάστην περιπτώσεσιν, πρόκειται — ἐγκλήματος.

2. Ἡ τοιαύτη δ' «ἀρχὴ ἐκτελέσεως» ὑφίσταται, ὁσάκις εἴτε ἡ ἐνέργεια τοῦ Ὑποκειμένου ἀπαρτίζει ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει τμῆμα τῆς «ἀντικειμενικῆς ὑποστάσεως» τοῦ ἐγκλήματος, ἄγουσα εὐθέως καὶ ἀμέσως εἰς τὴν πραγματοποίησιν αὐτῆς, εἴτε δὲν ἀποτελεῖ μὲν μέρος ταύτης, πλήν, προηγουμένη τῆς μέρος ταύτης ὄντως ἀποτελούσης ἑτέρας δράσεως, τελεῖ ἐξ ἀνάγκης πρὸς ταύτην καὶ τὴν «ἀντικειμενικὴν ὑπόστασιν» τοῦ ἐγκλήματος εἰς τοιαύτην σχέσιν «συναφείας» καὶ συναρτήσεως, ὥστε κατὰ τὴν «κοινὴν ἀντίληψιν» νὰ θεωρῆται ἡ ἐνέργεια αὕτη ὡς ἀναπόσπαστον τμῆμα τῆς ὅλης ἐγκληματικῆς δραστηριότητος εἰς τὴν πραγμάτωσιν τῆς ὁποίας, μὴ ἀνακοπτομένη ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας, ἀμέσως ἄγει.

Ν. Β. ΚΟΡΦΙΑΤΗΣ

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΜΕ ΤΑ 25 ΠΙΣΤΟΛΙΑ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Φθάνοντας στὸ Κολωνάκι, ἀντάμωσαν μὲ τὸν Φώτη. Καὶ οἱ τρεῖς τους ὕστερα, ἀπὸ τὴν ὁδὸ Κανάρη καὶ Πανεπιστημίου, ἔφθασαν ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη, ὅπου σήμερα εἶναι ἡ ἀφετηρία τῶν λεωφορείων Ψυχικοῦ—Φιλοθέης καὶ ὅπου τότε ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς λίγους σταθμοὺς ταξί. Ὁ Ἀνδρέας, ὁ Φώτης καὶ ἡ Κούλα ψάχνουν γιὰ νὰ βροῦν ἕνα καλὸ ταξὶ μὲ τὸν ὁδηγό του. Δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει ποιός θὰ εἶναι. Ἕνας ὁποιοσδήποτε σωφὲρ καὶ ἕνα ὁποιοδήποτε καλὸ ταξί. Ὁ σωφὲρ θὰ εἶναι τὸ ὑποψήφιο θύμα τους. Δὲν θὰ τὸν ἀφήσουν πουθενὰ καὶ θὰ τοῦ πάρουν τὸ αὐτοκίνητό του γιὰ νὰ φύγουν. Θὰ τὸν σκοτώσουν καὶ γιὰ τὸν λόγον ἀκριβῶς αὐτὸν ὁ νεαρὸς ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας μὲ τὰ 25 πιστόλια, ἔχει ἀπάνω του ἕνα μεγάλο μαυροβουνίτικο πιστόλι, γεμᾶτο, ἕτοιμο. Μὲ αὐτὸ θὰ σκοτώσουν τὸν σωφέρ, θὰ τοῦ ἁρπάξουν τὸ ταξί, θὰ τὸ κρύψουν κάπου καὶ μετὰ θὰ θέσουν σὲ ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιό τους. Σχέδιο, βέβαια, παιδαριῶδες ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς μεγαλεπήβολο. Νὰ παρασύρουν κάπου ἕναν παντρεμένο πλούσιο γαλατά, τὸν Γιαννίτσο, ποὺ αὐτὸς καλόβλεπε τὴ νόστιμη καὶ μικρούλα τότε Κούλα, τὸ ἄγουρο φροῦτο, τὸ «νυμφίδιο μὲ τὸ πολὺ σὲξ» ὅπως θὰ λέγαμε σήμερα, ἢ μᾶλλον ἐκείνη μὲ τὴ συμβουλὴ τοῦ Ἀνδρέα προσπαθοῦσε νὰ τὸν τυλίξη σὲ μιὰ περιπέτεια, δίνοντάς του νὰ καταλάβη ὅτι δὲν τῆς ἦταν καθόλου ἀδιάφορος, ἂν καὶ μεγάλος καὶ παντρεμένος. Καὶ ἀφοῦ ὁ γαλατᾶς αὐτὸς καὶ ἡ Κούλα θὰ ἔμπαιναν στὸ κλεμμένο αὐτοκίνητο, ποὺ θὰ τὸ ὡδηγοῦσε ὁ Ἀνδρέας, θὰ τὸν παρέσυραν τὰ δύο ἀδέλφια, μὲ τὴν ἐλπίδα ἑνὸς κρυφοῦ ραντεβοῦ καὶ διαφαινομένης τάχα ἐρωτικῆς ἀπολαύσεως μὲ τὴν νεαρή, μέσα σὲ μιὰ κρυφὴ σπηλιά τοῦ Ὑμηττοῦ. Ἐκεῖ θὰ τὸν ἔδεναν, θὰ τὸν κρατοῦσαν αἰχμάλωτο καὶ θὰ τὸν ἐξανάγκαζαν νὰ γράψη ἕνα γράμμα στοὺς δικούς του καὶ νὰ τοὺς ἀναγγέλλη ὅτι αἰχμαλωτίσθηκε ἀπὸ ἄγνωστους λῃστὲς καὶ ὅτι γιὰ νὰ μὴν τὸν σκοτώσουν πρέπει ὁπωσδήποτε καὶ τὸ συντομώτερο νὰ στείλουν, μισὸ ἢ ἕνα ἑκατομμύριο γιὰ λύτρα. Καὶ ἀφοῦ ἔπαιρναν τὰ λύτρα, τεράστιο ποσὸν γιὰ τὴν ἐποχή, θὰ σκότωναν τὸν αἰχμάλωτο γιὰ νὰ μὴν τὸν ἔχουν μάρτυρα καὶ θὰ μοίραζαν τὰ λύτρα τους.

Ἐκεῖνο λοιπὸν τὸ βραδάκι τῆς Πέμπτης 11 Ἰουλίου 1929 κατέβηκαν ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο μπροστὰ στὴν Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη καὶ τράβηξαν στὸ πίσω μέρος αὐτῆς, ὅπου τότε ἦταν ὁ σταθμὸς τῶν ταξί. Εἶναι ἐκεῖ, στὴν πιάτσα, ἕνα σωρὸ ταξί, ἀλλὰ αὐτοὶ διαλέγουν ἕνα, τὸ καλύτερο καὶ τὸ πιὸ καινούργιο. Εἶναι ἕνα ὄμορφο «Ἔρσκιν», τὸ 20769, μὲ ὁδηγὸ ἕναν νέο, τὸν Σταμάτη Τσάγκα. Ἡ κακή του μοίρα ἦταν νὰ τὸν διαλέξουν.

— Σωφέρ, θὰ μᾶς πᾶς στὴ Γλυφάδα;

— Θὰ μείνετε πολύ;

— Θὰ δοῦμε.

Μπῆκαν καὶ οἱ τρεῖς. Ἀριστερὰ κάθησε ἡ Κούλα, δεξιὰ ὁ Φώτης καὶ ἀνάμεσά τους ὁ Ἀνδρέας.

Καὶ τὸ αὐτοκίνητο. ξεκίνησε. Ποῦ νὰ φαντασθῆ ὁ φτωχὸς Ἰκαριώτης σωφὲρ ὅτι ξεκινοῦσε γιὰ τὴν τελευταία κούρσα τῆς ζωῆς του. Γιατὶ ἀπὸ τὴν κούρσα αὐτὴ δὲν ἐπρόκειτο νὰ γυρίσῃ. Τὴν ἄλλη μέρα, τὴν Παρασκευὴ 12 Ἰουλίου, τὰ χαράματα, ὁ Σταμάτης ὁ Τσάγκας βρέθηκε σκοτωμένος μέσα στὸν παραθαλάσσιο βαλτότοπο τῆς Βούλας καὶ λίγες ὧρες μετά, βρέθηκε καὶ τὸ καταματωμένο ταξὶ του, τὸ 20769, στὸ Χαρβάτι. Τὸ στυγερὸ ἔγκλημα εἶχε διαπραχθῆ στὴ Βούλα καὶ οἱ δολο-

φόνοι τοῦ σωφὲρ τοῦ ἅρπαξαν τὸ αὐτοκίνητό του καὶ ἔφυγαν. Ἔμειναν ὅμως ἀπὸ βενζίνα καὶ νερὸ στὸ δρόμο, γυρίζοντας μετὰ τὸ ἔγκλημα ἀπὸ τὸν Ἅγιο Ἀνδρέα καὶ ἔτσι ἀναγκάστηκαν νὰ ἀφήσουν ἐκεῖ τὴ λεία τους, τὸ κλεμμένο ταξί. Τὸ σχέδιό τους, ἡ αἰχμαλωσία τοῦ πλούσιου γαλατᾶ, ἀνεβάλλετο κατ' ἀνάγκην ἐπὶ τοῦ παρόντος. Θὰ δοκίμαζαν πάλι τὴν τύχη τους ὕστερα ἀπὸ μῆνες, στὸν Ἅγιο Ἀνδρέα, ὅπου τό ἀπόγευμα τῆς Δευτέρας, 21 Ὀκτωβρίου, παρὰ λίγο νὰ σκοτώσουν, τὸν σωφὲρ Κώστα Νικηταρᾶ, μέσα στὸ 19761 ταξὶ ποὺ ὁδηγοῦσε. Ὁ τελευταῖος ὅμως σωφέρ, στάθηκε, καθὼς εἴδαμε, τυχερώτερος ἀπὸ τὸν πρῶτο, γιατὶ σώθηκε ὡς ἐκ θαύματος, γιὰ νὰ ἀποτελέση ἕνα ἀπὸ τοὺς σπουδαιότερους μάρτυρες στὴν ἀναγνώριση τῶν δολοφόνων ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴ συμμορία.

Ἀπὸ τὸ πρῶτο, ὅμως, ἀπὸ τὰ μεγάλα ἐγκλήματα τῆς συμμορίας, τὴ δολοφονία μετὰ ληστείας καὶ τὴν ἁρπαγὴ τοῦ αὐτοκινήτου τοῦ σωφὲρ Σταμάτη Τσάγκα, ἀρχίζουν ἀμέσως οἱ τύψεις. Ἡ ζωὴ τῆς Κούλας εἶναι ἐφιαλτική. Ζῆ μὲ τὸ βραχνὰ γιὰ τὸ αἷμα τοῦ ἀδικοσκοτωμένου σωφὲρ ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ἀδελφοῦ της. Θεωρεῖ καὶ τὸν ἑαυτό της συνυπεύθυνο, γιατὶ καὶ πραγματικὰ ἦταν. Ζῆ διαρκῶς μὲ τὸ φόβερὸ ἐφιάλτη. Τὴν ἡμέρα εἶναι διαρκῶς συλλογισμένη, ἀφηρημένη, λυπημένη. Ὁ νυκτερινὸς ὕπνος της εἶναι φοβερὸς καὶ τρομερὸς ἀπὸ ἀπαίσια ὄνειρα στὰ ὁποῖα κυριαρχεῖ τὸ αἷμα. Τὸ σπίτι, ἡ παράγκα ποὺ ἔμενε ἐκεῖ ἀπάνω στὸ συνοικισμὸ τῶν Ἑλληνορώσων, πλάϊ στὴ «Δροσιά», στὸ ἄντρο τοῦ πατέρα της, δὲν εἶναι πιὰ τὸ ἥσυχο καὶ ἀμέριμνο γι' αὐτὴν ἐνδιαίτημα, ὅπως ἄλλοτε. Οἱ νύχτες καὶ οἱ μέρες της γίνονται πιά φοβερές, γεμάτες ἀπὸ ἕνα βουβὸ καὶ ἀνεξιχνίαστο μυστήριο. Τὸ μυστήριο τοῦ σκοτωμοῦ, τοῦ θανάτου, ποὺ τὸν εἶχε ἀντικρύσει τὴ φοβερὴ ἐκείνη νύχτα στὸ βαλτότοπο τῆς Βούλας. Ἔχει διαρκῶς, μέρα νύχτα, τὴ φρικτὴ ἐκείνη σκηνὴ τοῦ φονικοῦ μέσα στὰ μάτια της. Τὸ αἷμα τοῦ σκοτωμένου σωφὲρ νομίζει ὅτι ἔχει γίνει πιὰ ποτάμι ὁλόκληρο, ἕνα ποτάμι κατακόκκινο, καὶ νομίζει ὅτι ἀνεβαίνει ἀπὸ τὸ ματωμένο κορμὶ τοῦ ἀδικοσκοτωμένου στὸ δικό της κορμὶ ἀπάνω καὶ τὴν πνίγει. Κοιμᾶται τὴ νύχτα καὶ σπαράζει ὁλόκληρη ἀπάνω στὸ κρεβάτι της. Πετιέται καὶ ξεφωνίζει σπαρακτικά. Ἀπὸ τὸ βραχνὰ καὶ ἀπὸ τὶς σπαρακτικὲς φωνὲς ποὺ βγάζει ξυπνάει τὴ σύνοικο καὶ συγκάτοικό της στὴν παράγκα, τὴν Πανώρηα Πανώρηου. Ἐκείνη πετιέται ἀπάνω ὄρθια ἀπὸ τὸν ὕπνο της καὶ σκουντάει τὴν Κούλα.

— Ξύπνα Κούλα. Τί ἔχεις; Τί σοῦ συμβαίνει;

Ἡ Κούλα μὲ τὸ σκούντημα ξεπετιέται κι' αὐτή. Ξυπνάει. Συνέρχεται κάπως.

— Πώ, πώ... Ἕνα φρικτὸ ὄνειρο. Ἕνας ἐφιάλτης...

— Δὲν εἶναι τίποτε, τῆς λέει ἡ Πανώρηου, θὰ σοῦ περάση...

— Εἶπα τίποτε στὸν ὕπνο μου; τὴ ρωτάει μὲ ἀγωνία ἡ Κούλα.

—Ὄχι, τίποτε, ἀπαντᾶ ἡ Πανώρηα. Μόνο ποὺ ξεφώνιζες. Δὲν καθάριζα τί ἔλεγες.

— Τόσο τὸ καλύτερο, λέει ἡ Κούλα.

Προσπαθεῖ νὰ ξανακοιμηθῆ, ἀλλὰ ὁ ὕπνος δὲν τῆς κλείνει πιὰ τὰ βλέφαρα. Ζῆ μὲ τὴν ἀγωνία μήπως ἀπάνω στὸν ὕπνο της τῆς ξεφύγουν ἀπὸ τὸ στόμα της κουβέντες ποὺ δὲν πρέπει νὰ πῆ.

Ξημερώνει κάποτε καὶ ἡ Κούλα βρίσκεται στὴν αὐλή. Ἡ Πανώρηα βρίσκεται λίγο παραπέρα καὶ πλένει στὴ σκάφη της λίγα ροῦχα. Καὶ ξαφνικὰ βλέπει καὶ ἀκούει τὴν Κούλα νὰ βγάζη μιὰ σπαρακτικὴ ἄναρθρη κραυγὴ καὶ μὲ γουρλωμένα τὰ μάτια νὰ σπαράζη ὁλόκληρη καὶ νὰ τρέχη σὰν τρελή.

— Σὲ καλό σου βρὲ Κούλα... Τί σοῦ συμβαίνει; τὴ ρωτάει ἡ Πανώρηα.

— Τίποτε... Δὲν εἶναι τίποτε... τὴ διαβεβαιώνει ἡ Κούλα.

— Περίεργο... Πολὺ περίεργο... Ἂν δὲν σὲ ἤξερα ἀπὸ μικρὴ θὰ ἔλεγα ὅτι σὲ ἔπιασε, μακρυὰ ἀπὸ μᾶς, ὁ ξορκισμένος, ὁ σεληνιασμός.

Αὐτὰ τὰ περίεργα καμώματα τῆς Κούλας, ὅπως εἶπε ὕστερα στὴν κατάθεσή

της ἡ Πανώρηα Πανώρηου, ἐξακολούθησαν κάμποσες μέρες, ὥσπου μιὰ μέρα, ἐντελῶς ξαφνικά, ἡ Κούλα μετακόμισε. Πῆγε καὶ κάθησε στὴν ἴδια γειτονιὰ στὴν παράγκα τῆς Παρασκευῆς Μασουρίδη. Καὶ ἐκεῖ συνεχίζονταν οἱ ἐφιάλτες καὶ οἱ ἀναστεναγμοὶ καὶ τὰ ξεφωνητὰ στὸν ὕπνο της. Τὶς μέρες τὸ βλέμμα της εἶναι τρομαγμένο. Τὴν πιάνουν ξαφνικὰ τρεμοῦλες. Ἡ Παρασκευὴ Μασουρίδη στὴν ἀρχὴ δὲν δίνει καμμιὰ σημασία στὰ περίεργα αὐτὰ καμώματα τῆς νέας νοικάρισσάς της. Τὰ θεωρεῖ ὅτι προέρχονται ἀπὸ τὴν ἐφηβεία της καὶ παρηγορεῖ τὴν Κούλα λέγοντάς της:

—Ἔννοια σου. Αὐτὰ ὅλα θὰ σοῦ περάσουν ἅμα θὰ παντρευτῆς.

Μὰ πάλι ξαφνικὰ ἕνα πρωϊνὸ ἡ Παρασκευὴ Μασουρίδη βλέπει τὴν Κούλα, ἐνῶ βρισκόταν δίπλα στὸ νεροχύτη καὶ καθάριζε μὲ ἕνα μαχαίρι πατάτες γιὰ τὸ μεσημεριανὸ φαγητό, νὰ στυλώνῃ τὰ μάτια της, νὰ τὰ γουρλώνῃ, νὰ πετάῃ ἀπὸ τὸ χέρι της τὸ μαχαίρι καὶ νὰ βγάζῃ μιὰ τρομακτικὴ κραυγή:

—Ἄσε με... Ἄσε με Τσάγκα... Ἄσε με σοῦ λέω...

Ἡ Παρασκευὴ Μασουρίδη, μιὰ γυναίκα συνηθισμένη σὲ ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ παράξενα, αὐτὸ τὸ πράγμα δὲν τὸ εἶχε ξαναδεῖ. Παγώνει ὁλόκληρη. Τρέμει. Σταυροκοπιέται καὶ ρωτάει τὴν καινούργια νοικάρισσά της:

—Τί ἔπαθες ἄξαφνα, Χριστιανή μου; Τί σοῦ συμβαίνει;

Ἀλλὰ ἡ Κούλα δὲν ἀκούει τὴν ἐρώτηση. Τινάζει τὸ χέρι της σὰν νὰ τὸ καίῃ ἡ φωτιὰ καὶ ξεφωνίζει καὶ πάλι δυνατότερα.

—Ἄσε με Τσάγκα... Ἄσε με...

Ἡ Μασουρίδη ξανακούει γιὰ δεύτερη φορὰ τὸ ὄνομα «Τσάγκας». Ἀλλὰ δὲν ξέρει τί ἀκριβῶς τῆς θυμίζει αὐτὸ τὸ ὄνομα. Κάτι ἔχει ἀκούσει γιὰ αὐτό. Κάποια ἱστορία. Μά ποιά; Τί;

Ὕστερα ὅμως ἀπὸ δυὸ μέρες ἀκόμη πίσω ἀπὸ τὸ ξύλινο χώρισμα τῆς παράγκας ἀκούει πάλι τὴν Κούλα μέσα στὸ παραλήρημά της νὰ τὰ λέῃ ὅλα στὸν ὕπνο της... Ἄγριος βραχνὰς ταράζει πάλι τὸν ὕπνο τῆς Κούλας, ποὺ πότε παραληρεῖ καὶ πότε ξεφωνίζει. Ἡ Παρασκευὴ εἶναι περίεργη ν' ἀκούσῃ τὸ «μυστικὸ τῆς κοπέλας». Κολλάει τὸ αὐτί της στὸ σανιδένιο λεπτὸ χώρισμα. Καὶ ἀκούει:

—Ὁ Τσάγκας... Στὴ Βούλα... Ὁ σωφὲρ στὸ ταξί... τὸν σκοτώσαμε... Γιατί;..

Ἀκολούθησαν ἀναφιλητὰ καὶ μουρμουρίσματα ἀπὸ τὴν Κούλα καὶ ὕστερα ἡσυχία...

Ἐπὶ τέλους ἡ Μασουρίδη ἔμαθε τὸ φοβερὸ μυστικὸ ποὺ ταλάνιζε τὴν Βούλα. Ἦτανε τὸ «ἔγκλημα τῆς Βούλας», ἡ δολοφονία τοῦ σωφὲρ Σταμάτη Τσάγκα ποὺ καθὼς διάβασε εἶχε μείνει ἔως τότε μυστηριῶδες καὶ στὸ ὁποῖο, καθὼς φαινότανε πιὰ ὁλοφάνερα, ἦταν ἀνακατεμένη ἡ νοικάρισσά της, ἡ Κούλα Χριστοφιλέα καὶ ἀσφαλῶς ὁ ἀδελφός της ποὺ θὰ εἶχε κάνει μπροστά της τὸ φονικό. Καθὼς εἶπεν ὕστερα ἡ Μασουρίδη σκέφθηκε — ἀλήθεια ψέματα δὲν ξέρω — ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ νὰ πάῃ στὴν Ἀστυνομία καὶ νὰ τὰ πῇ ὅλα. Μὰ φοβήθηκε. Φοβήθηκε καὶ τὸν Ἀνδρέα, ἀλλὰ πρὸ πάντων τὸν πατέρα του, τὸ Νίκο Χριστοφιλέα, τὸν οὐσιαστικὸ ἀρχηγὸ ὅλων τῶν καθαρμάτων τοῦ ὑποκόσμου τῶν Ἀμπελοκήπων καὶ τοῦ Γουδιοῦ ποὺ μαζεύονταν στὸ κέντρο του τὴ «Δροσιά». Θὰ τὴν «καθάριζαν» στὰ σίγουρα. Καὶ ἂν πιάνανε τὸ γυιὸ καὶ τὴν ἀδελφή του, τὴ νοικάρισσά της, θὰ ἔμενε ὁ πατέρας γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸ «κάρφωμα» τῶν σπλάχνων του. Καὶ ὁ πατέρας Χριστοφιλέας καυχιόταν σ' ὅλη τὴν περιοχὴ ὅτι ἦταν ὁ «Μανιάτης ὁ Κουμπουράς». Ἐπὶ πλέον ὁ νεαρὸς Ἀνδρῖκος ἔπαιζε μὲ τὰ πιστόλια καὶ τὰ μαχαίρια ἀπὸ τὰ γεννοφάσκια του. Καὶ γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους ἡ Μασουρίδη προτίμησε νὰ θάψῃ μέσα της τὸ μυστικὸ γιὰ τὸ ἔγκλημα τῆς Βούλας, ποὺ ὅλως τυχαῖα ἔμαθε.

Ἡ Θεία Πρόνοια ὅμως διαφορετικὰ εἶχε ἀποφασίσει. Ἡ Θεία Δίκη παίρνει μιὰ ἀσήμαντη λεπτομέρεια γιὰ νὰ κανονίσῃ τοὺς λογαριασμούς της μὲ τὴ συμμορία μὲ τὰ 25 πιστόλια. Τὰ φλυτζανάκια. Κάτι φλυτζανάκια τοῦ καφὲ ποὺ τὰ εἶχε ἡ Μασουρίδη ἀπάνω σ' ἕνα τραπεζάκι καὶ ποὺ ἡ Κούλα περνώντας διαστικὴ τὰ ἔρριξε καὶ τὰ

ἔσπασε. Γι' αὐτὸ τὸ φαινομενικὰ ἀσήμαντο πράγμα ἁρπάζονται μαλλιὰ μὲ μαλλιὰ οἱ δυὸ γυναῖκες.

—Ἐσὺ τ' ἄσπασες...

—Ὄχι ἐσύ.

— Θὰ μοῦ τὰ πληρώσῃς.

— Δὲν στὰ πληρώνω.

—Ἄ, ἔτσι τὄχουμε; Καλά... Θὰ σοῦ δείξω ἐγὼ μωρὴ παλιοκούλα.

—Ὁρίστε κι' ὅλας. Θὰ μᾶς φοβερίσῃ κι' ὅλας. Ἐμένα μάλιστα. Τὴν Κούλα Χριστοφιλέα.

— Καλὰ λοιπόν. Θὰ πάω στὴν Ἀστυνομία καὶ θὰ τὰ μαρτυρήσω ὅλα.

— Ποιά ὅλα μωρὴ θὰ μαρτυρήσῃς;

— Νά θὰ πάω νὰ πῶ γιὰ τὸν Τσάγκα. Γιὰ τὸν σωφὲρ ποὺ σκοτώσατε στὴ Βούλα. Πρόδωσες τὸ μυστικό σου στὸ παραλήρημά σου ἀπάνω.

Ἡ Κούλα Χριστοφιλέα κέρωσε ὁλόκληρη. Ἄρχισε νὰ τρέμῃ σύγκορμη. Καὶ ἂν εἶχε τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία ἡ Παρασκευὴ Μασουρίδη γιὰ τὴν ἐνοχὴ τῆς νοικάρισσάς της στὸ ἔγκλημα καὶ γιὰ τὴν ἀξία τῶν ὅσων τῆς ξέφυγαν στὸ παραλήρημά της ἀπέκτησε πιὰ τὴν πλήρη βεβαιότητα.

Μὰ ἡ Μασουρίδη, ἀφοῦ στὸ θυμό της ἀπάνω πέταξε τὴν ἀπειλὴ ὅτι θὰ πάῃ στὴν Ἀστυνομία γιὰ νὰ «μαρτυρήσῃ», ἀμέσως τὸ μετάνοιωσε. Τί ἤθελε νὰ μπλέξῃ μὲ αὐτὴ τὴ φάρα τῶν κουμπουράδων. Τό εἶπε λοιπόν, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκανε. Ἡ Θεία Δίκη ὅμως εἶχε βάλει μπροστὰ νὰ ξεσκεπάσῃ τοὺς ἐνόχους καὶ νὰ φθάσῃ ὡς τὸ τέλος. Γιατὶ τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλας, καθὼς κάνει νὰ βγῆ στὴν αὐλὴ τῆς παράγκας της ἡ Παρασκευή, ἄκουσε κρυφὰ τὴν Κούλα νὰ τὰ λέῃ μὲ τὸν Ἀνδρέα καὶ νὰ τὰ ψιλοκουβεντιάζουνε. Τὰ δυὸ ἀδέλφια ἁπλούστατα σχεδίαζαν νὰ κάνουν καὶ ἄλλο ἔγκλημα γιὰ νὰ μὴν ἀνακαλυφθοῦν. Θὰ ἄνοιγαν ἕνα μεγάλο λάκκο στὴν αὐλὴ τῆς παράγκας καὶ τὴ νύχτα, ἐνῶ θὰ κοιμόταν ἡ Μασουρίδη θὰ τὴν σφάζαν ἢ θὰ τὴν ἔπνιγαν καὶ τὸ πτῶμα της θὰ τὸ ἔθαβαν μέσα στὸ λάκκο. Καὶ ὕστερα ἄντε νὰ τὴν βρῆς. Θὰ λέγανε στὴ γειτονιὰ ὅτι ἡ Παρασκευὴ ἔφυγε γιὰ ταξίδι καὶ κανεὶς πιὰ δὲν θὰ ἔδινε σημασία γιὰ τὴν ἐξαφάνισή της.

Ἡ Παρασκευὴ τὰ ἄκουσε ὅλα. Ὅλες τὶς λεπτομέρειες τοῦ σκοτωμοῦ της. Ἀνατριχιάζει σύγκορμη. Τρέμει. Καὶ μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα τὸ σκάει. Παίρνει τοὺς δρόμους. Τρέχει νὰ σωθῆ. Δὲν ξέρει ποῦ νὰ πάῃ καὶ πῶς νὰ κρυφθῆ γιὰ νὰ γλυτώσῃ. Μὰ ἐκεῖ στὸ δρόμο ποὺ τρέχει, ἀλαφιασμένη καὶ σαστισμένη, ἡ Θεία Δίκη φέρνει μπροστά της ἕνα γνωστό της Ἀστυφύλακα, τὸν Φιοράτο.

— Σῶσε με... Θὰ μὲ σκοτώσουν. Μόνο σύ μπορεῖς νὰ μὲ σώσῃς καὶ νὰ μὲ προστατεύσῃς.

— Τί σοῦ συμβαίνει. Ἐσὺ τρέμεις ὁλόκληρη.

Καὶ ἡ Παρασκευὴ Μασουρίδη, γιὰ νὰ γίνῃ πιστευτὴ καὶ νὰ τύχῃ προστασίας, κάθησε καὶ τὰ εἶπε ὅλα.

(Συνεχίζεται)

ΜΙΣΤΕΡ ΤΣΑΡΛΥ
Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΚΑΚΟΠΟΙΩΝ

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. ΓΕΩΡΓ. ΔΟΥΚΑΚΗ

Ἦταν κατὰ τὸ 1930, ὅταν μ' ἕνα ἔγγραφό της, ἡ Διεύθυνσις Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν Ἀθηνῶν ζητοῦσε ἀπὸ τὴν Ἀσφάλεια Πειραιῶς ὅπως ἀνευρεθῇ καὶ κληθῇ στὸ Τμῆμα γιὰ ἀναγνώριση, ὁ νεοφερμένος στὴν Ἑλλάδα κι' ἐξόριστος ἀπὸ τὶς ἀμερικανικὲς ἀρχὲς ὡς ἐπικίνδυνος κακοποιὸς Ἑρμόλαος Μαντέδης.

Ἀμέσως ἀπὸ τὰ δελτία ξενοδοχείων τὸν βρήκαμε νὰ ἔχῃ καταλύσει στὸ ξενοδοχεῖο «Πειραιεύς», στὴν Ἀκτὴ Μιαούλη, φερμένος πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ μαζὶ μὲ ἄλλους μετανάστες, μὲ τὸ ὑπερωκεάνειο «Πατρίς».

Τὴν ἄλλη μέρα πῆρα διαταγὴ ἀπὸ τὸν προϊστάμενο τῆς ὁμάδος μου, ὑπαστυνόμο τότε (μακαρίτη) Τσαγκλῆ, νὰ τοῦ φέρω τὸν Μαντέδη.

Πῆγα στὸ ξενοδοχεῖο «Πειραιεύς», ζήτησα ἀπὸ τὸν θυρωρὸ τὸν ἀριθμὸ τοῦ δωματίου του καὶ ἀνεβαίνοντας δυὸ - δυὸ τὰ σκαλοπάτια βρέθηκα στὸν πρῶτο ὄροφο καὶ χτύπησα τὴν πόρτα No. 14.

Ἀργά, ἀθόρυβα, ἡ πόρτα μισοάνοιξε καὶ φάνηκε ἡ σιλουέτα ἑνὸς πανύψηλου ξερακιανοῦ, μεσόκοπου, μελαχρινοῦ ἄνδρα μὲ βυσσινιὰ μακρυὰ ρόμπα ντὲ κάμερα.

— Τί θέλει ὁ κύριος; ρώτησε μὲ ἑλληνοαμερικάνικη προφορά.

Χωρὶς περιστροφὲς τοῦ εἶπα τὴν ἰδιότητά μου καὶ τὸ σκοπό μου, μὰ αὐτός, συνηθισμένος φαίνεται ἀπὸ κάτι τέτοια, δὲν πολυσκοτίσθηκε. Ντύθηκε ἀμέσως καὶ μὲ ἀκολούθησε σιωπηλός, μὲ κάποια ὅμως ἔκφραση ἀπορίας στὸ λιπόσαρκο πρόσωπό του. Ἴσως νὰ σκεπτόταν πὼς πολὺ γρήγορα χτύπησαν τὰ σύρματα ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ γιὰ νὰ τὸν ἀναζητήσῃ κιόλας ἡ Ἀστυνομία τῆς πατρίδας του.

Φθάσαμε στὴν Ἀσφάλεια καὶ περάσαμε στὸ γραφεῖο τοῦ προϊσταμένου.

—Ὁρίστε κύριε ὑπαστυνόμε ὁ Μαντέδης.

—Ὦ, καλῶς μᾶς ἦλθες Ἑρμόλαε. Γιά νὰ δοῦμε τώρα, τί μᾶς γράφουν ἐδῶ οἱ Ἀμερικάνοι γιὰ τὰ προσόντα σου, εἶπεν ὁ Τσαγκλῆς καί, βγάζοντας ἕνα φάκελο ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, ἄρχισε νὰ διαβάζῃ: «Μαντέδης Ἑρμόλαος ἢ Κάρολος, Μέντης, Χατζηδημητρίου κ.ἄ., μὲ πλούσια δράση στοὺς ἐγκληματολογικοὺς τομεῖς. Ληστεῖες, ἁπάτες, διαρρήξεις κι' ὀργανωμένος στὰ ἐγκληματικὰ συνδικᾶτα».

Ὁ Μαντέδης ἄκουσε μὲ χαρακτηριστικὴ ἀπάθεια μέχρι τέλους τὴν ἀνάγνωση τοῦ ἐγγράφου τῶν ἀμερικανικῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν, μὲ τοὺς τόσο τιμητικοὺς τίτλους. Ὁ ὑπαστυνόμος διέταξε τὴν κράτησή του γιὰ τὴν ἀναγνώριση ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς τῆς Ἀσφαλείας.

***

Τὸ ἀπόγευμα ἐκείνης τῆς ἡμέρας εἴχαμε στὸ Τμῆμα τὴ συνηθισμένη ἑβδομαδιαία μορφωτικὴ συγκέντρωση. Ὕστερα ἀπὸ διαταγὲς καὶ διάφορα ἄλλα ἀστυνομικὰ θέματα, ὁ (μακαρίτης) ἀστυνόμος Πέτρος Ἀναγνωστόπουλος μᾶς ἀνέπτυξε ἰδιαίτερα τὸ θέμα τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν κακοποιῶν.

—Ἡ ἀναγνώριση, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος, δὲν εἶναι ἄσκοπη καὶ περιττή, ποὺ ἴσως πολλοὶ νὰ νομίζουν. Εἶναι θέμα μεγίστης σημασίας. Δὲν ἔχει μόνο βαθύτερους ἐπαγγελματικοὺς σκοπούς, γιατὶ μὲ τὴ ζωντανὴ εἰκόνα τοῦ κακοποιοῦ ποὺ ἔχομε μπροστά μας ἀποτυπώνονται στὸ νοῦ μας ἀλάθητα τὰ χαρακτηριστικά του, ἀλλὰ ἔχει καὶ τὴν ψυχολογικὴ ἐπίδραση πάνω στοὺς ἴδιους τοὺς κακοποιούς, ποὺ ἔπαψαν πλέον νὰ παραμένουν ἄγνωστοι.

Θυμᾶμαι κεῖνες τὶς μέρες ὅτι εἴχαμε πλούσια συγκομιδὴ ἀπὸ κακοποιοὺς στὴν Ἀσφάλεια. Διαρρῆκτες, πορτοφολάδες, ἔμποροι ναρκωτικῶν, μικροαπατεῶνες καὶ

ἕνα - δυὸ ἄσημοι κλεφτοκοτάδες. Ἀνάμεσα σ' ὅλους αὐτοὺς φιγουράριζε ὁ Ἑλληνοαμερικανὸς Μαντέδης.

Ἕναν - ἕναν τοὺς κακοποιοὺς τοὺς ἔφερναν στὴν αἴθουσα συγκεντρώσεως καί, ἐνῶ περνοῦσε ἀπὸ μπροστά μας γιὰ τὴν ἀναγνώριση, ὁ ἀστυνόμος διάβαζε ἀπὸ τὸ δελτίο τὴ δράση του, τὴ μέθοδο ποὺ μεταχειριζόταν, τὶς συνήθειές του, τὰ στέκια του, τὶς συναναστροφές του κ.ἄ.

Ὅσοι εἶχαν δοσοληψίες μὲ τὴ Δικαιοσύνη ξανακλείνονταν στὰ κρατητήρια, οἱ δὲ ἄλλοι μόνον γιὰ ἀναγνώριση, ἀφήνονταν ἐλεύθεροι.

Ἀφοῦ πέρασε καὶ ὁ τελευταῖος, ὁ ἀστυνόμος διέταξε νὰ φέρουν τὸν Ἑλληνοαμερικανό. Πρὶν τὸν φέρουν μᾶς εἶπε:

— Σ' αὐτόν, πρέπει νὰ δώσετε μεγαλύτερη προσοχή. Εἶναι ἕνα καινούργιο φροῦτο ποὺ τὸ ἔστειλαν συστημένο οἱ ἀμερικανικὲς ἀστυνομικὲς Ἀρχές, σὰν ἐπικίνδυνο κακοποιό, μὲ τὸν κύριο χαρακτηρισμό: Ληστὴς πόλεων.

Στὸ μεταξὺ ἔφεραν τὸν Μαντέδη, ὅπου ἀντίκρυσαν καὶ οἱ ἄλλοι συνάδελφοι τὸν παγύψηλο ἄνδρα μὲ τὴ χαρακτηριστικὴ ἐμφάνιση τοῦ Ἀμερικάνου στὴν περιβολή, μὲ τὶς καδένες του καὶ τὰ δαχτυλίδια του. Ἀφοῦ ὁ ἀστυνόμος διάβασε τὸ ἔγγραφο μὲ τὴν πολύπλευρη ἐγκληματικὴ δράση του στὴν Ἀμερική, εἶπε:

— Ἐδῶ Μαντέδη, ὅπως καταλαβαίνεις, τὰ νερὰ εἶναι πολὺ ρηχὰ καὶ δὲ θὰ σὲ σηκώσουν ὅπως στὴν Ἀμερική, γι' αὐτὸ σὲ συμβουλεύω νὰ προσέξῃς καὶ νὰ καθήσῃς φρόνιμα. Μπορεῖς νὰ φύγῃς. Εἶσαι ἐλεύθερος.

Ὁ Μαντέδης φαινόταν ὅτι καθόταν στὰ καρφιά, γιατὶ μόλις ἄκουσε τὴ λέξη «ἐλεύθερος» ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα γιὰ νὰ φύγῃ, δίνοντας στὸν ἀστυνόμο ὑποσχέσεις καὶ λόγους πὼς στὴν Ἑλλάδα δὲν θὰ ἔκανε τίποτε.

*
**

Πέρασαν τρία ὁλόκληρα χρόνια καὶ ὁ Ἑλληνοαμερικανὸς Μαντέδης πραγματικὰ δὲν εἶχε ἀκουστῆ πουθενὰ μπερδεμένος σὲ ὁρωμοδουλειά. Ξαφνικὰ μιὰ μέρα οἱ ἐφημερίδες δημοσίευσαν τὴν εἴδηση ὅτι στὴ Νέα Ὑόρκη ὁρᾶ μιὰ σοβαρὴ συμμορία παραχαρακτῶν μὲ παρακλάδια στὴν Εὐρώπη, Ἀφρικὴ καὶ στὰ Βαλκάνια. Καὶ στὴν Ἑλλάδα ποιός ἄλλος μποροῦσε νὰ ἦταν ἀρχηγὸς τοῦ κλιμακίου τῆς ὀργανωμένης συμμορίας, παρὰ ὁ Μαντέδης. Κι' ὅμως τοῦ εἶχε πῆ ὁ ἀστυνόμος: ἐδῶ τὰ νερὰ εἶναι ρηχά. Στὸ πρῶτο ξεκίνημά του ἔπεσε στὰ χέρια μας μὲ ἀρκετὰ πλαστὰ δολλάρια. Ὁ Μαντέδης ὅμως εἶχε βάλει λουκέτο στὸ στόμα του. Λέξη δὲν τοῦ πήραμε, οὔτε καὶ κανένα ὄνομα ἀπὸ τοὺς συνεργάτες του. Πῆρε τὴν ὑπόθεση ἐξ ὁλοκλήρου ἀπάνω του, κλείσθηκε στὶς φυλακὲς καὶ στὴ σιωπή του, πιστὸς στὸν ὅρκο ποὺ δίνουν μεταξύ τους οἱ γκάγκστερς.

Στὸ μεταξὺ μεσολάβησε ὁ πόλεμος, ἡ κατοχή, ἦρθεν ἡ ἀπελευθέρωση καὶ ὁ κόσμος ρίχθηκε στὴ δουλειά, γιὰ τὴν ἀνασυγκρότησή του, ὅταν ξαφνικὰ ἕνας ἀνησυχητικὸς θόρυβος εἶχε ξεσπάσει στὶς χρηματαγορὲς Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ἀπὸ τὴν ἀθρόα κυκλοφορία ψεύτικου ξένου συναλλάγματος καὶ πλαστῶν τραπεζιτικῶν τσέκς. Τὰ ταλαίπωρα θύματα οἱ χρηματιστές, ποῦ νὰ μιλήσουν. Διπλῆ ἡ λαχτάρα τους. Μιὰ ἀπὸ τὴν Ὑπηρεσία Προστασίας Ἐθνικοῦ Νομίσματος κι' ἡ ἄλλη μὴ τοὺς τὴ σκάσουν οἱ ἀπατεῶνες ποὺ αὐτὴ τὴν εὐκαιρία ἐκμεταλλεύονταν καὶ δροῦσαν.

Στὰ καφενεῖα, στὰ μαγαζιά, παντοῦ, τὸ θέμα τῆς ἡμέρας ἦταν τὸ ἐπικίνδυνο τῆς κυκλοφορίας τοῦ ψεύτικου συναλλάγματος. Ἀκόμα καὶ ὅταν συναντήθηκα μὲ τὸν πράκτορά μου Περικλῆ, ἡ πρώτη του κουβέντα ἦταν:

— Τί γίνεται, κὺρ - Γιώργη, μ' αὐτὰ τὰ πονηρὰ στὶς χρηματαγορές; Φτιαγμένα ἀπὸ παλιοὺς ἢ μετὰ τὸν πόλεμο ξεφύτρωσαν οἱ καινούργιοι;

— Δὲν ξέρουμε τίποτε ἀκόμα, Περικλῆ, ψάχνουμε. Τί λές, εἶσαι πρόθυμος νὰ ρίξῃς καὶ σὺ τὴν ἀπόχη σου γιὰ καμιὰ πληροφορία;

— Κὺρ - Γιώργη, γιὰ σένα καὶ στὴ φωτιὰ θὰ μπῶ καὶ ὅ,τι βγάλω θὰ ἔρθω νὰ σοῦ τὸ πῶ.

Ὁ καιρὸς περνοῦσε καὶ ψάχναμε καὶ μαζεύαμε πληροφορίες, τίποτε ὅμως θετικό. Καὶ ὁ Περικλῆς ἀκόμα δὲν εἶχε φανῆ. Ἀσφαλῶς καὶ αὐτὸς ἔψαχνε, ἤθελε νὰ βρῆ κάτι σίγουρο γιὰ νὰ ἔρθη, γιατὶ ὁ Περικλῆς δὲν τὸ καταδεχόταν νὰ πέση ποτὲ ἔξω.

Κάποιο πρωϊνό, ξεκίνησα γιὰ ὑπηρεσία καὶ τράβηξα, ὅπως συνήθως, πρῶτα ἀπὸ τὴν παραλία, γιατὶ πάντα ἐκεῖ γύρω εὕρισκα κάτι τὸ ἐνδιαφέρον. Τὰ μαγαζιὰ καὶ τὰ γραφεῖα μόλις εἶχαν ἀνοίξει καὶ ἡ κίνηση εἶχε ἀρχίσει γιὰ καλά. Προχωρώντας κατὰ τὸ Τελωνεῖο, τράβηξε τὴν προσοχή μου ἡ σιλουέτα μιᾶς ψηλῆς, ἀδύνατης γυναίκας, ντυμένης στὰ μαῦρα, ποὺ ἔκοβε βόλτες πρωΐ - πρωΐ στὸ πεζοδρόμιο.

Ὅταν εἶδε πὼς ὅλα τὰ μαγαζιὰ ἦσαν ἀνοιχτά, ἄρχισε νὰ παίρνη γραμμὴ τὰ σαράφικα, νὰ λέη κάτι στὰ γρήγορα καὶ νὰ φεύγη. Τὸ ἴδιο ἔκανε μέχρι καὶ τὸν τελευταῖο ὑπαίθριο μπάγκο ἀργυραμοιβοῦ.

«Σὰν πολὺ ὕποπτα κινεῖται αὐτὴ ἡ γυναίκα, εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου. Ἂς τὴν παρακολουθήσω νὰ δοῦμε τί θὰ βγῆ».

Τὴν εἶδα ποὺ στάθηκε σὲ μιὰ παραλιακὴ γωνιὰ ἀναποφάσιστη καὶ ὕστερα τράβηξε διαστικὴ τὴν ὁδὸ Σκουζέ. Προχώρησε ἀρκετὰ καὶ μπῆκε στὸ συνοικιακὸ τσαγκαράδικο τοῦ Μπεράτη. Τάχυνα τὸ βῆμα μου καὶ στάθηκα στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο, κάνοντας πὼς κοιτάζω τοὺς ἀριθμοὺς τῶν σπιτιῶν, μὰ μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ μου παρακολουθοῦσα τι γινόταν στὸ βάθος τοῦ μαγαζιοῦ.

Ἡ κυρία μὲ τὰ μαῦρα εἶχε βγάλει ἀπὸ τὴν τσάντα της ἕνα μακρόστενο χαρτὶ καὶ τὸ ἔδινε στὸν τσαγκάρη. Ἐκεῖνος, ἀφοῦ τὸ κοίταξε καλὰ - καλά, ἄρχισε νὰ τῆς μετρᾶ χρήματα. Ὁλοφάνερο πὼς γινόταν ἀγοραπωλησία τραπεζιτικοῦ τσέκ. Δὲν ἔπρεπε νὰ χάσω οὔτε δευτερόλεπτο. Μὲ δυὸ πηδήματα βρέθηκα στὴν εἴσοδο τοῦ μαγαζιοῦ καὶ ἴσια στὸ βάθος.

Ξαφνιάσθηκαν σὰν εἶδαν μπροστά τους ἕναν ἄγνωστο καὶ ὅταν τοὺς εἶπα ὅτι εἶμαι ἀστυνομικὸς μαρμάρωσαν. Ἡ γυναίκα ἔμεινε μὲ τὰ χρήματα στὸ χέρι κι' ὁ τσαγκάρης Μπεράτης μὲ τὸ μακρόστενο χαρτί, ποὺ σιγὰ - σιγὰ κατάφερε νὰ τὸ μαζέψη κουβάρι μέσα στὴ χούφτα του.

— Δῶσε μου σὲ παρακαλῶ τὸ χαρτὶ ποὺ πῆρες ἀπὸ τὴν κυρία, εἶπα.

— Δὲν εἶναι τίποτα, ἕνας λογαριασμός.

Ὁ πονηρὸς τσαγκάρης προσπαθοῦσε νὰ βρῆ τρόπο νὰ τὸ πετάξη πίσω του, μὰ πρόλαβα, τοῦ κράτησα τὸ χέρι καὶ πῆρα τὸ πειστήριο τῆς παράνομης δουλειᾶς τους. Ἦταν ἕνα τσὲκ ἀμερικανικῆς τράπεζας, τῆς FIRST NATIONAL, ὀνομαστικῆς ἀξίας 500 δολλαρίων, στ' ὄνομα Ἑλένης Κοσμᾶ.

— Βλέπω, φίλε, τοῦ εἶπα, πὼς μεγαλώνεις τὶς δουλειές σου. Ἀπὸ τσαγκάρης πᾶς νὰ γίνης χρηματιστής.

Τοὺς συνέστησα νὰ μὴ κινηθοῦν, γιατὶ εἶναι κρατούμενοι γιὰ παράβαση τοῦ Νόμου «Περὶ Προστασίας Ἐθνικοῦ Νομίσματος».

Ἐκεῖνοι ἄρχισαν νὰ διαμαρτύρωνται.

— Καλά, καλά, ἔχετε λίγη ὑπομονὴ καὶ στὸ Τμῆμα θὰ τακτοποιήσετε τὴν ὑπόθεσή σας, τοὺς εἶπα, κάνοντας συγχρόνως καὶ τὴ σχετικὴ ἔρευνα στὸ μαγαζί.

Στὸ συρτάρι τοῦ μπάγκου, καὶ ἀνάμεσα σ' ἄλλα χαρτιά, βρῆκα ἕνα ἀκόμα τσὲκ ἀμερικανικῆς τράπεζας.

— Αὐτὸ εἶναι ψεύτικο, ξεφώνησε ὁ τσαγκάρης, μόλις τὸ εἶδε στὰ χέρια μου. Εἶναι πλαστό. Ἤμουνα ἀνίδεος, μὲ ξεγέλασαν καὶ μοῦ τὸ πάσαραν.

Πράγματι ἦταν ἕνα τσὲκ ὅμοιο μὲ τὰ πλαστὰ ποὺ κυκλοφοροῦσαν στὴν χρηματαγορά, τῆς ἀμερικανικῆς τράπεζας CORN EXCHANGE TRUST COMPANY NEW YORK 303, ὀνομαστικῆς ἀξίας 800 δολλαρίων, ἐπ' ὀνόματι Ἀρίστου Νικολέτου.

— Καὶ ποιοί ἦσαν αὐτοὶ ποὺ σοῦ τὸ πάσαραν ἐσένα τὸν ἀνίδεο; τὸν ρώτησα.

Κούνησε θλιμμένα τὸ κεφάλι του καὶ ἀπάντησε:

— Μπᾶς καὶ τοὺς ἤξερα; Εἶχα κάτι λεφτουδάκια, μικροοικονομίες, καὶ εἶπα καὶ ἐγὼ νὰ τὰ σιγουρέψω.

Ἔλεγε ἄραγε τὴν ἀλήθεια ἢ προσποιόταν μὲ τόση τέχνη ὁ τσαγκάρης; Ἀφοῦ δὲ βρῆκα τίποτε ἄλλο κατὰ τὴν ἔρευνα, κλείσαμε τὸ μαγαζὶ καὶ τοὺς ὁδήγησα στὸ Τμῆμα.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὑπηρετοῦσα στὸ Κέντρο Ἀλλοδαπῶν Πειραιῶς, στὴν Ὑπηρεσία Πληροφοριῶν, ποὺ ἂν καὶ ἀναρμοδία γιὰ τέτοιας φύσεως ὑποθέσεις, ἐν τούτοις ἀνέλαβε τὴ διαλεύκανσή της, μιᾶς καὶ εἶχε μπερδευτῆ στὰ δικά μας πόδια. Προϊστάμενος τῆς ὁμάδος μου ἦταν ὁ ὑπαστυνόμος τότε κ. Πολύκαρπος Μπρικόλας, ἀξιωματικὸς μὲ μεγάλες ἱκανότητες καὶ ἄριστος ἐξερευνητής, ποὺ καταπιάσθηκε μὲ τὴν ὅλη ὑπόθεση. Τὸ τσὲκ ποὺ ἀγόρασε ὁ τσαγκάρης ἀπὸ τὴ μαυροντυμένη κυρία ἦταν γνήσιο, μὰ τὸ ἄλλο ποὺ βρῆκα στὸ συρτὸ ἦταν πέρα γιὰ πέρα ψεύτικο κι' ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ ποὺ κυκλοφοροῦσαν, ὅπως ἀπέδειξε ἡ πραγματογνωμοσύνη καὶ ἡ ἀνάκριση ἀπὸ τὸν προϊστάμενο κ. Μπρικόλα, ποὺ ἀνάγκασε τὸν Μπεράτη νὰ μᾶς ἐξιστορήσῃ πῶς ἀκριβῶς συνέβησαν τὰ πράγματα.

— Εἶναι κάπου δυὸ μῆνες, εἶπε, ὅταν ἦρθε στὸ μαγαζί μου ἕνας ἄγνωστος μὲ ἕνα κοριτσάκι. Μοῦ εἶπε πὼς ἦταν συμπατριώτης μου, μὰ ἐγὼ δὲν μποροῦσα νὰ τὸν θυμᾶμαι, γιατὶ εἶχα φύγει ἀπὸ μικρός. Ἀφοῦ εἴπαμε πολλὰ γιὰ τὴν πατρίδα, μὲ ρώτησε ἂν ξέρω κανένα νὰ ἐνδιαφέρεται νὰ ἀγοράσῃ ἕνα τσὲκ ποὺ ἔστειλε ὁ ἐξάδελφός του καὶ θεῖος τῆς μικρῆς ἀνεψιᾶς τους ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ στὸ ὄνομά του. Τότε θυμήθηκα πὼς ὁ φίλος μου καὶ πελάτης μου χρηματιστὴς Θεοδώρου, μοῦ εἶχε πῆ νὰ τὸν ἔχω ὑπ' ὄψη μου γιὰ κάτι τέτοιο. Γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσω τὸν συμπατριώτη μου καὶ τὸν φίλο μου τὸν χρηματιστή, καὶ ἐπειδὴ δὲν μποροῦσα νὰ τὸν εἰδοποιήσω κείνη τὴν ὥρα, τὸ ἀγόρασα ἐγὼ γιὰ λογαριασμό μου. Τὴν ἄλλη μέρα ἦρθε ὁ Θεοδώρου στὸ μαγαζί, μὲ εὐχαρίστησε γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση, μὲ πλήρωσε, πῆρε τὸ τσὲκ κι' ἔφυγε. Μὰ ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, νάτος κι' ἔρχεται ἀλαφιασμένος.

»— Τί ἦταν αὐτὸ ποὺ ἔκανες, μωρὲ Μπεράτη, μοῦ εἶπε. Τὸ τσὲκ εἶναι ψεύτικο.

»— Καὶ ποῦ τὄξερα; Τί φταίω ἐγώ;

»— Τί φταῖς ἐσύ; Ἐγὼ σοῦ εἶπα νὰ μ' ἔχῃς ὑπ' ὄψη σου καὶ ὄχι νὰ μοῦ τὸ ἀγοράσῃς. Δῶσε μου πίσω τὰ λεφτά μου καὶ μὴ μὲ ἀναγκάσῃς νὰ πάω στὴν Ἀστυνομία. Ἡ φιλία φιλία καὶ τὸ συμφέρον συμφέρον, εἶπε καὶ μοῦ πέταξε τὸ ψεύτικο τσὲκ πάνω στὸν μπάγκο.

»Πῆγα νὰ κρεπάρω ἀπὸ στενοχώρια, μὰ τί νὰ ἔκανα... Τοῦ μέτρησα τὰ λεφτά, τὰ πῆρε καὶ ἔφυγε. Τότε ἔρριξα τὸ διαβολόχαρτο στὸ συρτό, ἀμέσως ἔκλεισα τὸ μαγαζὶ καὶ ἔτρεξα σὲ κέντρα, σὲ καφενεῖα, ὅπου ἐσύχναζαν Λάκωνες, γιὰ νὰ τὸν βρῶ, μὰ πουθενά. Ὅποιον κι' ἂν ρώτησα, κανεὶς δὲν τὸν ἤξερε. Ὅμως ἐγὼ συνέχισα μέρες νὰ γυρίζω καὶ νὰ ψάχνω μήπως καὶ πετύχω κάπου τὸν συμπατριώτη μου Ἀρίστο, μὰ τίποτα. Λὲς καὶ εἶχε ἀνοίξει ἡ γῆ καὶ τὸν κατάπιε. Μ' αὐτὴ τὴ μανούβρα ὅμως ἔβλεπα τὸ μαγαζί μου νὰ ξεχαλαρώνῃ, εἶχα βαρεθῆ κιόλας καὶ τὸν παράτησα, κλαίγοντας τὴ μοίρα μου καὶ τὰ λεφτουδάκια μου. Εἶχε περάσει καιρὸς κι' ἐκεῖ ποὺ ἤμουν ἀπελπισμένος ὅτι δὲν πρόκειται νὰ ξαναβρῶ τὸν ἀπατεώνα, νάσου καὶ τὸν παίρνει τὸ μάτι μου μέσα ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο τῆς Παλιᾶς Κοκκινιᾶς, κοντὰ στὸ τέρμα, ποὺ πήγαινα γιὰ μιὰ δουλειά μου. Κατέβηκα στὰ γρήγορα καὶ ἔτρεξα ξωπίσω του. Ὅμως ἤθελα πρῶτα νὰ βεβαιωθῶ καὶ νὰ τοῦ μιλήσω, μὰ μοῦ ἔστριψε σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ μπῆκε στὸ πρῶτο δεξιὰ σπιτάκι. Τοῦ ἔστησα καρτέρι, μὰ πέρασαν ὧρες καὶ δὲν βγῆκε. Ρώτησα τότε στὸ μπακαλικάκι τῆς γειτονιᾶς.

(Συνεχίζεται)

ΕΝΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ*

Ὑπὸ τοῦ κ. **ΠΕΛΟΥ ΚΟΥΤΟΥΠΗ**

Ἐπιμένουμε εἰς τὸ θέμα. Εἶναι ἀναμφισβήτητα σημαντικόν. Ἀφορᾶ εἰς τὴν διακήρυξιν τῶν κομμουνιστῶν, ὅτι πρέπει νὰ ὀργανώνωνται γιὰ «ἔνοπλη ἐξέγερση», παράλληλα μὲ τὴν προσπάθεια γιὰ δημιουργία «Λαϊκοῦ Μετώπου».

Σὲ προηγούμενο σχόλιό μας σημειώσαμε τὴν θέσι αὐτὴ τῶν ἐγχωρίων κομμουνιστῶν ὅπως τὴν διακηρύσσει ἄρθρο στὸ ἐπίσημο κομμουνιστικὸ περιοδικὸ «Ἑλληνικὴ Ἀριστερά».

Ἀφορᾶ τὸ ἄρθρον ποὺ ὑπογράφει ἕνας κ. Κώστας Φιλίνης, ἄρτι ἀμνηστευθεὶς κατάδικος γιὰ κατασκοπεία.

Καὶ στὸ παρελθὸν ἡ κομμουνιστικὴ ἡγεσία εἶχε τονίσει πὼς «ἡ ἔνοπλη ἐξέγερση, ἡ ἐπανάσταση, παραμένει παράλληλος στόχος της γιὰ τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας». Τὸν ἔχουν γράψει καὶ ὁ σύντροφος Παρτσαλίδης, στὸ ἄρθρο του «Γιὰ τὶς μορφὲς περάσματος στὸ σοσιαλισμό», καὶ ὁ Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Κ.Κ.Ε. σύντροφος Κολιγιάννης στὸ ἄρθρο του μὲ τίτλο «Νὰ κατακτήσουμε ὅλες τὶς μορφὲς ἐπαναστατικῆς πάλης».

Τόσο ὅμως ἀπερίφραστα, τόσο προκλητικά, ὅσο τὸ ἔγραψε ὁ σύντροφος Φιλίνης, δὲν τὸ ἔχει γράψει κανείς, κατὰ τὸν τελευταῖο καιρό.

Μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι δῆθεν οἱ «ἀντιδραστικὲς δυνάμεις» προετοιμάζουν ἐκτροπή, ὁ ἀπόφοιτος τῶν φυλακῶν κ. Φιλίνης διδάσκει «ἀνοιχτὰ καὶ πλέρια» τὴν «ἑτοιμότητα τοῦ δημοκρατικοῦ κινήματος καὶ γιὰ τὸν μὴ εἰρηνικὸ δρόμο» γιατὶ «αὐτὴ —τονίζει ὁ ἀρθρογράφος — θὰ δυναμώσῃ τοὺς δισταγμοὺς καὶ τοὺς φόβους τῶν δυνάμεων τῆς συνταγματικῆς ἐκτροπῆς, εἶναι αὐτὴ ποὺ θὰ αὐξήσῃ τὶς πιθανότητες τοῦ εἰρηνικοῦ δρόμου».

Δηλαδή, λέγουν οἱ κομμουνισταί, πρέπει νὰ ὀργανωθοῦμε γιὰ ἐπανάσταση, γιὰ «ἔνοπλη ἐξέγερση» — ὅπως κατὰ λέξιν γράφει ὁ Φιλίνης — γιὰ νὰ μπορέσουμε ἔτσι νὰ κατακτήσουμε τὴν ἐξουσία μὲ εἰρηνικὸ δρόμο.

Τώρα πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ κατακτήσουν οἱ κομμουνισταὶ εἰρηνικὰ τὴν ἐξουσία ὅταν ὀργανώνονται γιὰ ἔνοπλη ἐξέγερσι, εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πολλὲς ἀντινομίες τῆς κομμουνιστικῆς λογικῆς καὶ μιὰ ἀπὸ τὶς ἄπειρες ἀντινομίες τῆς κομμουνιστικῆς ἠθικῆς.

Μὲ τὸ πρόσχημα τῶν δῆθεν κινδύνων τῶν δῆθεν ἀντιδραστικῶν δυνάμεων, οἱ κομμουνισταὶ προκαλοῦν τὴν φοβίαν δικτατορίας καὶ προσπαθοῦν ἔτσι ἀπὸ τὴν μίαν πλευρὰν — τὸ εἴπαμε καὶ ἄλλοτε — νὰ ἑνώσουν ἀρνητικὰ τὶς μᾶζες σὲ λαϊκὸ μέτωπο ἐναντίον ἑνὸς ἀνυπάρκτου κινδύνου καί, προσπαθοῦν ἐπίσης, ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευρὰν νὰ ὀργανωθοῦν μαχητικὰ καὶ νὰ δημιουργήσουν τὴν ψυχολογία τῆς ἐπαναστάσεως, πάλιν ἐν ὀνόματι τοῦ δῆθεν κινδύνου τῆς δικτατορίας.

Εἶναι πάντοτε ὕπουλοι, ἀδίστακτοι καὶ ἀναρχικοὶ οἱ κομμουνισταί.

Ὅσοι ἀμφιβάλλουν ἂς διαβάσουν τὰ κηρύγματα ποὺ γράφονται στὸ ἐπίσημο περιοδικό τους καὶ ἰδιαίτερα ἂς διαβάσουν τὸ ἄρθρο τοῦ συντρόφου Φιλίνη — προφανῶς ἀνατέλλουσα ἡγετικὴ φυσιογνωμία ἀφοῦ ἄλλωστε ἔχει τὰ προσόντα τοῦ ἐπὶ μακρὸν φοιτήσαντος εἰς τὰς φυλακάς.

Τὸ ἄρθρον αὐτὸ εἶναι μιὰ «μπροσοῦρα» ἀνοικτὰ ἐπαναστατική. Εἶναι ἕνα

* Τὸ σχόλιον τοῦτο μετεδόθη ἐκ τοῦ Κ. Ρ. Σ. Ἐνόπλων Δυνάμεων τὴν 29-7-66.

«μανιφέστο» προκλητικὰ ἀναρχικὸ ποὺ διδάσκει τὴν «ἔνοπλη βία» καὶ τὴν ἐμφανίζει ὡς πανάκεια γιὰ τὴν κατάκτηση τῆς ἐξουσίας.

«Σήμερα ἡ ΕΔΑ — γράφει ὁ σύντροφος Φιλίνης — εἶναι πιὰ ἕνα μαζικὸ κόμμα μὲ ὀργανώσεις μέσα στὸ λαό, ἱκανὸ σὲ πολὺ μεγαλύτερο βαθμὸ νὰ παίζη τὸ διευθυντικό του ρόλο μέσα στὶς πολιτικὲς ἐξελίξεις καὶ τοὺς λαϊκοὺς ἀγῶνες. Ἂς μὴν αὐταπατόμαστε ὅμως. Ἡ ἑτοιμότητά μας — συνεχίζει ὁ κομμουνιστὴς ἀρθρογράφος — ν' ἀντιμετωπίσουμε τὸν πολύπλευρο μηχανισμὸ βίας καὶ διώξεως τοῦ σημερινοῦ ἀστυνομικοῦ Κράτους — εἶναι «ἀστυνομικὸ τὸ Κράτος» ποὺ ἐπιτρέπει νὰ γράφωνται ἐλεύθερα αὐτὰ τὰ κομμουνιστικὰ κηρύγματα — ὁρίσκεται πολὺ πίσω ἀπὸ τὶς ἀπαιτήσεις τῆς ἐξελισσομένης κατάστασης».

Καὶ πῶς θ' ἀντιμετωπισθοῦν αὐτὲς «οἱ ἀπαιτήσεις τῆς ἐξελισσόμενης κατάστασης», τὸ ἐξηγεῖ εὐθὺς ἀμέσως ὁ ἀρθρογράφος τῆς «Ἑλληνικῆς Ἀριστερᾶς». Γράφει:

«Μᾶς χρειάζεται ἕνα Κόμμα μαζικώτερο καὶ πολὺ πιὸ γερὰ ὀργανωμένο, τέτοιο ποὺ νὰ μπορῆ μὲ ταχύτητα καὶ ἀποφασιστικότητα νὰ μπαίνει ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ λαοῦ στὴ μαζικὴ πάλη του γιὰ συγκεκριμένες κατακτήσεις, στὴν μ α χ η τ ι κ ὴ ἀντιμετώπιση τῆς παράνομης καὶ ἀντισυνταγματικῆς βίας τοῦ ἀστυνομικοῦ Κράτους, στὴν παλλαϊκὴ καὶ δυναμικὴ ἀπόκρουση ἑνὸς ἐνδεχόμενου φασιστικοῦ πραξικοπήματος». Αὐτὰ διακηρύσσουν μὲ θρασύτητα κομμουνιστικὴ οἱ ἀρθρογράφοι τῆς «Ἑλληνικῆς Ἀριστερᾶς». Συνιστοῦν τὴν ἐπανάστασι. Γράφουν ἐπὶ λέξει:

«Οἱ πραγματικοὶ δισταγμοὶ τῶν δυνάμεων τῆς ἐκτροπῆς δὲν πρέπει ν' ἀποτελοῦν τελικὰ καμμιὰ σίγουρη ἐγγύηση γιὰ μᾶς καὶ γι' αὐτὸ θὰ ἦταν ὀλέθρια ὁποιαδήποτε ἐφησύχαση. Ἀπὸ δῶ βγαίνει ἡ ἀνάγκη — συνεχίζει τὸ ἐπαναστατικὸ μανιφέστο τοῦ συντρόφου Φιλίνη — γιὰ τὸ δημοκρατικὸ κίνημα τῆς χώρας μας νὰ ἀ ν ε β ά ζ η σ υ ν ε χ ῶ ς τ ὴ ν ἑ τ ο ι μ ό τ η τ ά τ ο υ καὶ γιὰ τὴν περίπτωση τ ο ῦ μ ὴ εἰρηνικοῦ δρόμου»...

Αὐτὰ διακηρύσσουν ἀνοιχτά, ἀδίστακτα καὶ ἄφοβα οἱ κομμουνισταί. Δὲν γνωρίζουμε τί θὰ πράξουν ἐπὶ τοῦ προκειμένου οἱ Νόμοι τῆς Δημοκρατίας γιὰ τὴν αὐτοπροστασία της. Γνωρίζουμε ὅμως ὅτι ὁ Λαός, ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνικὸς Λαός, τὸ μέγα αὐτὸ θῦμα τῆς κομμουνιστικῆς «ἔνοπλης ἐξέγερσης», θὰ συνειδητοποιήση μιὰ γιὰ πάντα μιὰ ἀκατάλυτη ἀλήθεια: ὁ κομμουνισμὸς ὑπῆρξε καὶ παραμένει ὁ πρῶτος ἐχθρὸς τοῦ Ἔθνους, ὁ πρῶτος ἐχθρὸς τῆς Δημοκρατίας, ὁ πιὸ ὕπουλος ἐχθρὸς τοῦ Λαοῦ. Τὸ διακηρύσσει ἀνοικτὰ καὶ ἀδίστακτα μὲ τὰ ἐπαναστατικά του κηρύγματα, ποὺ τολμᾶ καὶ δημοσιεύει στὰ ἔντυπά του, τὰ ὁποῖα κυκλοφοροῦν ἐν ὀνόματι τῆς Δημοκρατίας, εἰς βάρος τῆς Δημοκρατίας.

ΠΕΛΟΣ ΚΟΥΤΟΥΠΗΣ

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδόν των.

«ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ»

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. ΣΠΥΡΟΥ ΠΗΛΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

- **ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΗΜΕΡΑ ΠΑΙΔΙΟΥ**
- **ΤΟ Ζ΄ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ ΔΙΚΑΣΤΩΝ ΑΝΗΛΙΚΩΝ**
- **ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΜΕ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑ ΜΑΡΙΑ ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ, ΤΜΗΜΑΤΑΡΧΟΥ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ**

Ἑωρτάσθηκε καὶ φέτος — ὅπως κάθε χρόνο — σ᾽ ὁλόκληρο τὸν κόσμο, ἡ Ἡμέρα τοῦ Παιδιοῦ. Καὶ ἑωρτάσθηκε μὲ διαλέξεις, μὲ συνέδρια, μὲ συγκεντρώσεις ἀρμοδίων, μὲ συνθήματα καὶ ὑποδείξεις. Ἐτέθηκαν, γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά, ἐπὶ τάπητος σὲ παγκόσμια κλίμακα οἱ ὑλικὲς καὶ ἠθικὲς ἀνάγκες τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἀπὸ τὴ σωστὴ καὶ γρήγορη ἱκανοποίηση τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται τὸ μέλλον τῆς Ἀνθρωπότητος. Καί, φυσικά, ἡ γιορτὴ αὐτὴ ἀπησχόλησε καὶ τοὺς ὑπευθύνους τοῦ τόπου μας, οἱ ὁποῖοι παραστατικὰ διέγραψαν κινδύνους, μὲ σύνεση προέτειναν λύσεις, ὀρθὰ συνέλαβαν καὶ περιέγραψαν τὸ τεράστιο αὐτὸ κοινωνικὸ πρόβλημα τῆς ἐποχῆς μας.

Ὑπὸ μορφὴν ἐπικαιρότητος τὸ ἀναφέρει ἡ στήλη αὐτή. Χρονογραφικά. Μά, δὲν θὰ σταθῇ περισσότερο πάνω σ᾽ αὐτὴν τὴν ἐπέτειο, γιατὶ πιστεύει ὅτι τὰ προβλήματα τῶν παιδιῶν δὲν ἐξαντλοῦνται μέσα σὲ μιὰ μέρα. Εἶναι καθημερινά, ἀδιάκοπα, ἐπίκαιρα πάντοτε. Καὶ ἀκόμα γιατὶ ἀγωνίζεται μὲ ὅλες της τὶς δυνάμεις νὰ μεταβάλῃ τὴν καθιερωμένη «Μέρα τοῦ Παιδιοῦ» σὲ «Χρόνο τοῦ Παιδιοῦ», σὲ «Ἐποχὴ τοῦ Παιδιοῦ», σὲ «Πρόβλημα τοῦ Αἰῶνος».

Μιὰ μονάχα μέρα — ὅσο ὄμορφη καὶ συναρπαστικὴ καὶ ἂν εἶναι — δὲν φτάνει, δὲν εἶναι ἀρκετή, γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ ἡ ταραγμένη παγκόσμια συνείδηση τῶν μεγάλων ποὺ φέρνουν βαρύτατες ἠθικὲς εὐθύνες γιὰ τὸ κατάντημα τῶν σημερινῶν παιδιῶν. Καὶ τὰ προβλήματα τοῦ παιδιοῦ δὲν λύνονται μὲ ἀγορεύσεις καὶ ρητορικὰ σχήματα. Λύνονται μὲ συντονισμένη, καλὰ προγραμματισμένη καὶ ἀδιάκοπη προσπάθεια ὅλων τῶν ἁρμοδίων κοινωνικῶν παραγόντων καὶ τὶς 365 μέρες τοῦ χρόνου.

Τὰ κρούσματα πληθαίνουν. Καὶ τὸ κακὸ δὲν φαίνεται στὸν τόπο μας. Γιατὶ οἱ «ἐγκληματοῦντες ἀνήλικοι» εἶναι πολὺ λίγοι στὴν Ἑλλάδα. Μά, τὸ πρόβλημα δὲν εἶναι πόσα παιδιὰ ἐγκληματοῦν, ἀλλὰ μὲ ποιά ἰδανικὰ μεγαλώνουν τὰ παιδιά μας. Ἡ σκληρότητα στὸ βλέμμα καὶ στὴν καρδιά, δὲν εἶναι ποινικὲς παραβάσεις. Ἡ φυγοπονία δὲν διώκεται. Ἡ ἀσέβεια πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς μεγαλυτέρους δὲν ἐμπίπτει στὶς διατάξεις τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος. Ἡ περιφρόνηση τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν καὶ ἡ ροπὴ πρὸς τὴν ἀναρχία, δὲν προβλέπονται ἀπὸ τὴν νομοθεσία μας. Ἡ ὑστερικὴ προσκόλληση σὲ φτηνὰ καὶ ἐπικίνδυνα εἴδωλα, δὲν κινεῖ τὸν μηχανισμὸ τοῦ νόμου.

Ὅλα αὐτὰ δὲν διώκονται. Μά, αὐτὰ εἶναι τὰ πιὸ ἐπικίνδυνα.

Τὸ φοβερὸ πρόβλημα ποὺ ἔχουμε νὰ ἀντιμετωπίσουμε δὲν εἶναι ἡ παράνομη πράξη ἢ παράλειψη τοῦ παιδιοῦ, ἀλλὰ ἡ σημερινὴ ἀντικοινωνικὴ συμπεριφορά του, ποὺ κλείνει μέσα της ἕνα σωρὸ παράνομα σπέρματα ποὺ αὔριο θὰ ὁδηγήσουν στὸ ἔγκλημα. Ὑπάρχουν γι᾽ αὐτὰ τὰ πράγματα στατιστικές; Δυστυχῶς ὄχι, καὶ οὔτε εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξουν. Κάπου - κάπου ἔρχονται στὴν ἐπιφάνεια τέτοια κρούσματα. Μά, σποραδικὰ καὶ ἀραιά. Τὸ ἡφαίστειο εἶναι κρυμμένο, καὶ βράζει. Ὅταν ἀκραγῇ, θὰ θρηνήσουμε. Ἀλλά, θἄναι πιὰ πολὺ ἀργά.

Ὁ βασανισμένος πατέρας ποὺ βλέπει μὲ σπαραγμὸ τὸ παιδί του κάθε μέρα καὶ χειρότερο μέσα στὸ σπίτι, δὲν τὸ ὁμολογεῖ πουθενά. Τὸ κρύβει. Τὸ σκεπάζει. Εἶναι τὸ σαράκι ποὺ τὸν τρώει, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ κάνῃ τίποτε.

Μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια στέκει κι᾽ ἡ πονεμένη μάνα ποὺ τυραννιέται ἀπὸ τὸ

παιδί της. Μαράζι τὄχει, μὰ δὲν τὸ λέει. Τὸ σπίτι σιγὰ - σιγὰ κλονίζεται. Χάνει τὴν ἐπιβολή της πάνω στὸ παιδί. Καὶ τὴν κερδίζει ὁ κακὸς φίλος, ἡ ὕποπτη φίλη, τὸ νοσηρὸ ἀνάγνωσμα, ὁ σκοτεινὸς δρόμος, ἡ ἀντικοινωνικὴ λέσχη, ὁ ἠθοποιός, ὁ ποδοσφαιριστής, ὁ κόκκινος ἐνστρούχτορας, ὁ ἔξαλλος ἡγέτης, ποὺ ζητεῖ νὰ ἐπιβληθῇ μὲ τὸ ἀρρωστημένο μῖσος τοῦ ἀνόητου νέου. Ἐδῶ εἶναι τὸ δρᾶμα. Καὶ ὅμως. Δὲν τὸ προσέχουμε. Κλείνουμε τὰ μάτια. Δὲν ἐπιθυμοῦμε νὰ θίξουμε τὰ κακῶς κείμενα.

Ἡ ἡμέρα τοῦ παιδιοῦ! Μά, μέρα θὰ πῇ φῶς, θὰ πῇ ἥλιος, θὰ πῇ δημιουργία, θὰ πῇ χαρά. Καὶ παιδὶ θὰ πῇ ἄδολος ἐνθουσιασμός, θὰ πῇ δροσερὴ ἀγνότης, θὰ πῇ ἀνυστερόβουλη καθαρότης, θὰ πῇ ρωμαντικὴ εὐγένεια, θὰ πῇ πανέμορφο μπουκέττο ἀπὸ ἰδανικά. Ἐνῶστε καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ καὶ θἄχετε τὸ «δέον γενέσθαι». Αὐτὸς εἶναι ὁ στόχος. Νὰ ξαναμπάσουμε τὸ παιδὶ μέσα στὸ δικό του παιδικὸ κύκλο. Νὰ τὸ τοποθετήσουμε ξανὰ μέσα στὸ σχολεῖο του ἀπερίσπαστο καὶ δημιουργικό. Νὰ τὸ τὸ τοποθετήσουμε καὶ πάλι μὲ στοργὴ μέσα στὸ σπίτι του, ὑπάκουο καὶ χαμογελαστό. Νὰ τὸ τοποθετήσουμε μέσα στὸ γνώριμο κοινωνικό του χαράκωμα τῶν παραδόσεών μας καὶ τῶν θεσμῶν μας, νομοταγῆ ἐρευνητὴ τοῦ ἔξω κόσμου, κι' ὄχι πρωτοπόρο σὲ ἐξαλλοσύνες, σὲ ἀσχήμιες, σὲ διαιότητες, σὲ συγκρούσεις, σὲ ἀναταραχές. Καὶ φτάσαμε στὸ σημεῖο νὰ δείχνουμε μὲ καμάρι θλιβερὲς φωτογραφίες ἀλλοφρόνων νέων ποὺ ζητοῦν ὠρυόμενοι νὰ ἐπιβάλουν τὴν ἐγωϊστικὴ ἀπειρία τους στὶς νόμιμες Ἀρχὲς καὶ νὰ διοικήσουν πρὶν ἀκόμα μάθουν νὰ διοικοῦνται.

Δὲν εἶναι σοβαρὰ πράγματα αὐτά. Εἶναι ἐπικίνδυνα. Εἶναι μαχαίρια μὲ δυὸ κόψεις. Δὲν τραυματίζουν μόνο τὸ διπλανό, τὸν ἀντίπαλο. Ματώνουν καὶ τὸ ἄπειρο χέρι ποὺ τὰ κρατεῖ.

Ἂν θέλουμε εἰλικρινὰ νὰ ὠφελήσουμε τὸ παιδί, ὀφείλουμε νὰ τὸ ἡσυχάσουμε, νὰ τὸ ἠρεμήσουμε, νὰ τὸ γαληνέψουμε, νὰ κατασιγάσουμε τὰ πρόωρα πάθη του, νὰ τὸ παραδώσουμε στὸ σχολεῖο, νὰ τὸ ἀποδώσουμε στὸ σπίτι του φρονιματισμένο καὶ λογικό. Διαφορετικὰ θὰ κλάψουμε πικρὰ κάποτε ὅλοι μας.

Δίχως Θρησκεία (Ἀλήθεια! Πῶς τὴν καταντήσαμε αὐτὴ τὴ γλυκειὰ καὶ πανέμορφη Θρησκεία τῆς Ἀγάπης!! Πόσο μεγάλη εἶναι ἡ εὐθύνη μας!), δίχως Πατρίδα (Ὑπάρχει πατρίδα ὅταν καπηλευόμαστε καὶ περιφρονοῦμε τὰ πάντα καὶ πασχίζουμε νὰ γκρεμίσουμε θεσμοὺς καὶ ἀξίες ποὺ τὴν ἀποτελοῦν;), δίχως Οἰκογένεια (Ποῦ εἶναι ἡ οἰκογενειακὴ θαλπωρή; Ποῦ εἶναι ἡ οἰκογενειακὴ ἑστία; Ποῦ εἶναι τὸ πατρικὸ καὶ τὸ μητρικὸ ἐνδιαφέρον; Ποῦ εἶναι ἡ παρακολούθηση, ἡ νουθεσία, ἀκόμα καὶ ἡ λελογισμένη αὐστηρότης;), δίχως αὐτὸ τὸ ὑψηλὸ τρίπτυχο δὲν γίνεται τίποτε... Κτίζουμε στὴν ἄμμο. Καὶ μόλις ἔρθη ὁ Βορριᾶς, ὅλα θὰ πέσουν. Καὶ θὰ πέσουμε κι' ἐμεῖς μαζί. Καὶ θ' ἀφανισθῇ κι' ἡ Ἑλλάδα μαζί μας...

Γιὰ νὰ λύσουμε τὰ προβλήματα τοῦ Παιδιοῦ, πρέπει ν' ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὰ δικά μας τυραννικὰ πάθη, ποὺ ἄμυαλα τὰ μεταδίδουμε στὰ παιδιά μας μὲ τὸ κακὸ παράδειγμα. Νὰ γίνουμε ἀληθινοὶ ὁδηγοί, νὰ γίνουμε ὑψηλόφρονες ἐμπνευσταί, νὰ γίνουμε Ἱερὸ Παράδειγμα, νὰ γίνουμε Φῶς, νὰ γίνουμε Ἀλάτι ποὺ συντηρεῖ τὶς κοινωνίες καὶ τὶς προφυλάσσει ἀπὸ τὴ σήψη, νὰ γίνουμε πόλη ποὺ βρίσκεται πάνω σὲ βουνό... Ἂς κάνουμε, ἐπὶ τέλους, τὴν ἀρχή. Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἂς γίνῃ κάτι. Μικρό, ἔστω. Ἐλάχιστο, ἔστω. Ἀλλά, νὰ γίνῃ κάτι. Τὸ ξεκίνημα. Ἡ ἀρχή. Ἔχομε χρέος πρὸς τὸ παιδὶ ποὺ γεννήσαμε, ποὺ φέραμε στὸν κόσμο...

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο καὶ μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις ἡ στήλη αὐτὴ γιορτάζει ἀπὸ τὴ σκοπιά της τὴν Παγκόσμια Ἡμέρα τοῦ Παιδιοῦ.

Κι' εὔχεται τὸν ἐρχόμενο χρόνο ποὺ θὰ τὴν ξαναγιορτάσουμε, νὰ μὴν ἀναγκασθῇ νὰ πῇ καὶ πάλι τὰ ἴδια, ἀλλὰ νὰ τὴν χαιρετίσῃ μὲ ἐνθουσιασμὸ σὰν ὁρόσημο σὲ μιὰ νέα πορεία τοῦ πολύπαθου λαοῦ μας πρὸς τὴν Πρόοδο, τὴν Εὐταξία καὶ τὸν Πολιτισμό...

***

● Συνῆλθε πρόσφατα στὸ Παρίσι τὸ Ἕβδομο Παγκόσμιο Συνέδριο τῆς Διε-

θνοῦς Ὁμοσπονδίας Δικαστῶν Ἀνηλίκων, μὲ γενικὸ θέμα: «Ἡ δικαστικὴ προστασία τῶν ἀνηλίκων διὰ τῶν Δικαστῶν Ἀνηλίκων».

Εἶναι ἕνα θέμα ποὺ ἐνδιαφέρει ἀπόλυτα τὴ στήλη αὐτή, ἀλλὰ καὶ παρουσιάζει μεγάλο κοινωνικὸ ἐνδιαφέρον. Στὸ συνέδριο αὐτὸ ἔλαβαν μέρος 280 ἀντιπρόσωποι προερχόμενοι ἀπὸ 32 χῶρες. Μεταξὺ τῶν ἐκπροσώπων ὑπῆρχαν ἀκόμα, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Δικαστὰς Ἀνηλίκων, καὶ Καθηγηταὶ Πανεπιστημίων, ἀνώτατοι δικαστικοί, ἀνώτεροι διοικητικοὶ ὑπάλληλοι, εἰδικοὶ τῆς Ἀστυνομίας, διευθυνταὶ Ἱδρυμάτων κ.λ.π.

Ἐκ μέρους τῆς Ἑλλάδος μετέσχον ἡ Τμηματάρχης τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης κ. Μαρία Μαυρομμάτη, ὁ Εἰσαγγελεὺς Ἐφετῶν Ἰωαννίνων κ. Ἀθ. Γκαζέτας καὶ ὁ Ὑφηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Κων. Βουγιούκας. Πρόεδρος τῆς Ὁμοσπονδίας Δικαστῶν Ἀνηλίκων ἦτο ὁ διεθνοῦς φήμης Καθηγητὴς Πανεπιστημίου καὶ πρώην δικαστὴς ἀνηλίκων Λωζάνης κ. Μωρὶς Βεϊλλάρ. Πρόεδρος δὲ τοῦ συνεδρίου ἐξελέγη, τιμῆς ἕνεκεν, ὁ προϊστάμενος τῶν Δικαστῶν Ἀνηλίκων τῆς Γαλλίας κ. Γκαστὸν Φεντοῦ. Ἡ ἐναρκτήρια ἐπίσημη συνεδρίαση ἔλαβε χώρα στὴν αἴθουσα «Γκαλερὶ Ντὲ Χαρλώ», τοῦ Δικαστικοῦ Μεγάρου τῶν Παρισίων, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης, ὁ ὁποῖος προσεφώνησε τοὺς συνέδρους καὶ τοὺς ἄλλους ἐπισήμους.

Οἱ συζητήσεις τοῦ συνεδρίου κατέληξαν σὲ ἰδιαίτερα ἐνδιαφέρουσες διαπιστώσεις, ποὺ ἔθιγαν βασικὰ σημεῖα τοῦ προβλήματος τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων. Μὲ μιὰ θαυμάσια ἔκθεσή του πρὸς τὴν ὁλομέλεια κατὰ τὴν τελευταία της συνεδρίαση, ὁ Γενικὸς Εἰσηγητὴς τοῦ συνεδρίου κ. Ζὰν Λουΐ Κοστά, Γάλλος Ἀρεοπαγίτης, παρουσίασε μιὰ σύνθεση τῶν πορισμάτων, ποὺ ἐν περιλήψει ἔχουν ὡς ἑξῆς:

1) Διαπιστώθηκεν ὅτι ἡ ἐγκληματικότης τῶν ἀνηλίκων παρουσιάζει σὲ πάρα πολλὲς χῶρες ἔξαρση τόσον τοῦ ἀριθμοῦ ὅσον καὶ τῆς ποιότητος τῶν ἐκτελουμένων ἐγκλημάτων. Εἰδικώτερα, κατὰ τὴν ἐφηβικὴ καὶ μετεφηβικὴ ἡλικία, οἱ ἀνήλικοι παρουσιάζουν κάποια «σκλήρυνση» στὴν συμπεριφορά τους — ἔστω κι' ἂν δὲν ἔχουν διαπράξει ἀδίκημα. Ἐτονίσθη, μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, ὅτι οἱ ἐγκληματήσαντες ἀνήλικοι δὲν διαφέρουν κατὰ βάση ἀπὸ ἐκείνους τοὺς μὴ ἐγκληματήσαντες ποὺ βρίσκονται σὲ ἠθικὸ κίνδυνο. Καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ ἔχουν ἀνάγκη εἰδικῆς μεταχειρίσεως.

2) Ὁ Δικαστὴς τῶν Ἀνηλίκων πρέπει, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς νομικές του γνώσεις, νὰ ἔχη καὶ ἀνάλογες γνώσεις συναφῶν κοινωνικῶν ἐπιστημῶν, καὶ ἰδιαιτέρως τῆς Ψυχολογίας καὶ νὰ διαθέτη πεῖρα καὶ τὴν πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τῶν ἐπιστημῶν αὐτῶν.

3) Ὁ Δικαστὴς Ἀνηλίκων δὲν πρέπει νὰ ἐπιφορτίζεται μὲ περιπτώσεις ποὺ μποροῦν ν' ἀντιμετωπισθοῦν ἀπὸ ἄλλες κοινωνικὲς ὑπηρεσίες (ὑγιεινῆς, κοινωνικῆς προνοίας κ.λ.π.), ὥστε νὰ μὴν ὑπερφορτώνεται, εἰς βάρος τοῦ κυρίου ἔργου του.

4) Ἡ ποινικὴ ἐνηλικιότης πρέπει ν' αὐξηθῆ στὸ 21ο ἔτος τῆς ἡλικίας. Ὡς κατώτατο δὲ ὅριο ἡλικίας στὸ ὁποῖο θὰ ἔχουν οἱ Δικασταὶ ἀνηλίκων ἁρμοδιότητα ἐπεμβάσεως, ἐκρίθη τὸ 12ο περίπου ἔτος.

5) Ἡ μεταχείρισις τοῦ ἐνηλίκου πρέπει νὰ ἔχη παιδαγωγικὸ χαρακτῆρα, καὶ μόνο σὲ ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις νὰ προβλέπωνται ποινικὲς κυρώσεις.

6) Πρέπει νὰ προβλέπεται ἀπὸ τὴν νομοθεσία μεγάλη ποικιλία μέτρων, ὥστε ὁ Δικαστὴς ἀνηλίκων νὰ ἔχη εὐχέρεια ἐπιλογῆς.

7) Ἡ Διοίκηση ὀφείλει νὰ ἐντείνη τὶς προσπάθειές της γιὰ τὴν ἐνίσχυση τῶν βοηθητικῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Δικαστοῦ Ἀνηλίκων καὶ τῶν συναφῶν ἱδρυμάτων.

8) Εἶναι ἀνάγκη νὰ ὀργανωθῆ εἰδικὴ στατιστικὴ ὑπηρεσία καὶ ὑπηρεσία ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης.

9) Οἱ Δικασταὶ Ἀνηλίκων πρέπει νὰ συνεργάζωνται στενὰ μὲ τὶς ὑπηρεσίες ὑγιεινῆς καὶ προνοίας, καθὼς καὶ μὲ τὴν εἰδικὴ Ἀστυνομία Ἀνηλίκων, ὥστε νὰ συντονίζωνται οἱ προσπάθειες ὅλων, γιὰ τὴν καλύτερη προστασία τοῦ ἀνηλίκου.

10) Τέλος, τὸ συνέδριο διεπίστωσε τὴν ἀνάγκη μιᾶς στενότερης διεθνοῦς συνεργασίας, στὸν τομέα τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων.

Ὠφέλιμα καὶ χρήσιμα ὅλα αὐτὰ τὰ συμπεράσματα τῶν ὑπευθύνων. Ἂς εὐχηθοῦμε ἡ διεθνὴς αὐτὴ προσπάθεια νὰ ἐπιτύχῃ, γιὰ τὸ καλὸ τῆς Ἀνθρωπότητος.

***

● Ὅπως εἴπαμε πάρα πάνω, τὴν Ἑλλάδα στὸ διεθνὲς αὐτὸ Συνέδριο ἀντιπροσώπευσε καὶ ἡ κυρία Μαυρομμάτη, Τμηματάρχης τοῦ Τμήματος Προλήψεως καὶ Καταστολῆς Ἐγκληματικότητος τῶν Ἀνηλίκων Ὑπουργείου Δικαιοσύνης καὶ τέως δικηγόρος. Ἡ κυρία Μαυρομμάτη ἔχει μετεκπαιδευθῆ στὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴν Ἑλβετία ἐπὶ θεμάτων ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων, ἔχει γράψει μελέτες καὶ ἔχει δώσει διαλέξεις πάνω σ᾽ αὐτὸ τὸ θέμα, ἐδῶ καὶ στὸ ἐξωτερικό, ἔχει μετάσχει σὲ πολλὰ διεθνῆ συνέδρια καὶ εἶναι μέλος ἑλληνικῶν καὶ διεθνῶν ἐπιστημονικῶν ὀργανώσεων ποινικοῦ δικαίου, ἐγκληματολογίας, δικαστῶν ἀνηλίκων, προστασίας τοῦ παιδιοῦ κ.λ.π.

Στὸ συνέδριο ποὺ ἀναφέραμε ἐξελέγη Ἀντιπρόεδρος τοῦ Δευτέρου Τμήματος, τὸ ὁποῖο ἐξήτασε τὸ ἑξῆς ἐπὶ μέρους θέμα, μέσα στὰ πλαίσια τοῦ γενικοῦ θέματος: «Μέτρα ἀγωγῆς καὶ ποινικὲς κυρώσεις — Ἐπιλογὴ τῶν μέτρων καὶ μέσα ἐφαρμογῆς των».

Στὸν τομέα της αὐτὸν ἡ κυρία Μαυρομμάτη διεκρίθη καὶ ἀντιπροσώπευσεν ἐπάξια τὴν πατρίδα μας. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἐκλεκτὴ ἐπιστήμονα, τὶς γνῶμες τῆς ὁποίας ἐθεωρήσαμε χρέος ν᾽ ἀκούσουμε, νὰ μεταδώσουμε χάριν τῶν ἀκροατῶν τῆς ἐκπομπῆς τῆς Ἀστυνομίας καὶ νὰ δημοσιεύσουμε χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ.

Τὴν ἐπισκεφθήκαμε, λοιπόν, στὸ σπίτι της καὶ τῆς ἐξηγήσαμε τὸν λόγο τῆς ἐπισκέψεώς μας. Ἐφάνηκε ἔκπληκτη. Μά, ἦταν χαρούμενη ἡ ἔκπληξή της. Ἕνα σωρὸ κολακευτικὰ λόγια ὄρῆκε νὰ πῆ γιὰ τὴν Ἀστυνομία. Μά, δὲν τὸ περίμενε πὼς τὸ Σῶμα αὐτὸ ποὺ τόσο θαυμάζει, θἄπαιρνε καὶ τέτοιες ἐπιστημονικὲς καὶ τόσο χρήσιμες κοινωνικὲς πρωτοβουλίες. Ἐπήνεσε ἐνθουσιωδῶς αὐτὴν τὴν προσπάθειά μας. Μᾶς ἐνεθάρρυνε, μᾶς μετέδωσε πολλὴ πίστη γιὰ τοῦτο τὸ ἔργο μας. Καὶ δήλωσε πὼς εἶναι πρόθυμη νὰ βοηθήσῃ μ᾽ ὅλες της τὶς δυνάμεις τὴν πρωτοβουλία αὐτὴ τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων.

Τὴν κυρία Μαυρομμάτη ρωτήσαμε κατ᾽ ἀρχὴν γιὰ τὸ συνέδριο τῶν Παρισίων. Μᾶς ἐξήγησε λεπτομερῶς ὅλο τὸ μηχανισμό του καὶ τὶς ἐπιδιώξεις τῶν συνέδρων, καὶ τόνισε ὅτι στὸ συνέδριο αὐτὸ ἀντιπροσωπεύθηκαν πολλὲς Ἀστυνομίες. Θἄθελε, λέει, τὸν ἑπόμενο χρόνο νὰ ἰδῆ καὶ τὴ δική μας. Εἶναι μιὰ σκέψη ἀξιόλογη ποὺ τὴν προτείνουμε κι᾽ ἐμεῖς μὲ τὴ σειρά μας στὴ σεβαστὴ ἡγεσία μας. Ὑλικὸ καὶ προεργασία ἔχουμε γιὰ μιὰ τέτοια δουλειά. Ἔχουμε γνῶμες τόσων καὶ τόσων εἰδικῶν, ποὺ θἄταν χρήσιμες σ᾽ ἕνα τέτοιο συνέδριο. Ἀκολούθως, μᾶς μίλησε ἡ κυρία Μαυρομμάτη γιὰ μιὰ πρότασή της ποὺ πρόσφατα ὑπέβαλε στὴν ἔκθεσή της. Πρόκειται γιὰ τὴν ἵδρυση εἰδικῆς Ἀστυνομίας Ἀνηλίκων, ὅπως ἔχουν ὅλα τὰ κράτη τοῦ κόσμου. Εἶναι μιὰ ἐνδιαφέρουσα ἐπίσης πρόταση ποὺ τὴν ὑποβάλλουμε γιὰ μελέτη.

Γύρω ἀπὸ τὴν ἐργασία της στὸ συνέδριο αὐτό, ἡ κυρία Μαυρομμάτη, ὑπέβαλε μιὰ περιληπτικὴ ἔκθεση, κατατοπιστικὴ καὶ πάρα πολὺ ἐνδιαφέρουσα γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Τὴν παρακαλέσαμε νὰ τὴν θέση ὑπ᾽ ὄψη μας. Εὐχαρίστως μᾶς τὴν παρέδωσε, καὶ — μὲ τὴν ἄδειά της — δημοσιεύουμε εὐθὺς ἀμέσως τὰ κυριώτερα σημεῖα τοῦ δευτέρου μέρους της. Στὴν ἔκθεση αὐτὴ τῆς κυρίας Μαυρομμάτη γίνεται μνεία καὶ γιὰ τὴν ὀργάνωση εἰδικῆς Ἀστυνομίας Ἀνηλίκων, ποὺ νὰ διαθέτη καὶ γυναικεῖο Τμῆμα. Ἡ ἔκθεση αὐτὴ ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἡ συμμετοχὴ ἡμῶν εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ ἐν λόγω συνεδρίου ὑπῆρξεν ἐξαιρετικῶς ὠφέλιμος διὰ τὸν ἐμπλουτισμὸν τῶν γνώσεων καὶ πείρας μας.

Θεωρῶ ὑποχρέωσιν νὰ σημειώσω ὡρισμένας σκέψεις μου ὡς πρὸς τὰ μέτρα τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ληφθοῦν διὰ τὸν ἐκσυγχρονισμὸν τῶν μεθόδων αἵτινες ἐφαρμόζονται παρ' ἡμῖν διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ προβλήματος τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα, εὐτυχῶς, τὸ πρόβλημα τοῦτο δὲν ἐμφανίζει τὴν ὀξύτητα καὶ τὴν ἔντασιν μεθ' ὧν ἐμφανίζεται εἰς ἄλλας χώρας. Τοῦτο ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι τὸ πρόβλημα δὲν εἶναι παρ' ἡμῖν ἀρκούντως σοβαρὸν καὶ ὅτι δὲν πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ λάβωμεν ἅπαντα κατὰ τὸ δυνατὸν τὰ μέτρα προλήψεως καὶ καταστολῆς τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων, ἵνα ἀποφύγωμεν τὴν ἐπιδείνωσιν καὶ περιορίσωμεν τὴν ἤδη ὑπάρχουσαν ἐγκληματικότητα.

Βασικὸς παράγων τῆς ὀρθῆς ἀντιμετωπίσεως τοῦ προβλήματος, εἶναι ἡ εἰσαγωγὴ καὶ παρ' ἡμῖν τοῦ θεσμοῦ τῶν εἰδικευμένων καὶ μονίμων Δικαστῶν Ἀνηλίκων, οἱ ὁποῖοι θὰ πρέπει νὰ ἔχουν τὰς εἰδικὰς γνώσεις, τὸν χρόνον καὶ τὰ μέσα ἵνα ἐπιτελέσουν τὸ λεπτότατον ἔργον των. Δὲν ὑπάρχει χώρα ἀνεπτυγμένη, οὐδὲ ὑπὸ ἀνάπτυξιν τελοῦσα, ἡ ὁποία νὰ μὴ διαθέτῃ εἰδικευμένους Δικαστὰς Ἀνηλίκων. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, ἡ Ἑλλὰς ὑστερεῖ ἔναντι καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν νέων ἀνεξαρτοποιηθεισῶν μεταπολεμικῶς χωρῶν, τοῦ λεγομένου «τρίτου κόσμου».

Εἶναι ἀναγκαία, ἐξ ἄλλου, ἡ ἐξασφάλισις παρὰ τῷ Δικαστῇ Ἀνηλίκων, τῶν ἀπαραιτήτων βοηθητικῶν ὀργάνων, τὰ ὁποῖα θὰ ὑποβοηθήσουν αὐτὸν εἰς τὸ ἔργον του. Τοιαῦτα βοηθητικὰ ὄργανα εἶναι αἱ ἰατροπαιδαγωγικαὶ ὑπηρεσίαι καὶ αἱ ὑπηρεσίαι Ἐπιμελητῶν Ἀνηλίκων. Αἱ πρῶται πρέπει νὰ ὀργανωθοῦν διὰ νὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ ἐπιστημονικὴ (ψυχιατρικὴ καὶ ψυχολογικὴ) ἐξέτασις καὶ παρατήρησις τῶν ἀνηλίκων, αἱ δεύτεραι νὰ ἐνισχυθοῦν ὥστε νὰ καλύψουν τὰς ἀνάγκας ὅλων τῶν Δικαστηρίων Ἀνηλίκων.

Ἕτερος τομεὺς εἰς τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ στρέψωμεν τὴν προσοχὴν ἡμῶν, εἶναι ἡ ὀργάνωσις ἐπαρκῶν ἀναμορφωτικῶν καὶ σωφρονιστικῶν καταστημάτων, καταλλήλως ἐξοπλισμένων καὶ διαθετόντων εἰδικευμένον καὶ ἐπαρκὲς ἀναμορφωτικόν, ἰατροπαιδαγωγικὸν καὶ ἐκπαιδευτικὸν προσωπικὸν ὡς καὶ ἐπαρκῆ κοινωνικὴν ὑπηρεσίαν. Παραλλήλως, εἶναι ἀπολύτως ἐπιτακτικὴ ἡ ἵδρυσις θεραπευτικῶν ἱδρυμάτων, τὰ ὁποῖα προβλέπονται καὶ ἀπὸ τὸν Ποινικὸν Κώδικα, διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν «κλινικῶν» περιπτώσεων. Τὸ ἀναμορφωτικὸν ἔργον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτύχῃ πλήρως, ἄνευ τῆς ὑπάρξεως καὶ ἱδρυμάτων ἡμι - ἐλευθέρας διαβιώσεως, ἔνθα, ἀνήλικοι μὴ ἔχοντες ἀνάγκην ἐν κλειστῷ ἱδρύματι ἀγωγῆς, ὡς καὶ ἀνήλικοι ἀπολυόμενοι ἐκ κλειστῶν καταστημάτων, θὰ τυγχάνουν τῆς ἧς ἔχουν ἀνάγκην προστασίας καὶ συμπαραστάσεως.

Ἂν καὶ δὲν ἀνήκει εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης, θεωρῶ ἀναγκαῖον νὰ ὑπογραμμίσω ὅτι ἡ ὀργάνωσις εἰδικῆς Ἀστυνομίας Ἀνηλίκων, ἥτις νὰ διαθέτῃ καὶ τμῆμα γυναικεῖον, εἶναι σκόπιμον ὅπως ἀντιμετωπισθῇ ἀπὸ τὸ ἁρμόδιον Ὑπουργεῖον Δημοσίας Τάξεως.

Τέλος, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν διεθνῆ συνεργασίαν, εἶναι ἀπαραίτητον ὅπως ἡ Ἑλλὰς μὴ ἀπουσιάζῃ ἀπὸ τὰ συναφῆ διεθνῆ συνέδρια καὶ ἄλλας διεθνεῖς συναντήσεις ἐχούσας ὡς θέμα τὸ πρόβλημα τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων. Ἔτι πλέον, χρήσιμον θὰ ἦτο ὅπως ἐπιδιωχθῇ ἡ ὀργάνωσις καὶ ἐνταῦθα τοιούτων διεθνῶν συναντήσεων, ἔστω καὶ σεμιναρίων ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Ο.Η.Ε. ἢ ἄλλων διεθνῶν ὀργανισμῶν, μὲ συμμετοχὴν ξένων καὶ ἐμπειρογνωμόνων, ἵνα καταστῇ δυνατὸν εἰς τοὺς Ἕλληνας ἁρμοδίους καὶ εἰδικοὺς νὰ ἐνημεροῦνται ἐπὶ τῶν διεθνῶν ἐξελίξεων.

Διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν ὅμως τῆς καλυτέρας ὀργανώσεως τῶν προγραμμάτων ὡς τὰ ἀνωτέρω, καὶ διὰ τὴν καλυτέραν ἐπιστημονικὴν παρακολούθησιν, μελέτην καὶ ἔρευναν τοῦ προβλήματος, ἀπαιτεῖται ἡ ἐνίσχυσις καὶ ἐπέκτασις τῆς παρὰ τῷ Υ-

πουργείω ὑπηρεσίας Ἀνηλίκων, ὥστε αὐτὴ νὰ ὀργανωθῆ κατὰ τρόπον πλησιάζοντα τουλάχιστον, τὰς ἀναλόγους ὑπηρεσίας ξένων χωρῶν.

Τὸ πρόβλημα τῆς προλήψεως καὶ καταστολῆς τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων εἶναι ἰδιαζόντως σοβαρὸν καὶ δέον καὶ εἰς τὴν χώραν μας νὰ ἀντιμετωπισθῆ μὲ τὴν ἐπιβαλλομένην προσοχὴν καὶ νὰ τοποθετηθῆ, ὡς συμβαίνει μὲ ἄλλας χώρας, εἰς τὴν πρώτην σειρὰν τοῦ ἐνδιαφέροντος τῆς Πολιτείας».

Αὐτὰ περιλαμβάνει, σὲ γενικὲς γραμμές, ἡ ἔκθεση τῆς κας Μαυρομάτη. Τὴν εὐχαριστήσαμε γιὰ τὴν συνεργασία της αὐτή, καὶ τὴν παρακαλέσαμε, στὴ συνέχεια, ν᾽ ἀπαντήση στὶς ἐρωτήσεις τῆς ἐρεύνης μας. Πρόθυμα ἡ κα Μαυρομμάτη μᾶς ἀπήντησε σ᾽ ὅλα τὰ ἐρωτήματά μας, ἐξετάζοντας τὸ θέμα ποὺ μᾶς ἀπασχολεῖ ἀπὸ ἐπιστημονικῆς πλευρᾶς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀπόψεως κοινωνικῶν ἐφαρμογῶν.

Δημοσιεύουμε ἐδῶ τὴν συνέντευξή της, ὅπως μεταδόθηκε ἀπὸ τὴν ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων:

Σᾶς εὐχαριστοῦμεν κα Μαυρομμάτη γιὰ τὴν καλωσύνη σας νὰ λάβετε μέρος στὸ σημερινό μας πρόγραμμα, ποὺ ἔχει σὰν ἀντικείμενο τὸ παιδὶ καὶ τὰ προβλήματά του, καὶ σᾶς παρακαλοῦμε νὰ μᾶς πῆτε πῶς βλέπετε αὐτὴν τὴν προσπάθεια τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος; Πρόκειται ἀλήθεια γιὰ ἕνα ὀξὺ καὶ σοβαρὸ κοινωνικὸ πρόβλημα;

ΑΠ.— Ἐγὼ σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν εὐκαιρία ποὺ μοῦ δίδετε νὰ πῶ μερικὲς σκέψεις στοὺς ἀκροατὰς τῆς τόσον ἐνδιαφερούσης ἐκπομπῆς σας. Ἀληθινά, ἡ προσπάθεια αὐτὴ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος εἶναι ἐξαιρετικὰ χρήσιμη, ὄχι μόνον διότι θίγει ἕνα τόσο ζωτικὸ καὶ ἐνδιαφέρον κοινωνικὸν θέμα, ἀλλ᾽ ἀκόμη διότι ἀποδεικνύει ὅτι ἡ Ἀστυνομία δὲν εἶναι μόνον ἕνα «Σῶμα Ἀσφαλείας» ποὺ ἀπασχολεῖται μὲ τὸ ἄχαρι ἔργο τῆς διώξεως τοῦ ἐγκλήματος ὅπως ἄλλοτε, ἀλλ᾽ εἶναι συγχρόνως ἕνας κοινωνικὸς παράγων, ὁ ὁποῖος μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ συμβάλη στὴν ἀντιμετώπιση κοινωνικῶν προβλημάτων ποὺ ἔχουν ἄμεση σχέση μὲ τὴν δημιουργία συνθηκῶν ἁρμονικῆς συμβιώσεως τῶν ἀτόμων στὴν κοινωνία. Μὲ ρωτᾶτε ἂν τὰ προβλήματα ποὺ ἀφοροῦν τὴν νεότητα εἶναι σοβαρά. Μὰ νομίζω πὼς δὲν ὑπάρχει σοβαρώτερο, ἀφοῦ τὴν σωστὴ ἀντιμετώπισή του ἐξαρτᾶται ἡ εὐρυθμία τῆς μελλοντικῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, καὶ πάω καὶ πιὸ μακρυά, καὶ αὐτῆς τῆς ἐθνικῆς μας ὑποστάσεως. Τί νὰ τὸν κάνουμε τὸν τουρισμό, τοὺς ὡραίους δρόμους, τὰ ἐργοστάσια, ἂν δὲν ἔχουμε ὑγιεῖς στὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴ ἀνθρώπους;

ΕΡ.— Τὰ σημερινὰ παιδιὰ κα Μαυρομμάτη, παρουσιάζουν κάποια κοινωνικὴ ἰδιομορφία; Πῶς τὰ συγκρίνετε μὲ τὰ παιδιὰ ἄλλων ἐποχῶν;

ΑΠ.— Δὲν ξεύρω τί ἐννοεῖτε μὲ τὴν λέξη «ἰδιομορφία». Νομίζω πὼς τὰ παιδιὰ κάθε ἐποχῆς παρουσιάζουν «κοινωνικὴ ἰδιομορφία» γιὰ τοὺς παλαιότερους. Καὶ ὅμως ἀποτελοῦν τὴν εἰκόνα τῆς ἐποχῆς τους. Ἄρα καὶ τὰ παιδιὰ τῆς ἰδικῆς μας ἐποχῆς εἶναι τὰ παιδιὰ τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας καὶ τοῦ Διαστήματος. Πῶς θέλουμε ἐμεῖς μὲν νὰ ἐφαρμόζουμε τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια καὶ νὰ κατακτοῦμε τὸ Διάστημα καὶ τὰ παιδιά μας νὰ μένουν καθηλωμένα στὸ ἀμαξάκι; Τὰ παιδιὰ τρέχουν πιὸ γρήγορα ἀπὸ μᾶς καὶ πρέπει νὰ καταβάλουμε προσπάθεια γιὰ νὰ τὰ φθάσουμε καὶ γιὰ νὰ μὴ μᾶς ξεφύγουν. Ἐγὼ πιστεύω ὅτι ἡ σημερινὴ νεολαία εἶναι πιὸ ἄξια καὶ πιὸ δυναμικὴ ἀπὸ τὶς προηγούμενες γενεές, γιατὶ ἔχει πιὸ πολλὲς εὐκαιρίες νὰ δείξη τὶς ἱκανότητες τῶν νέων, γιὰ νὰ γίνουν χρήσιμοι καὶ εὐχάριστοι καὶ στοὺς ἑαυτούς τους καὶ στὸ σύνολον. Δὲν τὸ κατορθώνουμε ὅμως πάντα καὶ γι᾽ αὐτὸ παρατηρεῖται τὸ σημερινὸ φαινόμενο τῆς νεολαίας ποὺ παραπαίει καὶ φυσικὰ παρασύρεται σὲ ἀκρότητες.

ΕΡ.— Καὶ ποιὰ εἶναι τὰ αἴτια, κα Μαυρομμάτη, αὐτοῦ τοῦ φαινομένου;

ΑΠ.— Τὰ αἴτια εἶναι πολλά. Εἶναι πρῶτα πρῶτα ἡ ἔλλειψις τῶν «προτύπων» μέσα στὴν οἰκογένεια καὶ ἔξω ἀπ᾽ αὐτή. Τὸ παιδὶ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ «πρότυπα» καὶ ἀπὸ ἰδανικὰ γιὰ νὰ δημιουργήση τὴν ζωή του. Ποιὸς ὅμως καὶ πῶς θὰ τοῦ τὰ δώση; Ἰδοὺ τὸ πρόβλημα. Ἐὰν δὲν τοῦ τὰ δώσουμε ἐμεῖς σωστά, ὥστε νὰ ἱκανοποι-

ήσουμε τὶς ἀνησυχίες του καὶ τὴν ἐνεργητικότητά του, θὰ τὰ βρῆ ὁπωσδήποτε καὶ χωρὶς τὴ βοήθειά μας, ἀλλὰ κατὰ τὸν χειρότερο τρόπο. Γιατὶ σήμερα, περισσότερο παρὰ ποτέ, ὑπάρχει, δυστυχῶς, ἡ κακὴ προσφορὰ δῶθεν ἰδανικῶν καὶ ἰνδαλμάτων στὴν ἀναζήτηση αὐτὴ τῶν παιδιῶν καὶ στὴν δίψα τους γιὰ δράση.

ΕΡ.— Τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ πρέπει ν' ἀνησυχήση τὸ Κράτος καὶ τοὺς γονεῖς;

ΑΠ.— Αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ εἴπαμε. Οἱ γονεῖς πρῶτοι, τὸ Κράτος ἔπειτα, τὸ Σχολεῖον, ἡ Ἐκκλησία, οἱ ὀργανώσεις νεότητος, ἡ κοινωνία ὁλόκληρη, πρέπει νὰ συνειδητοποιήσουν τὶς εὐθύνες τους καὶ νὰ ἀντιληφθοῦν τὴν ἀνάγκη ν' ἀνοίξουν αὐτοὶ τὶς σωστὲς πόρτες στὴν νεολαία καὶ νὰ τοὺς δείξουν ἕνα καθαρὸ ὁρίζοντα μὲ κατάλληλα πρότυπα καὶ ὑψηλὰ ἰδανικά, γιατὶ ἀλλοιῶς τὰ παιδιὰ θὰ ἀνοίξουν μόνα τους ὅποια πόρτα βροῦν καὶ πίσω ἀπ' αὐτὴν μπορεῖ νὰ εἶναι τὸ χάος, ἡ ἀναρχία, ἡ ἄρνησις κάθε ἰδανικοῦ καὶ κάθε πίστεως. Ἀπαιτεῖται λοιπὸν ἀπὸ ὅλους ἐντατικὴ προσπάθεια ὥστε τὸ παιδὶ νὰ βοηθηθῆ νὰ εὕρη τὸν δρόμο ποὺ ἀναζητεῖ καὶ νὰ προσαρμοσθῆ ὁμαλὰ στὸν ρυθμὸ τῆς σημερινῆς ραγδαίας τεχνικῆς καὶ κοινωνικῆς ἐξελίξεως. Σ' αὐτὸ θὰ βοηθήση ὁ σωστὸς προγραμματισμὸς τῆς ζωῆς του, ὅσον ἀφορᾶ τὴν ἐκπαίδευσή του, τὴν ἐπιλογὴ τοῦ ἐπαγγέλματός του καὶ τὴν ψυχαγωγία του.

ΕΡ.— Τί ἔχετε νὰ μᾶς πῆτε, κα Μαυρομμάτη, γιὰ τὰ σημερινὰ μέσα ψυχαγωγίας τῶν παιδιῶν; Εἰδικώτερα δὲ γιὰ τὸν κινηματογράφον;

ΑΠ.— Τί νὰ σᾶς πῶ γιὰ τὰ σημερινὰ μέσα ψυχαγωγίας, ἰδίως στὸν τόπο μας. Εἶναι ἀνύπαρκτη ἡ ψυχαγωγία, ἢ μᾶλλον ὑπάρχει ἀλλ' ἡ κακή, ἡ βλαπτική, ἡ ἐπικίνδυνη ψυχαγωγία. Μοῦ ἀναφέρετε τὸν κινηματογράφο. Ὁ κινηματογράφος μπορεῖ νὰ εἶναι ἕνα μέσον ψυχαγωγίας καὶ μορφώσεως ἄριστον. Διότι εἶναι κάτι ζωντανὸ καὶ ἐντυπωσιακό. Ὅμως, στὴν πράξη, εἶναι κατὰ μεγάλο ποσοστό, ὅ,τι πιὸ ἐπικίνδυνο καὶ κακόγουστο. Τὰ ἔργα εἶναι ὅσο περισσότερο γίνεται δῶθεν ἐμπορικά. Τὸ κυριώτερο δὲ θῦμα τῆς καταστάσεως αὐτῆς εἶναι τὸ παιδὶ καὶ ἰδιαίτερα ὁ ἔφηβος. Πολλὰ παιδιά, ἀγόρια καὶ κορίτσια, προσπαθοῦν νὰ μιμηθοῦν τοὺς ἥρωας τοῦ κινηματογράφου ποὺ εἶναι τὰ εἴδωλά τους καὶ θέλουν νὰ δοκιμάσουν τὶς ἱκανότητές τους στὴν κλοπή, τὴν διάρρηξη, τὴν βία, τὴν σεξουαλικὴ ἐμπειρία καὶ ἐνίοτε καὶ τὴν διαστροφή. Καὶ δοκιμάζουν καὶ τὰ ἀποτελέσματα μᾶς εἶναι γνωστά: τὸ Δικαστήριον Ἀνηλίκων, τὸ Ἀναμορφωτικό, ἡ φυλακή, τὸ νοσοκομεῖον. Ἡ νομοθεσία μας εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ὑστερεῖ. Ἡ ἡλικία τῆς ἀπαγορεύσεως παρακολουθήσεως ἀκαταλλήλων θεαμάτων πρέπει νὰ αὐξηθῆ εἰς τὸ 17ον ἢ 18ον ἔτος ὅπως καὶ στὶς ἄλλες χῶρες. Θὰ θιγοῦν βέβαια συμφέροντα. Αὐτὸ πρέπει νὰ μᾶς ἀφήση ἀδιάφορους. Ἐξ ἄλλου ἡ Ἐπιτροπὴ Ἐλέγχου τῶν ταινιῶν πρέπει νὰ ἀποτελεσθῆ ἀπὸ εἰδικούς, ἡ παραγωγὴ ἑλληνικῶν ταινιῶν πρέπει νὰ ἐλέγχεται μὲ πολλὴ αὐστηρότητα καὶ οἱ προθῆκες τῶν κινηματογράφων πρέπει νὰ παύσουν νὰ ἐπιδεικνύουν τὶς χειρότερες καὶ σκληρότερες σκηνές. Δὲν εἶναι ὅμως μόνον ἡ νομοθεσία ποὺ πρέπει νὰ συγχρονισθῆ. Εἶναι καὶ οἱ γονεῖς ποὺ ὀφείλουν νὰ ἀντιληφθοῦν τὶς εὐθύνες τους ἔναντι τῶν παιδιῶν τους. Γνωρίζω ἀπὸ τὴν πεῖρα μου καὶ ἀπὸ τὰς ἐκθέσεις τῶν ἐπιμελητῶν ἀνηλίκων, ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τὶς παραβάσεις τῶν ὑπευθύνων τῶν κινηματογράφων, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται μόνον γιὰ τὴν εἴσπραξή τους, πολλοὶ γονεῖς παραβαίνουν τὶς σχετικὲς διατάξεις γιὰ τὴν δική τους ψυχαγωγία καὶ πηγαίνουν στὰ ἀκατάλληλα ἔργα μὲ τὰ παιδιά τους. Καὶ ἐκεῖ προσπαθοῦν νὰ παραπλανήσουν τοὺς ὑπευθύνους, λέγοντας ψέμματα γιὰ τὴν ἡλικία τῶν παιδιῶν τους ἢ προσπαθώντας νὰ τὰ περάσουν μέσα κρυφά. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κινηματογράφο καὶ τὰ ἄλλα μέσα ψυχαγωγίας ποὺ εἶναι βλαβερά, ὅπως τὰ κακόφημα κέντρα, διάφορα κλὰμπς κλπ. παρασύρουν τὴν νεολαία στὴν ἀντικοινωνικὴ συμπεριφορά. Χρειάζεται προγραμματισμὸς καὶ τῆς ψυχαγωγίας ἀπὸ τὶς ὀργανώσεις νεότητος καὶ ἄλλους ὀργανισμοὺς ψυχαγωγίας, προσαρμοσμένος στὰ σύγχρονα γοῦστα τῆς νεολαίας γιὰ νὰ ἀποσπασθοῦν τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὸν δρόμο καὶ τὶς κακὲς ἐπιδράσεις.

ΕΡ.— Πότε πρέπει ν' ἀρχίση σοβαρὰ ν' ἀπασχολῆ τοὺς γονεῖς τὸ πρόβλημα: Παιδί;

ΑΠ.— Τὸ «πότε», ἐὰν ἐννοεῖτε τὴν ἡλικία, οἱ γονεῖς πρέπει νὰ προσέχουν τὰ παιδιά τους ἀπὸ τὴ νηπιακὴ ἡλικία μέχρι τῆς ἐνηλικιώσεώς τους. Εἰς ὅλες τὶς ἡλικίες τὸ παιδὶ ἔχει τὰ προβλήματά του καὶ τὶς ἀνάγκες του, ὁ δὲ χαρακτήρας του ἀρχίζει νὰ διαμορφώνεται πολὺ ἐνωρὶς καὶ ὑφίσταται τὶς ἐξωτερικὲς ἐπιδράσεις καθ' ὅλη τὴν ἐξέλιξή του. Γι' αὐτὸ εἶναι χρήσιμες οἱ Σχολὲς Γονέων καὶ οἱ συμβουλευτικοὶ σταθμοί, ὅπου οἱ μέλλοντες καὶ οἱ ἐν ἐνεργείᾳ γονεῖς, πρέπει νὰ προστρέχουν γιὰ νὰ καθοδηγοῦνται καὶ βοηθοῦνται ἀπὸ τοὺς ψυχολόγους καὶ τοὺς εἰδικοὺς παιδαγωγούς. Τὸ περιβάλλον τὸ οἰκογενειακὸ εἶναι τὸ πρῶτον ποὺ συμβάλλει στὴν διαμόρφωση τοῦ χαρακτῆρος τοῦ παιδιοῦ. Εἰς ὅλες σχεδὸν τὶς περιπτώσεις ποὺ μᾶς ἀπασχολοῦν, «κάτι» δὲν πάει καλὰ στὴν οἰκογένεια τῶν παιδιῶν. Δὲν εἶναι ὅμως μόνον ἡ οἰκογένεια ὑπεύθυνη γι' αὐτό, ἀλλ' ἡ εὐθύνη βαρύνει καὶ ἄλλους κοινωνικοὺς παράγοντας ποὺ ἔχουν νὰ παίξουν τὸν ρόλο τους καὶ αὐτοί.

ΕΡ.— Ποῖος ἦν προκειμένῳ ὁ ρόλος τῆς Ἐκκλησίας;

ΑΠ.— Ὁ ρόλος τῆς Ἐκκλησίας μπορεῖ νὰ εἶναι σημαντικός, ἐὰν εἶναι περισσότερον δυναμικὸς καὶ συγχρονισμένος. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει, εὐτυχῶς, καὶ τὴν δύναμη καὶ τὰ μέσα νὰ ἐπηρεάσῃ τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ μάλιστα τὸν εὔπλαστον ψυχικὸν κόσμον τοῦ παιδιοῦ. Ἡ Ἐκκλησία ἐκπαιδεύει Κοινωνικοὺς Λειτουργοὺς στὴν Σχολὴν Διακονισσῶν. Δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ ἐνορία χωρὶς Κοινωνικὴ Λειτουργό. Ἔπειτα, ἡ Ἐκκλησία θὰ μποροῦσε νὰ ὀργανώσῃ συγχρονισμένα ἱδρύματα ἡμιελευθέρας διαβιώσεως γιὰ παιδιὰ ποὺ στεροῦνται καταλλήλου οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος καὶ ποὺ δὲν ἔχουν ὅμως ἀνάγκην κλειστῆς ἱδρυματικῆς μεταχειρίσεως. Χρειάζεται καὶ ἐδῶ προγραμματισμὸς καὶ περισσότερη ἴσως εὐκαμψία.

ΕΡ.— Πῶς ἠμπορεῖ καὶ ἡ Ἀστυνομία νὰ βοηθήσῃ στὸν τομέα αὐτόν;

ΑΠ.— Ἡ Ἀστυνομία μπορεῖ νὰ βοηθήσῃ διπλὰ εἰς τὸν τομέα τῆς ἠθικῆς προστασίας τῆς νεολαίας. Πρῶτον κατασταλτικά, μὲ τὴν ἐξουδετέρωση κατὰ τὸ δυνατὸν τῶν ἐγκληματογενῶν ἑστιῶν, δηλ. μὲ τὸν αὐστηρὸ ἔλεγχο τῶν ὑπόπτων κέντρων διασκεδάσεως ὅπου παρασύρονται ἀνήλικοι, μὲ τὴν ἀπηνῆ δίωξη τῶν ἐκμεταλλευτῶν νεαρῶν κοριτσιῶν καὶ ἀγοριῶν, μὲ τὴν στενώτερη παρακολούθηση τῶν κινηματογράφων. Αὐτὰ εὐτυχῶς ἐπιτελοῦνται σήμερα εὐρέως μὲ τὴν ἐγκαινιασθεῖσα «ἐπιχείρηση ἀρετῆς» ποὺ ἐλπίζω νὰ ἐπεκταθῇ σὲ ὅλη τὴν χώρα. Δεύτερον, ἡ Ἀστυνομία μπορεῖ νὰ δράσῃ προληπτικὰ καὶ προστατευτικὰ γιὰ τὸ παιδί. Ἐδῶ ὅμως χρειάζεται ἡ ἵδρυσις Ἀστυνομίας Ἀνηλίκων καὶ μὲ γυναικεῖο τμῆμα, ὅπως ὑπάρχει σὲ ὅλες τὶς πολιτισμένες χῶρες. Τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα τοῦ κλάδου αὐτοῦ, γυναῖκες καὶ ἄνδρες, θὰ εἶναι εἰδικῶς ἐκπαιδευμένοι στὰ προβλήματα τῆς νεότητος καὶ θὰ ἀσχολοῦνται μὲ ὅλες τὶς περιπτώσεις τῶν ἀνηλίκων, προληπτικὰ καὶ κατασταλτικά. Ἡ Ἀστυνομία Ἀνηλίκων θὰ μπορεῖ ἀκόμη νὰ ἱδρύσῃ εἰδικὲς λέσχες γιὰ νέους μὲ προγράμματα ποικίλα, ὥστε νὰ κερδίσῃ τὰ παιδιὰ καὶ νὰ τὰ φέρῃ πιὸ κοντά της.

ΕΡ.— Τί ἔχετε νὰ μᾶς πῆτε γιὰ τὴν «Παιδικὴ Προστασία» στὸν τόπο μας;

ΑΠ.— Γίνεται ἱκανὴ προσπάθεια σήμερα, ἀλλὰ χρειάζονται πολλὰ ἀκόμη νὰ γίνουν. Ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ καλύτερο προγραμματισμό, εἰδικευμένο προσωπικὸ εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς παιδικῆς προστασίας, ἐπαρκῆ ἱδρύματα. Κράτος καὶ κοινωνία πρέπει νὰ ἀντιληφθοῦν ὅτι τὸ πρόβλημα τῆς ἠθικῆς προστασίας τῶν ἀνηλίκων εἶναι ζωτικὸν καὶ ἡ ἀντιμετώπισίς του πρέπει νὰ προηγῆται ὅλων τῶν ἄλλων, ὅπως εἴπαμε καὶ στὴν ἀρχή.

ΕΡ.— Μὲ ποιὰ συμπεράσματα θὰ θέλατε νὰ κλείσουμε αὐτὴ τὴ φιλικὴ συνομιλία μας;

ΑΠ.—Ὅτι κάθε προσπάθεια ποὺ γίνεται γιὰ τὴν ἐνημέρωση τῆς κοινῆς γνώμης ἐπὶ τοῦ σπουδαίου τούτου κοινωνικοῦ προβλήματος, εἶναι ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρὸς γιὰ τὴν ἐπίλυσή του, ὅταν δὲ ἡ προσπάθεια αὐτὴ προέρχεται ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία στὴν ὁποία στηρίζουμε τὴν ὁμαλή μας κοινωνικὴ ζωή, εἶναι δυὸ βήματα ἐμπρός.

ΕΡ.— Κυρία Μαυρομμάτη, σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ τὴν πολύτιμη βοή-

Ἀθῆναι - Ἀρχαία Ὀλυμπία - Ναύπακτος

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΙΗΜΕΡΗ ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΣΤΕΛΕΧΩΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΩΝ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ Α. Π.

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑ·Ι·ΚΟΥ

ΣΕ ΔΥΟ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ ὁ ἄνθρωπος, ὅσων χρόνων κι ἂν εἶναι, αἰσθάνεται καὶ κινεῖται σὰν παιδί. Τὴ μιὰ ὅταν, ὕστερα ἀπὸ χρόνια, καθήση ξανὰ στὸ θρανίο καὶ τὴν ἄλλη ὅταν βρεθῆ ἀνάμεσα στὰ νιάτα. Στὶς περιπτώσεις αὐτές, θέλομε δὲ θέλομε γινόμαστε παιδιά. Ξεχνᾶμε ὅλες τὶς στενοχώριες καὶ τὶς ἀντιξοότητες τῆς ζωῆς καὶ προσπαθοῦμε νὰ γυρίσωμε στὴν ξέγνοιαστη καὶ ἀμέριμνη ζωὴ τοῦ νέου. Εἶναι τόσο μεγάλη ἡ ἐπίδραση ποὺ αἰσθανόμαστε, ὥστε νομίζομε ὅτι ξαναγεννιόμαστε.

Τὴν πρώτη περίπτωση τὴ ζήσαμε πρὶν δέκα χρόνια, ὅταν σὰν δόκιμοι ὑπαστυνόμοι καθήσαμε στὰ θρανία τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων. Στὸ διάστημα τῆς φοιτήσεώς μας γευθήκαμε καὶ ξαναζήσαμε ἕνα κομμάτι τῆς σχολικῆς παιδικῆς μας ζωῆς, μολονότι τὰ χρόνια εἶχαν ἀρχίσει νὰ βαραίνουν τὴ πλάτη. Καὶ τί δὲν ἔχομε νὰ θυμηθοῦμε! Παιχνίδια παιδιάστικα, γέλια, τρεχάματα, ἀγωνίες ἐξετάσεων, μικροπονηριὲς καὶ ἀταξίες καὶ στὸ τέλος κάποιες τιμωρίες. Μιὰ ἀξέχαστη, ἀληθινά, περίοδος στὴ ζωή μας.

Τὴ δεύτερη τὴ ζήσαμε πρὶν λίγες μέρες, ὅταν, ὕστερα ἀπὸ ἔγκριση τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ, μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ πάρωμε μέρος στὴ διήμερη ἐκδρομὴ ποὺ πραγματοποίησαν οἱ Παιδικὲς Κατασκηνώσεις τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων πρὸς χάριν τῶν στελεχῶν — κοριτσιῶν. Πρὶν λίγο καιρὸ μιὰ παρόμοια ἐκδρομὴ στὴ Θεσσαλονίκη πραγματοποιήθηκε πρὸς χάριν τῶν στελεχῶν — ἀγοριῶν. Καὶ οἱ δυὸ ἐκδρομὲς ἦταν ἀπαραίτητες, γιατί, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν καθαρῶς παιδαγωγική τους ἀξία, μποροῦν νὰ ἐκτιμηθοῦν σὰν μιὰ μικρὴ ἀμοιβὴ στὰ στελέχη — ἀγόρια καὶ κορίτσια — τῶν παιδικῶν κατασκηνώσεων γιὰ τὰ ὅσα πρόσφεραν στὸ διάστημα τῆς ἐφετινῆς ὑπηρεσίας των. Καὶ θὰ πρέπει εἰλικρινὰ νὰ ὁμολογήσωμε ὅτι οἱ ὑπηρεσίες ποὺ προσφέρουν τὰ παιδιὰ αὐτὰ εἶναι πολύτιμες. Παιδιὰ σχεδὸν κι αὐτὰ βρίσκονται πιὸ κοντὰ στὴν παιδικὴ ψυχολογία καὶ ἔχουν τὸ κουράγιο καὶ τὴν ὄρεξη νὰ σταθοῦν σὰν πραγματικὰ μεγαλύτερα ἀδέλφια στὰ μικρὰ παιδιὰ τῶν κατασκηνώσεων. Κι ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψη μας ὅτι κι αὐτὰ εἶναι παιδιὰ ἀστυνομικῶν, δηλαδὴ δικά μας παιδιά, τότε μποροῦμε περισσότερο νὰ ἐκτιμήσωμε τὴν προσφορά τους. Μεγαλωμένα κι αὐτὰ μέσα σὲ ἀστυνομικὲς οἰκογένειες, ἀγαπᾶνε μὲ πάθος τὰ παιδιὰ τῶν ἀστυνομικῶν ποὺ κατὰ διαστήματα φιλοξενοῦνται στὶς κατασκηνώσεις. Στοιχεῖο σημαντικὸ καὶ ἀνεκτίμητο ὄχι μόνο γιὰ τὴν καλὴ λειτουργία τῶν κατασκηνώσεων,

---

θειά σας καὶ γιὰ τὴν εὐγενικὴ συμμετοχή σας στὴν ἐκπομπή μας.

ΑΠ.— Ἐγὼ σᾶς εὐχαριστῶ καὶ πάλι γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ μοῦ κάματε νὰ μὲ καλέσετε καὶ γιὰ τὴν χαρὰ ποὺ μοῦ δώσατε νὰ ἐπικοινωνήσω μὲ τοὺς ἀκροατὰς τῆς ἐκπομπῆς σας. Εἴθε ἡ προσπάθειά σας νὰ δώση τὸ ξεκίνημα γιὰ μιὰ πιὸ ὁλοκληρωμένη ἀντιμετώπιση τῶν προβλημάτων τῆς νεολαίας μας. Σᾶς εὐχαριστῶ.

Μὲ τὴν ἴδια αὐτὴν εὐχὴ κλείνουμε κι' ἐμεῖς τὸ σημερινό μας σημείωμα: Εἴθε ἡ μικρὴ αὐτὴ προσπάθεια τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος νὰ σταθῆ ἀφορμὴ γιὰ πιὸ ὁλοκληρωμένη, πιὸ ἀποδοτικὴ καὶ πιὸ συντονισμένη ἀντιμετώπιση τῶν προβλημάτων τῆς νεολαίας μας, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν χρυσῆ ἐλπίδα τοῦ ἔθνους μας καὶ τὸ ἐλπιδοφόρο αὔριο τῆς φυλῆς μας. Ὁ Θεὸς νὰ δώση.

(Συνεχίζεται)

ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴ διαμόρφωση τοῦ χαρακτήρα — τὸ καὶ σοβαρότερο — τῶν παιδιῶν.

***

ΓΙΑ ΔΥΟ ΜΕΡΕΣ λοιπὸν ζήσαμε κοντὰ στὰ νιάτα, ὄχι πὼς ἐμεῖς γεράσαμε. Ζήσαμε κοντὰ στὰ νιάτα τ ἀσυγκρατημένα, τὰ μεγαλωμένα μὲ ἀρχὲς καὶ συνήθειες σὰν τὶς δικές μας. Ἀκούσαμε τοὺς παλμοὺς τῶν καρδιῶν των, ζήσαμε τὰ ὄνειρα καὶ τὶς φιλοδοξίες των καὶ ἐκτιμήσαμε τὴ σοβαρότητα τῶν σκέψεών των. Εἶναι ἀπὸ τὰ νιάτα ἐκεῖνα ποὺ ξέρουν τί θέλουν ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ πῶς νὰ τὸ κερδίσουν. Ζωηρὰ χωρὶς ἐξαλλοσύνες, ἔξυπνα χωρὶς τίποτα τὸ ἐπιτηδευμένο, ζοῦνε τὴν ἐποχή τους, χωρὶς νὰ ἀπομακρύνωνται ἀπὸ τὶς παλιὲς οἰκογενειακὲς παραδόσεις. Καὶ ἡ διαπίστωση αὐτὴ μᾶς ἔκανε νὰ νοιώθωμε κρυφὴ χαρὰ καὶ περηφάνεια, γιατὶ ἔτσι θέλομε τὰ παιδιά μας ἐμεῖς οἱ ἀστυνομικοί.

Παρακολουθήσαμε ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις των, ὁμαδικὲς ἢ ἀτομικές, τραγουδήσαμε μαζί τους, συζητήσαμε σοβαρὰ καὶ ἀστεῖα καὶ φροντίσαμε, στὰ περιθώρια τῶν δυνατοτήτων, νὰ τὰ κάνωμε νὰ χαροῦν τὶς δυὸ μέρες τῆς ἐκδρομῆς. Στὸ σημεῖο αὐτὸ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ οἱ προσπάθειες τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν κατασκηνώσεων καὶ τῆς ἐκδρομῆς Ἀστυνόμου Β΄ κ. Χρίστου Παπαγεωργάκη καὶ τῆς ὑπαρχηγοῦ δεσποινίδας Κρητικίδου, ὑπῆρξαν ἀληθινὰ ἀξιοσημείωτες. Καὶ οἱ δυό τους ἔδωσαν τὸν καλύτερο ἑαυτό τους καὶ θέλομε νὰ πιστεύωμε ὅτι τὰ στελέχη των θὰ ἐξετίμησαν τὸ στοιχεῖο αὐτό. Ἐμεῖς, ἐντελῶς ἐπικουρικά, σταθήκαμε κοντά τους καὶ τοὺς προσφέραμε ὅ,τι ἦταν μέσα στὶς δυνατότητές μας καὶ στὴν ἀποστολή μας. Ἂν πετύχαμε ἢ ὄχι αὐτοὶ θὰ τὸ κρίνουν. Πάντως ἡ ἀπὸ μέρους μας διάθεση ὑπῆρχε καὶ θὰ ὑπάρχη πάντοτε σ' ὅ,τι ἀφορᾶ τὶς κατασκηνώσεις, γιατὶ συνειδητοποιήσαμε πλέον τὴν ἀποστολή τους.

***

ΤΡΙΤΗ, 27 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ. Στὶς 8 τὸ πρωὶ τὸ ἀστυνομικὸ λεωφορεῖο ποὺ παραχωρήθηκε γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῆς ἐκδρομῆς, ξεκινάει ἀπὸ τὴν Μηχανοκίνητη Ὑποδιεύθυνση. Κάνουμε ὅλοι τὸ σταυρό μας καὶ παρακαλοῦμε τὸ Θεὸ νὰ ἔχωμε καλὸ ταξίδι καὶ καλὴ ἐπάνοδο. Στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας ἄρχισε νὰ κυκλοφορῆ τὸ γνωστὸ ἀνθρώπινο μελίσσι. Ἄνθρωποι καὶ τροχοφόρα ἀλωνίζουν τὴν πρωτεύουσα. Ὁ ἀγώνας γιὰ τὸν καθημερινὸ ἐπιούσιο ἀρχίζει, ἐνῶ στὸ ὕψος τοῦ Λυκαβηττοῦ προβάλλει λαμπερὸς ὁ ἥλιος. Πεντακάθαρος ὁ οὐρανός, προμηνάει μιὰ ἡλιόλουστη ἡμέρα. Ξεκινήσαμε μὲ τοὺς καλύτερους οἰωνούς, γι' αὐτό, καθὼς βγαίνομε ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν καὶ τὸ λεωφορεῖο τρέχει πάνω στὴ λεωφόρο Ἀθηνῶν καὶ τὸ τραγούδι ἀρχινάει. Ζωηρό, μουσικότατο, χωρὶς παραφωνίες, ξαφνιάζει τοὺς πεζοὺς ποὺ μᾶς κοιτάζουν.

Καιρὸς ὅμως νὰ σᾶς παρουσιάσωμε τὴ συντροφιά μας. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ καὶ τὴν ὑπαρχηγὸ ποὺ ἀναφέραμε βρίσκονται μαζί μας: Ἡ κυρία Παπαγεωργάκη μὲ τὰ δυό της παιδιά, ὁ ὁδηγὸς ἀστυφύλακας κ. Σερέτης, ὁ συνοδηγός — μηχανικὸς αὐτοκινήτων Ἀστυφύλακας κ. Μελετόπουλος καὶ τὰ στελέχη — δεσποινίδες: Χρυσούλα Μελετοπούλου, Τούλα Τσαρούχη, Μαρία Ἀναστασάκη, Βάσω Καρταλοπούλου, Μαρία Παπαδάκη, Καλὴ Ταμβακάκη, Ἀγγελικὴ Μελετοπούλου, Εὐαγγελία Ἀναστασάκη, Γιώτα Βασιλείου, Ἑλένη Τριανταφυλλοπούλου, Καίτη Δημητροπούλου, Μαρία Ἀσημακοπούλου, Αἰμιλία Τριανταφυλλοπούλου, Λαμπρινὴ Κωνσταντέλου, Φρόσω Γκαβέρα, Βαρβάρα Μελετοπούλου, Μαίρη Παπαϊωάννου καὶ Σοῦλα Σπανοῦ.

Καθὼς τὸ τραγούδι συνεχίζεται, περνᾶμε τὸ Δαφνί, τὸ Σκαραμαγκά, τὴν Ἐλευσίνα, τὰ Μέγαρα καὶ στὶς 9½ περίπου φθάνομε στὸ Ἰσθμὸ τῆς Κορίνθου. Στάση γιὰ 15 λεπτά. Τὰ σουβλάκια συνεφέρνουν γιὰ λίγο τὰ στομάχια μας ποὺ εἶχαν ἀρχίσει νὰ διαμαρτύρωνται. Μετὰ τὴ σύντομη αὐτὴ ἀνάπαυλα, δρόμο πάλι. Κόρινθος, Κιάτο, Ξυλόκαστρο, Δερβένι. Καθὼς μπαίνουμε στὸ Δερβένι, βλέπομε δεξιά μας τὴν

ἀναμνηστικὴ πλάκα ποὺ ἔστησε τὸ Ἀρχηγεῖον Ἀστυνομίας γιὰ νὰ θυμίζῃ στοὺς διερχομένους ὅτι σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος πρὶν 22 χρόνια τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα τοῦ 1944 οἱ κομμουνιστὲς διέπραξαν ἕνα ἀπὸ τὰ φοβερώτερα ἀνοσιουργήματα, συλλαμβάνοντας καὶ ἐκτελώντας ἀπάνθρωπα 40 ἀστυνομικούς, ποὺ μόλις εἶχαν ἀποφοιτήσει ἀπὸ τὴ Σχολὴ καὶ μετέβαιναν στὴν Πάτρα γιὰ ἀνάληψη ὑπηρεσίας. Μὲ τὴν σύντομη ἐξιστόρηση τοῦ γεγονότος στὴ συντροφιά μας, ἀποτίσαμε νοερὰ φόρο τιμῆς στοὺς παλιούς μας συναδέλφους καὶ εὐχηθήκαμε νάναι αἰώνια ἡ μνήμη τους.

Στὶς 11½ σταματᾶμε κάτω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου «Παναγία Τρυπητή». Ἕνα εὐλαβικὸ προσκύνημα στὴν φαντασμαγορικὴ ἐκκλησία κρίνεται ἀπαραίτητο. Τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα εἶναι βαθιὰ ριζωμένο στὴ ψυχὴ τοῦ Ἕλληνα. Κάτι ποὺ μᾶς ξεχωρίζει ἀπὸ τοὺς ἄλλους λαούς. Λίγες ἀναμνηστικὲς φωτογραφίες, ἀγνάντεμα γιὰ λίγο τοῦ ἔναντι Στερεοελλαδίτικου τοπίου καὶ ξεκινᾶμε ὁλοταχῶς γιὰ τὴν Πάτρα, πρῶτο σταθμὸ ἀνεφοδιασμοῦ καυσίμων γιὰ μᾶς καὶ τὸ λεωφορεῖο.

Στὴ Πάτρα φθάσαμε στὶς 12½ περίπου. Ὁ Ἀνθυπαστυνόμος τῆς Τουριστικῆς Ἀστυνομίας Πατρῶν κ. Βαρδάλος μὲ προθυμία καὶ εὐγένεια μᾶς βρῆκε ἕνα καλὸ παραλιακὸ ἑστιατόριο στὸ ὁποῖο καὶ γευματίσαμε μὲ βουλιμία. Μιὰ βόλτα μετὰ στὰ «Ψηλὰ ἁλώνια», ὥσπου νὰ γεμίσωμε τὸ ρεζεβουὰρ βενζίνα, καὶ δρόμο πάλι γιὰ τὸν Πύργο, ὅπου, σύμφωνα μὲ τὸ πρόγραμμα θὰ διανυκτερεύαμε. Καθὼς ξεκινούσαμε, σκεφθήκαμε πὼς θὰ ἦταν παράλειψη τὸ νὰ μὴ ἐπισκεφθοῦμε τὶς ἐγκαταστάσεις τῆς «ΑΧΑΪΚΑ ΚΛΑΟΥΣ» τῆς γνωστῆς οἰνοποιητικῆς ἑταιρείας τῶν Πατρῶν. Μᾶς ὑποδέχθηκαν πρόθυμα, μᾶς ξενάγησαν καὶ μᾶς πρόσφεραν συμβολικὰ κάτι ἀπὸ τὰ προϊόντα της. Οἱ ἐντυπώσεις μας ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψη τῶν ἐγκαταστάσεων καὶ τὴν φιλοξενία τῶν ὑπαλλήλων τῆς ἑταιρείας, ἄριστες ἀπὸ κάθε πλευρά.

Ἀφήνοντας πίσω μας τὴν ὡραία πόλη τῶν Πατρῶν καὶ διασχίζοντας ἕνα καταπράσινο περιβάλλον, προχωρᾶμε καὶ φθάνομε στὴν Κάτω Ἀχαΐα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ παίρνομε τὸ δρόμο ποὺ ὁδηγεῖ στὸν Πύργο. Καθὼς περνᾶμε μέσα ἀπὸ παραδεισένιες ἐκτάσεις, ἔρχεται στὶς σκέψεις μας μιὰ γνωστὴ ρήση, ποὺ ἀφορᾶ τὴν σύγκριση τοῦ Πελοποννησιακοῦ καὶ Στερεοελλαδίτικου παραλιακοῦ τοπίου, τὴν ὁποία καὶ ἐξωτερικεύομε στὴ συντροφιά μας. Λέγεται ὅτι ὁ Θεὸς κοσκινίζοντας τὴ γῆ, ἄφησε στὰ μὲν παράλια τῆς Πελοποννήσου τὸ χῶμα, τὰ δὲ λιθάρια ποὺ ἔμειναν στὴ κοσκίνα τὰ ἄδειασε στὰ παράλια τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος. Προσωπικὰ πιστεύομε στὸ μύθο αὐτὸ καὶ τὸν φέρνομε ἄθελά μας στὸ μυαλό μας κάθε φορὰ ποὺ διασχίζομε τὴν τόσο εὔφορη παραλία τῆς Πελοποννήσου.

Στὶς 6 περίπου τὸ ἀπόγευμα, κουρασμένοι κάπως ἀπὸ τὸ ταξίδι, φθάνομε αἰσίως στὸν Πύργο, τὴν ἰδιαίτερη πατρίδα τοῦ Πρωθυπουργοῦ μας κ. Στεφανοπούλου. Πρώτη μας δουλειὰ ἡ ἀναζήτηση ξενοδοχείου. Τὸ Τμῆμα Τουρισμοῦ τῆς Χωροφυλακῆς, μέσω τοῦ χωροφύλακα ὑπηρεσίας κ. Κοντογεώργου (συγγενοῦς τοῦ τ. Ἀστυνομικοῦ Δ)ντοῦ), μᾶς συμπαραστάθηκε πρόθυμα. Ἀφοῦ τακτοποιηθήκαμε ἀπὸ πλευρᾶς ὕπνου κατόπιν ἐντολῆς τοῦ κ. Παπαγεωργάκη, ἀφεθήκαμε γιὰ δύο περίπου ὧρες ἐλεύθεροι, νὰ περπατήσωμε καὶ νὰ γνωρίσωμε λίγο ἀπὸ κοντὰ τὴν πρωτεύουσα τῆς Ἠλείας.

Ὁ Πύργος, μὲ 22 περίπου χιλιάδες κατοίκους, εἶναι ἕδρα τοῦ δήμου Λετρίνων. Σημαντικὸ κέντρο παραγωγῆς καὶ ἐμπορίας σταφίδας, ἔχει ὡς ἐπίνειο τὸ Κατάκωλον ποὺ βρίσκεται δυτικὰ τῆς πόλεως καὶ σ' ἀπόσταση 10 χλμ. Εἶναι ἕδρα τοῦ Μητροπολίτη Ἠλείας, πρωτοδικείου καὶ ἄλλων δικαστικῶν ἀρχῶν, Διοικήσεως Χωροφυλακῆς καὶ ἄλλων διοικητικῶν ἀρχῶν, ἔχει δὲ καὶ ἐθνικὸ γυμναστήριο.

Ἡ πόλη τοῦ Πύργου, κτισμένη στὴ θέση τοῦ ἀρχαίου Δυσποντίου, σπουδαίου συνοικισμοῦ τῆς Πίσας, εἶναι σχετικῶς νέα. Κατὰ τὴν παράδοση κάποιος ὀνόματι Τσερνατᾶς βρῆκε μέσα σ' ἕνα πηγάδι μεγάλη ποσότητα χρυσῶν νομισμάτων, σημαντικὸ μέρος τῶν ὁποίων προσέφερε στὸν Σουλτᾶνο Σελὶμ Α΄ (1467 — 1520). Ὁ

Σελίμ παραχώρησε στὸν Τσερνατὰ τὸν τίτλο τοῦ μπέη τῆς περιοχῆς. Αὐτὸς τότε ἔκτισε πύργο, στὴ θέση τῆς σημερινῆς πλατείας τοῦ Ἐπαρχείου, καὶ ὀχυρὸ ἐνδιαίτημα. Ἔτσι καὶ ἡ μικρὴ πόλη, ποὺ κτίσθηκε στὴν ἀρχὴ σὰν μικροσυνοικισμὸς γύρω ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ Τσερνατᾶ, ὀνομάσθηκε Πύργος. Ἡ ὅλη ἔκτοτε ἱστορία τοῦ Πύργου καὶ τῆς περιοχῆς αὐτοῦ εἶναι σημαντική.

Στὶς 8½ τὸ βράδυ ἀνταμώσαμε ὅλοι ξανὰ καὶ ἀφοῦ δειπνήσαμε σ' ἕνα ἐξαιρετικό, ἀπὸ πλευρᾶς ἐμφανίσεως ἑστιατόριο, κατὰ τὶς 10 πήγαμε γιὰ ὕπνο, σκοτωμένοι ἀπὸ τὴν κούραση. Μὲ τὴν σκέψη ὅτι αὔριο θὰ πηγαίναμε στὴν ἀρχαία Ὀλυμπία, ἐκεῖ ποὺ κάποτε θριάμβευσε τὸ ἑλληνικὸ μεγαλεῖο, γρήγορα μᾶς ἀγκάλιασε ὁ Μορφέας σ' ἕνα βαθὺ ὕπνο.

***

ΤΕΤΑΡΤΗ, 28 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ. Στὶς 8 τὸ πρωί, ἀφήνομε τὸν Πύργο καὶ σὲ μισὴ περίπου ὥρα φθάνομε στὴν ἀρχαία Ὀλυμπία. Κατευθυνόμαστε πρὸς τὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας πολιτείας, ἀλλὰ μᾶς σταματάει στὴν εἴσοδο ὁ φύλακας. Δέκα δραχμές τὸ ἄτομο γιὰ τὴν εἴσοδο. Τοῦ ἐξηγοῦμε ποιοί εἴμαστε καὶ ποιός ὁ σκοπὸς τῆς ἐκδρομῆς. Μᾶς καταλαβαίνει, ἀλλά, κρίνοντας τὸν ἑαυτό του ἀναρμόδιο γιὰ νὰ ἐπιτρέψη τὴν ἐλεύθερη εἴσοδό μας, μᾶς παραπέμπει στὸν ἁρμόδιο. Εὐγενέστατα αὐτὸς μᾶς ἐπιτρέπει ὄχι μόνο στὰ ἀρχαῖα, ἀλλὰ καὶ στὸ Μουσεῖο μετά. Τὸν εὐχαριστοῦμε ὁλόψυχα, γιατὶ χωρὶς καμιὰ ἄλλη συζήτηση, ἀκούοντας ποιοί εἴμαστε, ἄνοιξε διάπλατα τὶς πόρτες.

Ἡ δεσποινίδα Κρητικίδου, λόγω ἁρμοδιότητος, μᾶς ἐξηγεῖ κάθε τὶ ποὺ ἀντικρύζομε. Ὀλυμπία! Ἕνα ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα καὶ ἐπισημότερα ἱερὰ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ὅπου ἐτελοῦντο οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες. Σ' ὅλο τὸ διάστημα τῶν κλασσικῶν καὶ ἑλληνιστικῶν ἀκόμη χρόνων, τὸ ἱερὸν εἶχε μεγάλη ἀκμὴ καὶ συγκέντρωνε τὸ πανελλήνιο καὶ παγκόσμιο, τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐνδιαφέρον. Ἀπὸ τοὺς ρωμαϊκοὺς ὅμως χρόνους ἄρχισε ἡ παρακμή του. Πολλὰ ἔργα του μεταφέρθηκαν στὴ Ρώμη ἀπὸ Ρωμαίους αὐτοκράτορες. Ἡ διάδοση τοῦ Χριστιανισμοῦ ἔφερε τὴν πλήρη ἐγκατάλειψη τοῦ ἱεροῦ. Τὸ 395 μ.χ. καταστράφηκε καὶ συλήθηκε ἀπὸ τοὺς Γότθους τοῦ Ἀλαρίχου, τὸ 426 πυρπολήθηκε, ὕστερα ἀπὸ διαταγὴ τοῦ Θεοδοσίου τοῦ Β', ἰσχυροὶ δὲ σεισμοὶ συμπλήρωσαν, κατὰ τὸν 6ον αἰῶνα, τὴν καταστροφή.

Τὸ κέντρο τοῦ ἱεροῦ καταλάμβανε ἡ Ἄλτις (ἱερὸν ἄλσος περικλεισμένο ἀπὸ περίβολο). Μέσα σ' αὐτὴ ὑπῆρχαν σημαντικώτατα οἰκοδομήματα, ὅπως τὸ Ἡραῖον, τὸ Φιλιππεῖον (κυκλικὸ οἰκοδόμημα ποὺ περιελάμβανε τὸ ἄγαλμα τοῦ Φιλίππου τοῦ Β' καὶ τῆς οἰκογενείας του), τὸ Πελόπειον, τὸ Πρυτανεῖον, ὁ Μέγας βωμὸς τοῦ Δία, τὸ Μητρῶον κ.ἄ., καθὼς καὶ μεγαλοπρεπὴς ναὸς τοῦ Δία ποὺ ἱδρύθηκε τὸν Ε' π.χ. αἰῶνα. Μέσα στὸ ναὸ αὐτὸ ὑπῆρχε τὸ περιώνυμο χρυσελεφάντινον ἄγαλμα τοῦ Δία, ἔργο τοῦ Φειδία, θεωρούμενον ὡς ἕνα τῶν ἑπτὰ θαυμάτων τοῦ κόσμου. Ἀνατολικὰ τῆς Ἄλτεως βρισκόταν τὸ Στάδιο, νοτίως δὲ αὐτοῦ, ἐκτὸς τῆς Ἄλτεως, βρισκόταν ὁ χῶρος τοῦ ἱπποδρομίου. Βορείως τοῦ ἱεροῦ ἄλσους, στοὺς πρόποδες τοῦ Κρονίου, ὑπῆρχαν οἱ δώδεκα θησαυροί, ποὺ ἱδρύθηκαν ἀπὸ διάφορες ἑλληνικὲς πόλεις, καὶ δυτικὰ αὐτῶν ἡ Ἐξέδρα τοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ. Ἔξω ἀπὸ τὴν Ἄλτι, καὶ πρὸς τὴν Δ καὶ Ν πλευρά της ὑπῆρχαν τὸ Βουλευτήριον, ἡ Νοτία Στοά, τὸ Λεωνίδαιον, ὁ Θεοκολεών, ὅπου διέμεναν οἱ ἱερεῖς (θεοκόλοι ἢ θεηκόλοι), ἡ Παλαίστρα, τὸ Γυμνάσιον κ.ἄ. Ἀνάμεσα στὰ σημαντικὰ ἔργα ποὺ βρέθηκαν ἀπὸ τὶς κατὰ καιροὺς ἀνασκαφές, συγκαταλέγονται ὁ Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους, ἡ Νίκη τοῦ Παιωνίου, ἡ ἀρχαϊκὴ κεφαλὴ τῆς Ἥρας, τὰ ἀετώματα τοῦ ναοῦ τοῦ Δία, τὸ περίφημον, ἀπὸ πηλὸ σύμπλεγμα Δία καὶ Γανυμήδη, κ.ἄ. Οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες, ποὺ γίνονταν στὴν Ὀλυμπία πρὸς τιμὴν τοῦ Ὀλυμπίου Δία, ἦταν ἡ σημαντικώτερη καὶ μεγαλοπρεπέστερη ἀπὸ τὶς τέσσερεις πανελλήνιες γιορτὲς τῆς ἀρχαιότητας καὶ διεξάγονταν κάθε

πέντε χρόνια. Κατὰ τὴν παράδοση ἱδρύθηκαν ὑπὸ τοῦ Ἰδαίου Ἡρακλέους, ἀλλὰ κατὰ τὸν Θ΄ π.χ. αἰώνα ἀναδιοργανώθηκαν ὑπὸ τοῦ Ἰφίτου ὁ ὁποῖος εἰσήγαγε καὶ τὴν ἐκεχειρία, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἀγώνων. Στὴν ἀρχὴ γίνονταν θυσίες πρὸς τοὺς Θεοὺς καὶ ἀγῶνες μόνον δρόμου σταδίου. Ἀργότερα γίνονταν καὶ οἱ ἀγῶνες δίαυλος, πένταθλον, πάλη, πυγμή, παγκράτιον, ἁρματοδρομίες, ὁπλιτῶν δρόμος, ἀγῶνες αὐλητῶν καὶ κηρύκων κ.ἄ. Ἀρχικὰ στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες ἔπαιρναν μέρος μόνον Ἕλληνες καὶ μάλιστα ἐλεύθεροι καὶ ἀπαγορευόταν στὶς γυναῖκες νὰ τοὺς παρακολουθοῦν. Ἀργότερα ἔπαιρναν μέρος καὶ Ρωμαῖοι καθὼς καὶ μερικοὶ βάρβαροι. Τὴν ἀνωτάτη διεύθυνση τῶν ἀγώνων εἶχαν οἱ Ἑλλανοδίκες, ὁ πρεσβύτερος τῶν ὁποίων στεφάνωνε τοὺς νικητές. Πρῶτος ὀλυμπιονίκης ἀναδείχθηκε ὁ Κόροιβος. Οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες καταργήθηκαν τὸν Δ΄ μ.Χ.αἰώνα ἀπὸ τὸν Θεοδόσιο τὸν Α΄.

***

ΔΥΟ ΠΕΡΙΠΟΥ ὧρες στὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας Ὀλυμπίας καὶ στὸ Μουσεῖο, μᾶς ἔφεραν αἰῶνες πίσω καὶ ξαναζωντάνεψαν τὸ ἀρχαῖο μεγαλεῖο τῆς φυλῆς μας.

Ἀναμνηστικὴ φωτογραφία ἐπάνω στὸ φέρρυ-μπὼτ «Ἅγιος Ἀνδρέας», ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὴ Ναύπακτο.

Κι ὅταν φεύγοντας ἀφήσαμε πίσω τὴν ἀρχαία Ὀλυμπία, πήραμε μαζί μας ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸν ἀθάνατο ἑλληνικὸ πολιτισμό. Μιὰ ἐνδόμυχη δύναμη φούσκωνε ἀπὸ ἐθνικὴ περηφάνεια τὰ στήθη μας. Θεωροῦμε μεγάλη μας τιμὴ τὸ γεγονὸς ὅτι εἴμαστε ἀπόγονοι τῶν δημιουργῶν τοῦ γνωστοῦ ἀνὰ τὴν Οἰκουμένη ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

***

ΠΕΡΝΩΝΤΑΣ ξανὰ ἀπὸ τὸν Πύργο γύρω στὶς 11, τρέχομε καὶ πάλι γιὰ τὴν Πάτρα. Ξαναβλέπομε τὰ μαγευτικὰ τοπία ποὺ χθὲς μᾶς εἶχαν μαγνητίσει καὶ στὶς 1 περίπου φθάνομε στὴν Πάτρα. Ἐφοδιαζόμαστε ξανὰ δενζίνη καὶ χωρὶς νὰ τὸ

περιμένωμε — γιατὶ πιστεύαμε ὅτι θὰ γευματίσωμε στὴν Πάτρα — φεύγομε γιὰ τὴν Ναύπακτο, τελευταῖο σταθμὸ τῆς ἐκδρομῆς μας. Τὸ φέρρυ - μπώτ «Ἐλεάνα» μᾶς μεταφέρει στὴ Ρουμελιώτικη ἀκτή, στὸ Ἀντίρριο, τὸ κάστρο τῆς Ρούμελης, ἀφοῦ ἀφήσαμε πίσω μας τὸ κάστρο τῆς Πελοποννήσου, τὸ Ρίο. Περασμένες 3 φθάνομε στὴ Ναύπακτο, στὴ νύφη τοῦ Κορινθιακοῦ, ὅπως χαρακτηριστικὰ οἱ λογοτέχνες τὴν ἀποκαλοῦν. Γρήγορα φαγητὸ καὶ μετὰ ξενοδοχεῖο γιὰ λίγη ἀνάπαυση. Ραντεβοῦ στὶς 10, γιὰ νὰ γευθοῦμε τὸν ξακουστὸ ὀβελία ποὺ τόσο μᾶς παίνεψε ὁ κ. Παπαγεωργάκης.

Ναύπακτος! Μιὰ πόλη ἀπὸ τὶς ἀρχαιότερες τῆς Ἑλλάδος, ἀνῆκε ἀρχικὰ στοὺς Ὀζόλες Λοκροὺς καὶ ἀναδείχθηκε ἀργότερα πρωτεύουσα τῆς Ἐπικτήτου Αἰτωλίας καὶ σημαντικὸ πολιτικὸ καὶ στρατιωτικὸ κέντρο τῆς Αἰτωλικῆς Συμπολιτείας. Σημαντικὴ ἡ ἱστορία τῆς Ναυπάκτου ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια. Ψηλά της ὑψώνεται τὸ περίφημο Ἐνετικὸ κάστρο μὲ τὰ πέντε του τείχη, ποὺ τόσο στὰ ποιήματά του τραγούδησε ὁ Ἀκαδημαϊκὸς καὶ Ἀντιπρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως, γνωστὸς λογοτέχνης κ. Γεώργιος Ἀθάνας, Ἀθανασιάδης - Νόβας. Πατρίδα τοῦ Γιάννη Βλαχογιάννη, τοῦ Σπύρου Μελᾶ, τῶν ἀδελφῶν Στάμ - Στάμ, στέκει ἀσάλευτη στὸ πέρασμα τῶν χρόνων καὶ θυμίζει στοὺς ἐπιγενομένους τὴν τρισχιλιετῆ ἱστορία τῆς πατρίδας μας.

Τὸ ὁραδάκι, συντροφιὲς - συντροφιὲς τὰ στελέχη, μὲ τὴν ἄγρυπνη ἐπίβλεψη τῆς δεσποινίδας Κρητικίδου καὶ τοῦ κ. Παπαγεωργάκη, βολτάρισαν γιὰ λίγο στοὺς δρόμους τῆς Ναυπάκτου, πῆγαν στὸ «Γρίμποβο», στὸ «Κεφαλόβρυσο» καὶ ἀποκόμισαν τὶς καλύτερες ἐντυπώσεις — κρυφὴ γιὰ μᾶς χαρά.

Οἱ ὑποσχέσεις τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐκδρομῆς, σχετικὰ μὲ τὸν ὀβελία τοῦ δείπνου, πραγματοποιήθηκαν μὲ τὸ πάρα πάνω, ὅπως λέμε. Ἐνθουσιασμένα τὰ στελέχη, δόνησαν γιὰ λίγο τὴν Ναυπακτιακὴ ἀτμόσφαιρα μὲ τὰ ὄμορφα τραγούδια τους καὶ ἔδωσαν χαρακτηριστικὴ τὴν παρουσία τους στὴν ὄμορφη πόλη τῆς Ναυπάκτου, μὲ τοὺς τόσο φιλόξενους καὶ καλοδεκτικοὺς κατοίκους της.

*
**

ΣΥΝΤΟΜΟ ΤΕΛΟΣ ἔχουν ὅλα τὰ καλὰ πράγματα στὴ ζωή. Ἔτσι, ὅταν τὸ πρωὶ τῆς ἑπομένης ἀφήνοντας τὴ Ναύπακτο πήραμε τὸν δρόμο τοῦ γυρισμοῦ μας στὴν Ἀθήνα, αἰσθανθήκαμε τί ἦταν γιὰ ὅλους μας ἡ σύντομη αὐτὴ ἐκδρομή. Πόσα πράγματα εἴδαμε, πόσο χαρήκαμε, εἶναι κάτι ποὺ δὲν περιγράφεται. Φθάνοντας κατὰ τὶς 1 στὴν Ἀθήνα, κάναμε καὶ πάλι τὸ σταυρό μας, ποὺ μᾶς βοήθησε ὁ Θεὸς καὶ γυρίσαμε καλά.

Εὐχαριστοῦμε ὁλόψυχα τὸν κ. Ἀρχηγὸ τῆς Ἀστυνομίας καὶ τὸν ἀρχηγὸ τῶν κατασκηνώσεων, ἐκ μέρους ὅλων τῶν στελεχῶν, γιὰ τὴ χαρούμενη ἐκδρομὴ ποὺ μᾶς πρόσφεραν. Μὲ καινούριες δυνάμεις, ὅλα τὰ στελέχη ὑποσχέθηκαν νὰ δώσουν τοῦ χρόνου στὶς κατασκηνώσεις τὸν καλύτερο ἑαυτό τους. Τὸ πιστεύουμε καὶ τὸ ἐλπίζουμε, γιατὶ γνωρίζομε τὰ παιδιά μας.

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

Μὲ τὴ μελέτη πλουτίζουμε τὶς γνώσεις μας καὶ ἔτσι ἐπιτελοῦμε ἀποτελεσματικώτερα τὰ καθήκοντά μας ὡς ἀστυνομικοὶ καὶ ὡς ἄνθρωποι.

ΤΙΜΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΗΡΩΪΚΟΝ ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΡΟΝ-ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑ ΠΕΤΡΟΝ ΚΛΟΥΔΑΝ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗ

ΤΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ τοῦ ἡρωϊκοῦ ἀστυφύλακος κ. Πέτρου Κλουδᾶ οὐδένα ἄφησε ἀσυγκίνητον. Εἶναι πράγματι μία ἀπὸ τὰς πλέον θαρραλέας πράξεις τοῦ αἰῶνος μας αὐτὸ ποὺ ἕνας σύγχρονος Ὀδυσσεὺς — ἀφανὴς καὶ ταπεινὸς μέσα εἰς τὴν ἀφάνειαν καὶ τὴν ταπεινότητα κάθε πολιτισμένου καὶ ἡρωϊκοῦ ἀνθρώπου ὅλων τῶν ἐποχῶν — κατώρθωσε νὰ ἐπιτελέσῃ ἀπὸ τὸ μηδέν, ἀπὸ τὸ παράλογον καὶ τὸ ἀπίθανον, μὲ ἐφόδια τὴν ἀποφασιστικότητα, τὸ ἀκλόνητον θάρρος καὶ τὴν ἱκανότητα. Καὶ δι' αὐτὸ εἶναι δίκαιος ὁ θαυμασμὸς ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον καὶ τὸν κόσμον ὁλόκληρον, δικαιότατοι οἱ ἔπαινοι καὶ ἀκόμη πολὺ δικαιολογημένη ἡ ὑπερηφάνεια ὅλων τῶν Ἑλλήνων καὶ μάλιστα τῶν ἀστυνομικῶν, ἀφοῦ ὡς Ἕλληνας μὲν ὁ κ. Πέτρος Κλουδᾶς ἐδικαίωσε τὴν φήμην μας ὡς τολμηρῶν πάντοτε τέκνων τῆς θαλάσσης, ὡς ἀσυνομικὸς δὲ ἔκαμε γνωστὴν τὴν ἑλληνικὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων καὶ εἰς τὰ πέρατα ἀκόμη τῆς γῆς.

***

Ο ΠΟΡΟΣ, εἰς τὴν συνέχειαν τῶν ὅσων ἐξεδηλώθησαν εὐθὺς μετὰ τὸν ἆθλον τοῦ ἡρωϊκοῦ ἀστυφύλακος, ἐτίμησε τὸν θρυλικὸν θαλασσοπόρον ὡς τοῦ ἤρμοζε κατὰ τὴν διάρκειαν σεμνῆς ἀλλὰ καὶ λίαν ἐπιβλητικῆς τελετῆς τῆς 25 Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ. Ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ ΛΔ΄ Πανελληνίου Πρωταθλήματος Κωπηλασίας καὶ παρισταμένων τοῦ Ὑπουργοῦ Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως κ. Εὐαγγ. Σαββοπούλου, τοῦ Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Εὐαγγ. Καραμπέτσου, τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως Ἀθλητισμοῦ κ. Μπαλτατζῆ - Μαυροκορδάτου, τοῦ Διευθυντοῦ Ἀστυνομίας Πειραιῶς κ. Δημ. Βασιλάκου, τοῦ Ἀντιπροέδρου τῆς Ε.Κ.Ο.Φ.Ν.Σ. κ. Α. Παπαδημητρίου, τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Μηχανοκινήτου Πειραιῶς κ. Κυρ. Σπυριούνη, τοῦ ἐφοπλιστοῦ κ. Θεοδωρακοπούλου, τῶν τοπικῶν ἀρχῶν, πολλῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Β.Ν., ἀντιπροσώπων τοῦ τύπου καὶ πλήθους ἄλλων, ἐγένετο εἰς τὸν ὅρμον τῆς πόλεως — καὶ παρὰ τὸ Κέντρον Ἐκπαιδεύσεως Ναυτοπαίδων Πόρου — ἀπονομὴ κυπέλλου εἰς τὸν ἥρωα θαλασσοπόρον ὑπὸ τῆς Γενικῆς Γραμματείας Ἀθλητισμοῦ καὶ πλακέττας ὑπὸ τῆς Ε.Κ.Ο.Φ.Ν.Σ. Ὁ ὑπουργὸς κ. Σαββόπουλος ἔξῆρε τὸ ἐγχείρημα τοῦ κ. Κλουδᾶ καὶ ὁ ἐφοπλιστὴς κ. Θεοδωρακόπουλος τοῦ ἐνεχείρισεν ἐπιταγὴν 500 δολλαρίων «ὡς συμβολικὴν ἐνίσχυσιν διὰ τὸ μεγάλο κατόρθωμα τοῦ ἡρωϊκοῦ Πέτρου Κλουδᾶ», ὡς εἶπεν. Ἐτιμήθη, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, λίαν ἐπαξίως ὁ κ. Πέτρος Κλουδᾶς καὶ συγκεκινημένος ἀπήντησε δι' ὀλίγων εἰς τοὺς βραβεύσαντας τὴν ψυχικὴν καὶ σωματικὴν καρτερίαν του διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ μεγίστου ἄθλου: τοῦ νὰ διαπλεύσῃ μὲ τὸ πολυθρύλητον «καγιὰκ» ὁλόκληρον τὴν θαλασσίαν περιοχὴν ἀπὸ Τουρκολίμανον Πειραιῶς μέχρι Πρίντεζι τῆς Ἰταλίας...

Εἰς τοὺς συγκινητικοὺς καὶ πλήρεις ἐπαίνων λόγους τοῦ Ὑπουργοῦ Προεδρίας Κυβερνήσεως κ. Σαββοπούλου, τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως Ἀθλητισμοῦ κ. Μπαλτατζῆ - Μαυροκορδάτου, τοῦ Ἀντιπροέδρου τῆς Ε.Κ.Ο.Φ.Ν.Σ. κ. Παπαδημητρίου καὶ τοῦ ἐφοπλιστοῦ κ. Θεοδωρακοπούλου, οἱ ὁποῖοι ἀπένειμαν καὶ τὰς προμνησθείσας τιμητικὰς διακρίσεις εἰς τὸν κ. Κλουδᾶν, ἀπήντησε καταφανῶς συγκινημένος ὁ Ἀρχηγὸς Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Εὐάγγ. Καραμπέτσος, ὁ ὁποῖος ὑπεγράμμισε:

«Μὲ ἰδιαιτέραν συγκίνησιν παρηκολούθησα ὅσα ὑπὲρ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, γενικῶς καὶ τοῦ ἀστυφύλακος κ. Πέτρου Κλουδᾶ, εἰδικώτερον, εἴχατε τὴν εὐγένειαν καὶ τὴν καλωσύνην νὰ εἴπητε καί, ζωηράν, ὁμολογῶ, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ σᾶς εὐχαριστήσω διὰ τοὺς ὑπὲρ τῆς Ἀστυνομίας λόγους σας, ὅσον καὶ διὰ τὴν ὡ-

ραίαν καὶ εὐγενικὴν πρωτοβουλίαν σας ὅπως τιμήσητε τὸν θαλασσοπόρον - ἀστυφύλακα.

»Δὲν εἶναι πρόθεσίς μου νὰ ἐξάρω αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὸν ἆθλον τοῦ κ. Κλουδᾶ ὁ ὁποῖος συνεκίνησε, εἶναι γεγονός, τὸ Πανελλήνιον.

»Χρέος μου, ὅμως, θεωρῶ ὅπως ὑπογραμμίσω ὅτι ἡ ἀπονεμηθεῖσα κατὰ τὴν σημερινὴν τελετήν, τιμητικὴ διάκρισις πρὸς τὸν ἀστυφύλακα Πέτρον Κλουδᾶν προσλαμβάνει ἐντελῶς ἰδιαιτέραν σημασίαν, ἄκρως ἐξυψωτικὴν τοῦ κατορθώματός του συνεπείᾳ ἀκριβῶς τοῦ γεγονότος, ὅτι ἐγένετο εἰς χῶρον συνδεδεμένον πρὸς τὰς ἑλληνικὰς ναυτικὰς παραδόσεις καὶ εἰς τὰ πλαίσια ὡραίων ναυταθλητικῶν ἐκδηλώσεων...».

***

ΔΙΑ ΤΟΥ ΑΠΟ 8 - 8 - 1966 Βασιλικοῦ Διατάγματος, εἰς τὸν ἡρωϊκὸν θαλασσοπόρον ἀστυφύλακα κ. Πέτρον Κλουδᾶν ἀπενεμήθη τὸ μετάλλιον Ἀστυνομικὸς Σταυρός, διότι, ὡς ἀναφέρεται ἐπὶ λέξει: «κατὰ τὸ ἀπὸ 14 - 6 - 66 μέχρις 11 - 7 - 66 χρονικὸν διάστημα, ὑπὸ δυσμενεῖς καιρικὰς συνθήκας ἀπετόλμησε καὶ ἐπραγματοποίησε μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του πραγματικὸν ἆθλον, διασχίσας διὰ θαλάσσης τὴν ἀπόστασιν ἀπὸ Τουρκολίμανο Πειραιῶς μέχρι Πρίντεζι Ἰταλίας διὰ μικροῦ κανὼ τύπου «καγιάκ», 3 μ. μήκους καὶ πλάτους 0,70 μ., προκαλέσας διὰ τοῦ κατορθώματός του τὸν γενικὸν θαυμασμὸν καὶ τὰ εὐμενέστατα σχόλια τοῦ διεθνοῦς τύπου, ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος».

Ὁ Ὑπουργὸς Δημοσίας Τάξεως κ. Χ. Ἀποστολάκος, παρουσία τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας κ. Ε. Καραμπέτσου παρασημοφορεῖ τὸν ἀστυφύλακα κ. Π. Κλουδᾶν.

Ἡ ἀπονομὴ ἐγένετο, κατὰ σεμνὴν τελετὴν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Δημοσίας Τάξεως τὴν 22 Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ., παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ κ. Χ. Ἀποστολάκου καὶ παρισταμένων τοῦ Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Ε. Καραμπέτσου, τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ Ἀστυνομίας κ. Γ. Χαλούλου, τοῦ Διευθυντοῦ Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν κ. Ἐμμαν. Ἀρχοντουλάκη, τοῦ Διευθυντοῦ Ἀστυνομίας Πειραιῶς κ. Δ. Βασιλάκου, τοῦ Διοικητοῦ Μηχανοκινήτου Πειραιῶς κ. Κυρ. Σπηριούνη — ὑπὸ τὰς ἀμέσους διαταγὰς τοῦ ὁποίου ὑπάγεται ὁ τιμηθεὶς ἀστυφύλαξ — τῶν δημοσιογράφων κ.κ. Δαυΐδ, Βούρβουλη, Σακογιάννη κ.λ. Ὕστερα ἀπὸ ἐμπεριστατωμένην προσφώνησιν τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ, ὁ κ. Ὑπουργὸς ἀπένειμε τὸ μετάλλιον εἰς τὸν ἡρωϊκὸν θαλασσοπόρον ἀστυφύλακα καὶ ἔπλεξε τὸ ἐγκώμιον τῶν ψυχικῶν αὐτοῦ ἀρετῶν καὶ ὁλοκλήρου τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, τονίσας ὅτι ὁ ἀστυφύλαξ Πέτρος Κλουδᾶς, μὲ τὸ κατόρθωμά του κατέστη εἷς τῶν ἐπιφανεστέρων

πρεσβευτῶν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ τῆς Ἑλλάδος διεθνῶς... Εἰς αὐτὰ ἀπήντησεν εὐχαριστῶν ὁ τιμηθείς, ἐδέχθη δὲ διὰ πολλοστὴν πορὰν τὰ συγχαρητήρια καὶ τοὺς ἐπαίνους τῶν παρευρεθέντων μὲ τὴν πανθομολογουμένην ταπεινοφροσύνην καὶ εὐγένειαν πού τὸν διακρίνουν.

***

ΑΙΕΝ ΑΡΙΣΤΕΥΕΙΝ...» λοιπὸν εἰς τὸν τολμηρὸν θαλασσοπόρον κ. Πέτρον Κλουδᾶν. Δίκαιοι οἱ ἔπαινοι πού ἠκούσθησαν καὶ δικαιόταται αἱ τιμητικαὶ διακρίσεις πού ἔστεψαν τὸν ἄθλον του μέχρις αὐτῆς τῆς στιγμῆς. Καὶ θὰ συνεχισθοῦν ἐπὶ πολὺ καιρὸν ἀκόμη οἱ ἔπαινοι καὶ αἱ διακρίσεις, ὅπως φαίνεται, ἀφοῦ καὶ ἕνα ἔγγραφον τοῦ Παναθηναϊκοῦ Ἀθλητικοῦ Ὁμίλου, πρὸς τὸ Ἀρχηγεῖον Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 27 - 7 - 1966, διαλαμβάνει:

«Κύριε Ἀρχηγέ,

»Ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ θέσωμεν ὑπ' ὄψιν Ὑμῶν ἀποσπασμα πρακτικῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου, δι' οὗ ἀπεφασίσθη νὰ ἀπονεμηθῇ εἰς τὸν ἀστυφύλακα Πέτρον Κλουδᾶν τὸ χρυσοῦν τριφύλλιον τοῦ Συλλόγου καὶ νὰ παρακαλέσωμεν Ὑμᾶς ὅπως ὁρίσητε τὴν ἡμερομηνίαν καθ' ἣν ὁ Πρόεδρος καὶ ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου θὰ προβῶσιν εἰς τὴν ἀπονομήν του.

Διατελοῦμεν μετὰ τιμῆς

Ἐντολῇ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

ΞΕΝΟΦΩΝ ΧΑΤΖΗΣΑΡΑΝΤΟΣ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΠΡΑΚΤΙΚΟΥ

«Διοικητικὸν Συμβούλιον Παναθηναϊκοῦ Ἀθλητικοῦ Ὁμίλου τῆς 27 - 7 - 1966.

»...Πρὸ τῆς ἡμερησίας διατάξεως, ὁ Πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου κ. Λουκᾶς Πανουργιᾶς προτείνει ὅπως ὁ ἡμέτερος Σύλλογος τιμήσῃ διὰ χρυσοῦ τριφυλλίου τὸν ἀστυφύλακα κ. Πέτρον Κλουδᾶν, ὅστις ἐπέτυχε τὸν τεράστιον ἆθλον τοῦ διάπλου τῆς ἀποστάσεως Πειραιῶς - Ὀτράντο δι' ἑνὸς μικροῦ πλοιαρίου, ἐπιδείξας μοναδικὸν θάρρος, δύναμιν, ἀποφασιστικότητα, σθένος, ἐπιμονὴν καὶ ἀποσπάσας τὸν διεθνῆ θαυμασμὸν διὰ τὸ μεγάλο κατόρθωμά του, διὰ τοῦ ὁποίου ἐτιμήθη ἡ χώρα μας, ἀλλὰ καὶ τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, τὸ ὁποῖον ὁ Παναθηναϊκὸς ἔχει κατ' ἐπανάληψιν εὕρη τὴν εὐκαιρίαν νὰ συγχαρῇ διὰ τὸ ἐν γένει ἔργον τὸ ὁποῖον ἐπιτελεῖ.

»Τὸ κατόρθωμα τοῦ Κλουδᾶ, ἐτόνισεν ὁ κ. Πρόεδρος τοῦ Ὁμίλου, προσλαμβάνει μεγαλυτέραν ἀξίαν διότι ἐπετεύχθη μὲ μόνα κίνητρα τὴν ἀγάπην τοῦ Πέτρου Κλουδᾶ διὰ τὴν θάλασσαν καὶ τὸν ἀθλητισμὸν καὶ τὴν πίστιν του εἰς τὰ προαιώνια ἑλληνικὰ ἀθλητικὰ ἰδεώδη.

»Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ὁμοφώνως ἀποδέχεται τὴν πρότασιν τοῦ κ. Προέδρου καὶ ἀποφασίζει τὴν ἀπονομὴν χρυσοῦ τριφυλλίου εἰς τὸν ἀστυφύλακα κ. Πέτρον Κλουδᾶν.

»Ὅτι ἀκριβὲς ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ Βιβλίου Πρακτικῶν Συνεδριάσεων Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Παναθηναϊκοῦ Ἀθλητικοῦ Ὁμίλου...».

ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. Α.**

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΕ τὸν Γεώργιο Μάντικα ὁ Φώτιος Ζαγοριανὸς πυροβολώντας τον ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ του, γιατὶ ἔμαθε ὅτι ἦταν ἐρωμένος τῆς ἀδελφῆς του, τὴν ὥρα ποὺ αὐτὸς εἶχε μπῆ στὸ περιβόλι του, στὸ χωριὸ Κοσκινοῦ Ρόδου.

— ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΟΙ ἀδειῶν κυκλοφορίας φορτηγῶν αὐτοκινήτων καὶ ταξὶ συνελήφθησαν καὶ εἶναι οἱ Κουμαντάκης, Γαλαγκουράκης, Μπαρδάκης καὶ Ν. Κωνσταντόπουλος. Ἀπὸ τὴν πώληση τῶν πλαστῶν ἀδειῶν εἶχαν εἰσπράξει ἀπὸ τὰ θύματά τους 200.000 δραχμές.

— ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΟΣ πλαστῶν πιστοποιητικῶν προεργασίας σὲ μηχανουργεῖα γιὰ τοὺς μετέχοντες στὶς ἐξετάσεις τοῦ Γ.Ε.Ν. πρὸς ἀπόκτηση διπλώματος μηχανικοῦ Γ' τάξεως συνελήφθη ἀπὸ τὴν Ἀσφάλεια Πειραιῶς. Ὀνομάζεται Ἀναστ. Λαγογιάννης καὶ εἶχε γραφεῖο διεκπεραιώσεως ναυτικῶν ὑποθέσεων στὴν ὁδὸ Σωτῆρος 15, ὅπου κατασχέθηκαν 26 πλαστὰ πιστοποιητικά. Τὰ πιστοποιητικὰ αὐτὰ τὰ πωλοῦσε ἀντὶ 30 — 50.000 δραχμές.

— ΟΙ ΚΛΕΦΤΕΣ Δ. Μπόμπυρας καὶ Κ. Πιπέρος συνελήφθησαν γιατὶ ἀφήρεσαν ἀπορρυπαντικὰ ἀξίας 70.000 δραχ. ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο «Λάουτερ — Ἑλλάς», στὴν περιοχὴ Ταύρου, ὅπου ἐργάζονται ὁ ἕνας ὡς νυκτοφύλακας καὶ ὁ ἄλλος ὡς σωφέρ.

— ΓΙΑ ΚΛΟΠΗ, κατοχὴ ναρκωτικῶν καὶ ὁπλοφορία συνελήφθη στὸν ἀερολιμένα τοῦ Ἑλληνικοῦ, ἐνῶ ἐπρόκειτο νὰ φύγη γιὰ τὴν Ἀμερικὴ ἡ Νέγρα Νάνση Ρίντ, ἐτῶν 25. Κατεζητεῖτο γιὰ κλοπὴ κοσμημάτων ἀξίας 100.000 δραχ. ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Ἐλεονόρας Μάροβιτς, ἐπὶ ὁδοῦ Ἀριστίππου 7. Κατὰ τὴν ἔρευνα στὶς ἀποσκευές της βρέθηκαν ἀπὸ τὰ κλοπιμαῖα ἕνα ζευγάρι σκουλαρίκια καὶ ἕνα δακτυλίδι. Ἐπίσης βρέθηκαν 100 γραμμάρια χασίς, ἕνα στιλέτο καὶ ἕνας πύραυλος ἐκτοξεύσεως δακρυγόνων ἀερίων. Ἐστάλη στὸν εἰσαγγελέα.

— ΑΠΟΠΕΙΡΑ μητροκτονίας διέπραξεν ὁ ψυχοπαθὴς Εὐάγγελ. Κουλαξῆς ὅταν τὴν πυροβόλησε δυὸ φορὲς μὲ τὸ δίκαννο ἀπὸ ἀπόσταση 10 μέτρων ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τους στὸ συνοικισμὸ Περισσοῦ. Εὐτυχῶς ἀστόχησε, γιατὶ ἦταν νύχτα. Ὁ δράστης συνελήφθη καὶ ἐστάλη στὸν Εἰσαγγελέα.

— ΕΚΛΕΨΕ ἡ Γεωργία Σκούρα, ταμίας τῆς ἀρτοποιΐας Σ. Κεφαλᾶ στὸ Καλαμάκι δραχ. 20.000 κατὰ διάφορα διαστήματα καὶ συνελήφθη.

—ΕΠΕΤΕΘΗ κατὰ χωροφύλακος στὸ Χαϊδάρι ὁ ἐπισκέπτης τῆς γιορτῆς τοῦ κρασιοῦ ποὺ μέθυσε καὶ δὲν συνεμορφοῦτο πρὸς τὶς συστάσεις τῆς Χωροφυλακῆς.

— ΟΙ ΔΙΑΡΡΗΚΤΕΣ τοῦ χρηματοκιβωτίου τοῦ ἐργοστασίου σοκολατοποιΐας «Ἀστὴρ» τοῦ Λ. Κωνσταντινίδου, συνελήφθησαν ἀπὸ τὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια. Εἶναι οἱ Γ. Φροτζόγλου ἐτῶν 19, Ε. Νέκης ἐτῶν 19 καὶ ὁ Στ. Ἀνδριανὸς ἐτῶν 18, κάτοικοι Νέων Σφαγείων. Εἶχαν κλέψει 17.000 δρχ. 18 χρυσὲς λίρες, 242 δολλάρια, τοκομερίδια 15.000, συναλλαγματικὲς ἀξίας 450.000 δραχ. Ἀνευρέθη τὸ σύνολον σχεδὸν τῶν χρημάτων.

— Ὁ ΚΛΕΠΤΗΣ μαθητὴς Π.Φ. συνελήφθη γιατὶ ἔκαμε ἕξ κλοπὲς χρημάτων ἀπὸ καταστήματα στὴν Κηφισιά.

— Ο ΚΛΕΠΤΗΣ μοτοποδηλάτων μαθητὴς Π.Α. συνελήφθη. Ἀφοῦ διεσκέδαζε τὰ ἐγκατέλειπε. Ὡμολόγησε 6 κλοπές.

— ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΘΗΚΕ ὁ Βλ. Καραμάνος τῆς ὀργανώσεως «Λαμπράκη», ὁ ὁποῖος συνελήφθη στὶς Τζιτζιφιές. Κατηγορήθηκε γιὰ παράνομο ἔρανο ὑπὲρ τῆς ΕΔΑ, γιὰ ἐξύβριση ἀστυνομικῶν, γιὰ πρόκληση ἐπικινδύνων ὀλαβῶν σὲ ἀστυνομικοὺς καὶ γιὰ τεντυμποϊσμό.

— Ο ΑΠΑΤΕΩΝΑΣ Γ. Θ. Πανόπουλος ἐξαπάτησε τοὺς ἐμπόρους Γιαννούλην, Ἀθ. Μιχαὴλ καὶ Κ. Σταυρόπουλον ἀπὸ τοὺς ὁποίους πῆρε ἐμπορεύματα καὶ ἀφοῦ ὑπόγραψε συναλλαγματικὲς ἐξαφανίσθηκε.

— ΜΑΧΑΙΡΩΣΕ στὸ στῆθος τὸν ἐξάδελφό του Β. Θεοδώρου ὁ Γ. Θεοδώρου στὸ χωριὸ Στύρφακα γιὰ κτηματικὲς διαφορές.

— Ο ΙΕΡΟΣΥΛΟΣ Γερμανὸς τουρίστας Κὰρλ Χεμετέϊ συνελήφθη στὸ σταθμὸ ἐλέγχου διαβατηρίων Ἀμουλιανῆς Χαλκιδικῆς, γιατὶ ἔκλεψε μιὰ εἰκόνα ἀπὸ τὴ Μονὴ Μ. Λαύρας τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

— ΑΛΗΤΕΣ Ἄγγλοι συνελήφθησαν στὴν πλατεία Ὁμονοίας οἱ Π. Χέντερ, ἐτῶν 24, Ζ. Λάν, ἐτῶν 22, Ρ. Ζὲν ἐτῶν 19, γιατὶ παρενοχλοῦσαν μὲ φορτικότητα τοὺς πολίτες. Διαπιστώθηκε ὅτι διανυκτέρευαν στὰ ἀλσύλλια καὶ ἐπεδίδονταν στὴν ἀλητεία.

— ΜΕ ΤΡΕΙΣ μαχαιριὲς δολοφόνησε τὴν πρώην γυναίκα του Σοφία ὁ Σπυρ. Κουτσίκος στὸ Ἀγρίνιο.

— ΣΠΕΙΡΑ διαρρηκτῶν ἐξαρθρώθηκε ἀπὸ τὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια. Τὴν ἀποτελοῦσαν οἱ Δ. Παναγιωταράκος, Δ. Σπύρου, Γ. Παπασταύρου, Κ. Πανόπουλος, καὶ Π. Ἀντωγάτος. Εἶχαν διαρρήξει τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κλεοβούλου 17 σπίτι τοῦ Κ. Ταρώνη καὶ πῆραν 11.000 δραχμές.

— Ο ΑΠΑΤΕΩΝΑΣ μὲ τὴ μέθοδο ἀγορᾶς εἰδῶν ἠλεκτρικῶν ἐπὶ πιστώσει Δ. Μωραΐτης συνελήφθη. Εἶχε ἐξαπατήσει πολλοὺς ἐμπόρους ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀφήρεσε εἴδη ἀξίας ἑνὸς ἑκατομμυρίου δραχμῶν.

— ΕΜΠΡΗΣΜΟ ἔκαμε ἡ Σοφία Τραυλοῦ, ποὺ συζοῦσε μὲ τὸν Ε. Ἀνδρουλάκη, ἡ ὁποία, ὅταν λογομάχησε μὲ τὸ φίλο της, γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῆ ἔβαλε φωτιὰ στὰ σκεπάσματα τοῦ κρεβατιοῦ του καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι. Εὐτυχῶς σβήστηκε ἡ πυρκαϊὰ χωρὶς θύματα.

— ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΘΗΚΕ γιὰ κλοπὴ 500 δραχ. ὁ Γερμανὸς τουρίστας Μ. Τζαίζιγκ ἐτῶν 20, ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τοῦ Ξενῶνος ὅπου ἔμενε ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Δρόσου.

— Ο ΠΡΟΑΓΩΓΟΣ (σωματέμπορας) Θ. Σαμιώτης καταγγέλθηκε ἀπὸ ἄσεμνη γυναίκα ὅτι τῆς ἔπαιρνε καθημερινῶς 600 δραχμὲς καὶ τελευταῖα τῆς πῆρε 30.000 γιὰ νὰ ἀνοίξη δήθεν κατάστημα.

— ΧΑΣΙΣ 104 γραμμάρια κατασχέθηκε καθὼς καὶ 34 δενδρύλλια χασὶς ποὺ εἶχε φυτέψει στὴν αὐλὴ τοῦ ἐξοχικοῦ κέντρου «ἡ καλύβα τοῦ Λουμούμπα» στὴ Ν. Πεντέλη ὁ ἰδιοκτήτης Δ. Συμεωνίδης, ὁ ὁποῖος καὶ συνελήφθη.

— Ο ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ Ι. Μπραβέλλος συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρω στὴν ὁδὸ Πειραιῶς, τὴ στιγμὴ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ διαρρήξη τὸν πάγκο μικροπωλητοῦ.

— Ο ΣΩΜΑΤΕΜΠΟΡΑΣ Χ. Δημητρακόπουλος δικάσθηκε σὲ 2½ ἐτῶν φυλάκιση, γιατὶ ἐξέδιδε τὴν 18χρονη Βασιλικὴ στὸ ξενοδοχεῖο «Ἐθνικὴ Ἕνωσις» καὶ ὁ ξενοδόχος σὲ 10 μηνῶν φυλάκιση.

— ΣΚΟΤΩΣΕ μὲ μαχαίρι τὸν Ἀνδρέα Χαραλαμπόπουλον ὁ Ἰωάννης Δραμάτσος στὸ Βραχάτι Κορινθίας, ὅταν συναντήθηκαν στὸ δρόμο καὶ λογομάχησαν γιὰ ἀσήμαντη ἀφορμή.

— ΣΚΟΤΩΣΕ ὁ Ἐμμ. Σαλοῦστρος στὰ Ἀνώγεια Κρήτης τὴ μνηστή του Εἰρήνη Μπέρτση ἐτῶν 21, μὲ τέσσερεις μαχαιριές. Ἐπρόκειτο νὰ παντρευτοῦν μετὰ μία ἑβδομάδα.

— ΙΕΡΟΣΥΛΙΕΣ διέπρατταν οἱ Χρ. Ἀντωγάκης καὶ Στ. Σαμπράκος, κλέβοντας εἰκόνες ἀπὸ ἐκκλησίες. Τοὺς ἔπιασαν στὴν 7η κλοπὴ καὶ καταδικάσθηκαν ἀπὸ τὸ πενταμελὲς ἐφετεῖο σὲ φυλάκιση 3½ καὶ 2 ἐτῶν.

— ΠΥΡΟΒΟΛΗΣΕ μὲ κυνηγετικὸ ὅπλο τὸν Ἀναστ. Μαργαρίτη ὁ Ἐμ. Γκίκας στὸ Ἡραλ. Ἡράκλειον γιὰ οἰκονομικοὺς λόγους καὶ τὸν τραυμάτισε.

— ΓΙΑ ΚΛΟΠΗ 59.500 δραχ. συνελήφθη ἡ Μαρ. Δημητριάδη ἐτῶν 22, τὰ ὁποῖα πῆρε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Α. Μανωλάκη ἐπὶ ὁδοῦ Ἀθ. Διάκου, ὅπου μπῆκε μὲ ἀντικλείδι. Βρέθηκαν οἱ 57.800 δραχμές.

— ΓΙΑ ΑΠΟΠΕΙΡΑ διαρρήξεως στὸ θέατρο Βασιλικοῦ Κήπου συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ ὁ Χ. Φωτόπουλος, ἐτῶν 19.

— ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΘΗΚΕ σὲ 2 ἐτῶν καὶ 6 μηνῶν φυλάκιση ὁ Π. Μηλιᾶς, ἐργάτης ποὺ γιὰ ἀστεϊσμὸ ἔθρεξε τὰ ροῦχα τοῦ βοηθοῦ του Ἐπ. Καρκαβέλη μὲ νέφτι καὶ ἔβαλε φωτιὰ μὲ ἀποτέλεσμα νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὰ ἐγκαύματα ὁ μικρός. Τὸ ἔγκλημα ἔγινε σὲ μιὰ οἰκοδομὴ τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς ὅπου δούλευαν.

— ΔΩΔΕΚΑ χρόνια κάθειρξη ἐπέβαλε τὸ κακουργοδικεῖο Χανίων στὴν Δέσποινα σύζ. Χαραλάμπους Βασιλάκη ποὺ στὶς 20 Φεβρουαρίου 1966 στὸ χωριὸ Τζερμιάδο Λασηθίου στραγγάλισε στὸν ὕπνο τὸν ἄντρα της καὶ ὕστερα μὲ ἕνα ἀγκίστρι τὸν κρέμασε ἀπὸ τὴν ὀροφὴ τοῦ σπιτιοῦ της.

— ΣΚΟΤΩΘΗΚΕ ὁ γεωργὸς Κ. Μπουγιανίτης ἀπὸ τὴν ἔκρηξη δυναμίτιδας μὲ τὴν ὁποία ἐπεχείρησε νὰ ψαρέψῃ στὴν περιοχὴ Αὐλιῶτες Κερκύρας.

— Ο ΤΡΕΛΟΣ Π. Στάμου ἔσπασε τὶς βιτρίνες τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν καὶ Ἰουλιανοῦ μπὰρ καὶ ἀπειλοῦσε μὲ φαλτσέτα τοὺς θαμῶνες. Καταδίωξε τὸν Χ. Καζάκο ποὺ ἔπεσε καὶ ἔσπασε τὸ πόδι του. Τελικὰ συνελήφθη καὶ ξαγακλείστηκε στὸ φρενοκομεῖο.

— ΕΣΠΑΣΑΝ 75 τζάμια τοῦ κτιρίου τοῦ Γυμνασίου τους τρεῖς μαθητὲς 14 ἐτῶν ρίχνοντας πέτρες. Συνελήφθησαν. Τὸ ἀδίκημα ἔγινε στὰ Κουφάλια Θεσσαλονίκης.

— ΣΚΟΤΩΣΕ τὴ 12χρονη μαθήτρια Ἀλίκη Τσαμπαρδάκη στὸ χωριὸ Ἄνω Κλειναὶ Φλωρίνης, ὁ Γ. Ἰωαννίδης ὅταν πυροβόλησε μὲ δίκαννο τὸν Πασζ. Κονταξῆ γιὰ 160 δραχμὲς χρέος.

— ΣΕ ΙΣΟΒΙΑ κάθειρξη καταδικάστηκε ἀπὸ τὸ στρατοδικεῖο Ἀθηνῶν ὁ Γεώργιος Κωστοῦρος, γιατὶ τὸ ἔτος 1963 παρέδιδε ἀπόρρητα σχέδια καὶ ἀντίγραφα Δ) γῶν τοῦ ΓΕΝ σὲ Ρουμάνους.

ΞΕΝΗ ΕΙΔΗΣΕΟΓΡΑΦΙΑ

— ΣΥΝΕΒΗ ΣΤΗ ΒΡΑΖΙΛΙΑ στὴν πόλη Παλμέϊρας ντὲ Γκόϊας. Ὀργανώθηκε ἕνα πάρτυ ὅπου ἔγινε ἄφθονη χρήση οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν. Οἱ καλεσμένοι μέθυσαν καὶ συνεπλάκησαν μεταξύ τους. Ὅταν ἡ Ἀστυνομία ἐπενέβη, γιὰ νὰ διαλύσῃ τοὺς καλεσμένους στὸ πάρτυ ποὺ συμπλέκονταν, ἀντιμετώπισε ἄντρες καὶ γυναῖκες ὁπλισμένους μὲ μαχαίρια, περίστροφα, μπαστούνια καὶ κομμάτια ἀπὸ ἔπιπλα. Κατὰ τὶς συμπλοκὲς αὐτὲς εἶχαν σκοτωθῆ πέντε ἄτομα.

Ἡ Ἀστυνομία ἐπεχείρησε νὰ συλλάβῃ τοὺς πρωταιτίους, ἀλλὰ ἐμπόδισαν τοὺς ἀστυνομικοὺς οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως, ποὺ συγκεντρώθηκαν ἐκεῖ, ὁπλισμένοι μὲ περίστροφα, ντουφέκια καὶ ψαλίδια καὶ οἱ ὁποῖοι μόνοι τους συνέλαβον δύο ἀπὸ τοὺς πρωταιτίους καὶ τοὺς κρέμασαν σ' ἕνα δέντρο τῆς κεντρικῆς πλατείας.

— ΚΙΝΗΤΟ ΟΙΚΟ ΑΝΟΧΗΣ εἶχεν ὀργανώσει μέσα σ' ἕνα μικρὸ λεωφορεῖο τὸ ζεῦγος ἐραστῶν (σωματεμπόρων) τῆς Αὐστρίας, ἀλλὰ συνελήφθησαν ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία στὸ Λίντς μαζὶ μὲ τὴν 24χρονη κοπέλα ποὺ ἐξέδιδαν.

Ν. Α.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Ράδου Κωνσταντίνου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀριστομένους 72, ἀπέναντι στὸ γκαράζ τῆς Η.Ε.Μ. (πλατεία Ἀττικῆς).

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία: 1) στὸν Κων)νο Ράδο, Ἠπειρώτη Φιλικὸ καὶ ἀγωνιστὴ τοῦ 1821, πληρεξούσιο Ἐθνοσυνελεύσεως καὶ διοικητὴ Ναυπλίου καὶ 2) στὸν Κωνσταντῖνο Ράδο (1862—1931) ἐγγονὸ τοῦ προηγουμένου, ναυτικό, δημοσιογράφο, ἱστορικὸ συγγραφέα καὶ ἔκτακτο καθηγητὴ τῆς ἱστορίας στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν.

Ραζῆ - Κότσικα Ἀθανασίου.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Βουλιαγμένης 39, κοντὰ στὸ Α΄ Νεκροταφεῖο.

Ὁ Ἀθανάσιος Ραζῆ - Κότσικας, ἀγωνιστὴς τοῦ 1821, γεννήθηκε στὸ Μεσολόγγι τὸ 1798. Νεαρὸς ἀκόμη, ἀναγνωρίσθηκε ὑπὸ τῶν συμπατριωτῶν του ὡς γενικὸς ἀρχηγός. Ἔπαιξε σημαντικὸ ρόλο στὶς πολιορκίες τοῦ Μεσολογγίου, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ὠχύρωσε παρὰ τὴν ἀντίθετη γνώμη τοῦ Μαυροκορδάτου. Στὸ διάστημα τῆς τελευταίας πολιορκίας σκοτώθηκε κατὰ τὴν Ἔξοδο, πολεμώντας ἐπὶ κεφαλῆς τμήματος. (Ὁ ἀδελφός του Γιαννάκης, γενναῖος ἀγωνιστὴς καὶ ὑπαρχηγὸς τῶν Μεσολογγιτῶν, ἀγωνίσθηκε, μετὰ τὴν Ἔξοδο, ὑπὸ τοὺς Νικηταρά, Καραϊσκάκη καὶ Ὑψηλάντη καὶ ἀπέθανε τὸ 1855 ἀπὸ χολέρα).

Ραιδεστοῦ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἰωαννίνων 112, ἀπέναντι στὸ λόφο τοῦ Κολωνοῦ.

Ἡ Ραιδεστός, παράλιος πόλις τῆς Τουρκίας στὴ Θράκη, ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἡ ἀρχαία Βισάνθη, ἔχει σήμερα 24 χιλ. περίπου κατοίκους. Ἀπέχει 136 χλμ. ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι καὶ τὴν Ἀδριανούπολι. Ἀπὸ τὸν Ἰούλιο τοῦ 1920 μέχρι τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1922, βρισκόταν ὑπὸ ἑλληνικὴ κατοχή. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Ράλλη Δημητρίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἰακωβάτων 56, μία στάσι μετὰ τὴ γέφυρα τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν.

Ὁ Δημήτριος Ράλλης, γυιὸς τοῦ Γεωργίου, ἕνας τῶν σημαινόντων πολιτικῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1844. Διετέλεσε πολλὲς φορὲς

ὑπουργὸς (Παιδείας 1875, Δικαιοσύνης 1882), τὸ 1883 ἀπεχώρησε τοῦ κόμματος τοῦ Χ. Τρικούπη καὶ ἵδρυσε δικό του. Μετέσχε τῆς συμμαχικῆς κυβερνήσεως Σ. Σωτηροπούλου καὶ ἐσχημάτισε, ὑπὸ τὴν προεδρία του, τέσσαρες ὀραχύβιες κυβερνήσεις (1893, 1897, 1905, 1909). Τὸ 1915—1916 μετέσχε τῶν οἰκουμενικῶν κυεβρνήσεων Σ. Σκουλούδη καὶ Α. Ζαΐμη. Μετὰ τὶς ἐκλογὲς τοῦ 1920 ἐσχημάτισε κυβέρνησι, παρητήθη ὅμως λόγω ἀσθενείας καὶ ἀπέθανε τὸν Αὔγουστο τοῦ 1921.

Ράλλη Πέτρου.

Συνέχεια τοῦ τέρματος τῆς ὁδοῦ Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, στὸ «Ρούφ».

Ὁ Πέτρος Ράλλης (1884—1945), δικηγόρος καὶ πολιτικὸς ἐκ Σύρου, διετέλεσε ὑπουργὸς Παιδείας, Συγκοινωνιῶν (1933) καὶ Ἀεροπορίας καὶ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας τῆς κυβερνήσεως ἀπελευθερώσεως (1944—1945).

Ράμμου Κωνσταντίνου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μαλακάση 16, στὸν «Ἅγιο Ἐλευθέριο» τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν.

Ὁ Κωνσταντῖνος Ράμμος, ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Χίου, ὑπῆρξε καὶ διηγηματογράφος ἱστορικῶν θεμάτων. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴν Κηφισιά).

Ραμνουσίων

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Τριῶν Ἱεραρχῶν 52, στὰ «Πετράλωνα».

Ραμνούσιοι, ὠνομάζονταν οἱ κάτοικοι τοῦ Ραμνοῦντος, δήμου τῆς ἀρχαίας Ἀττικῆς, τῆς Αἰαντίδος φυλῆς, ποὺ βρισκόταν ΒΔ τοῦ Μαραθώνα, ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Εὔβοια. Στὸν δῆμο Ραμνοῦντος ὑπῆρχε περιώνυμο τέμενος τῆς Νεμέσεως.

Ραπτάρχου Βασιλείου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Παπαδᾶ 43, στὸ συνοικισμὸ «Ἑλληνορώσων».

Ὁ Βασίλειος Ραπτάρχης (1856—1909), νομικὸς καὶ διπλωμάτης ἀπὸ τὴν Ἀδριανούπολι, ἀπὸ τὸ 1900 ἀφωσιώθηκε στὴ μόρφωσι τῶν Ἑλληνοπαίδων τῆς Ἀδριανουπόλεως, καὶ ὠνομάσθηκε μεγάλος διδάσκαλος τοῦ Γένους, γιὰ τὶς μεγάλες ὑπηρεσίες ποὺ προσέφερε σ᾽ αὐτό.

Ρατζιέρι.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀγγελικαρᾶ 3, στὶς ὑπώρειες τοῦ «Φιλοπάππου», κοντὰ στὸ κέντρο «Διόνυσος».

Ὁ Ρατζιέρι, Ἰταλὸς φιλέλληνας, κατῆλθε στὴν Ἑλλάδα τὴν ἐποχὴ τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 καὶ σκοτώθηκε στὸ Μεσολόγγι.

Ραφτοπούλου Χριστοδούλου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σαράντη, στὰ «Ταμπούρια» (ἐργατικὲς πολυκατοικίες) τοῦ Ἁγίου Σώστη.

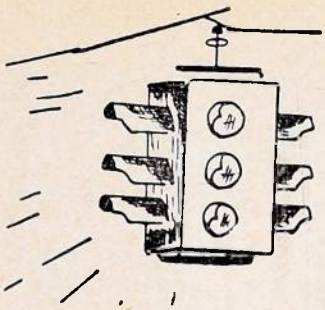
Ὁ Χριστόδουλος Ραφτόπουλος, ἀγωνιστὴς τοῦ 1821, ἦταν ὁπλαρχηγὸς τῶν Ἑπτανησίων κατὰ τὸ διάστημα τῆς πολιορκίας τῆς Ἀκροπόλεως (1822).

Ραφφενὲλ Κλαυδίου - Λουδοβίκου.

Συνέχεια τοῦ τέρματος τῆς ὁδοῦ Βιλάμοβιτς, κοντὰ στὸ τέρμα τῶν λεωφορείων «Γαλάτσι».

Ὁ Κλαύδιος Ραφφενὲλ (1797—1827), Γάλλος φιλέλληνας καὶ περιηγητής, ὅταν ἐξερράγη ἡ Ἐπανάστασις τοῦ 1821, κατῆλθε μαζὶ μὲ τὸν Φαβιέρο στὴν Ἑλλάδα καί, λαμβάνοντας μέρος σὲ διάφορες μάχες, σκοτώθηκε κατὰ τὴν πολιορκία τῆς Ἀκροπόλεως τὸ 1827. Τὰ κυριώτερα τῶν ἔργων του εἶναι: «Ἱστορία τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων ἀπὸ τῆς ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τοῦ 1824», «Ἱστορία τῶν ἐν Ἑλλάδι, ἀπὸ τῆς ἐκρήξεως τῆς Ἐπαναστάσεως, συμβάντων» κ.ἄ.

(Συνεχίζεται)

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Α. Θεοφιλόπουλος καὶ τραυματισμένος θανάσιμα ὁ Χ. Πετρόπουλος, ἐπιβάτης μοτοσυκλέττας ποὺ ἀνατράπηκε στὴν Κάτω Ἀχαΐα.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ δύο οἱ Ι. Χριστοδούλου καὶ ὁ πεζὸς Χρ. Λεβεντόπουλος, ὅταν συγκρούσθηκαν τὸ Ι.Χ., 125.924 καὶ τὸ Ι.Χ., 121.158 στὴ διασταύρωση τῶν ὁδῶν Κυψέλης — Λευκάδος.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ οἱ Σπ. Ρεβύθης καὶ Ι. Τρανούλης, ποὺ παρασύρθηκαν ἀπὸ Ι.Χ., στὴν περιοχὴ Ἀθηνῶν.

— ΝΕΚΡΗ ἡ Βασιλάκη Θεώνη, ἐπιβάτις τοῦ Ι.Χ. 127.132, ὅταν αὐτὸ συγκρούσθηκε στὸ 33 χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν — Θηβῶν μὲ τὸ 142.129 φορτηγὸ ποὺ ὁδηγοῦσε ὁ Ἀν. Μακρῆς.

— ΝΕΚΡΗ ἡ Ἑλ. Ποντικάκη καὶ τραυματισμένα 18 ἄτομα ὅταν ἀνατράπηκε σταύρωση τῆς Ἱερᾶς ὁδοῦ καὶ λεωφ. Κωνσταντινουπόλεως.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ ὁ Λ. Γιακουμῆς, 105 ἐτῶν, ποὺ τὸν παρέσυρε στὰ Τρίκαλα Ι.Χ., μὲ ὁδηγὸ τὸν Π. Μουσαφίρη.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ἀλ. Κουτσογιαννάκης ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ποὺ συγκρούσθηκε μὲ Ι.Χ., τὸ ὁποῖον ὁδηγοῦσε στὴ Λάρισα ὁ Π. Ἐλευθεριάδης.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Γ. Παντικάς, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, πού συγκρούσθηκε μὲ φορτηγὸ στὴ νῆσο Κῶ.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ 6ετὴς Π. Παναγιωτίδης, ποὺ τὸν παρέσυρε στὴν Κόνιτσα φορτηγὸ τὸ ὁποῖο ὁδηγοῦσε ὁ Χρ. Ζάρας.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ δεκανεὺς Γ. Μάτιος, ποὺ τὸν παρέσυρε τὸ Ι.Χ., 94294 στὸ 10 χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Πιερίας — Θεσσαλονίκης τὸ Ι.Χ., 94296 τὸ ὁποῖο ἔτρεχε μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα. Ὁ ὁδηγὸς Α. Πατρώνης συνελήφθη.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Π. Κατσαρός, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου ποὺ συγκρούσθηκε στὸ 13 χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν — Λαμίας μὲ τὸ Μ.Ζ. 120 αὐτοκίνητο τὸ ὁποῖον ὁδηγοῦσε ὁ Σπυρ. Βλάχος.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ν. Νικολάου, ἐπιβάτης φορτηγοῦ καὶ τραυματισμένος ὁ ὁδηγὸς του Β. Μάρκου, ὅταν ἀνατράπηκε στὴ Χαλκίδα.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Χρ. Καραμπάς καὶ θανάσιμα τραυματισμένος ὁ ἀδελφός του, ἐπιβάτης μοτοποδηλάτου, ποὺ ἀνατράπηκε στὴ Χαλκίδα.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ν. Κουταλιανός, τὸν ὁποῖο παρέσυρε Ι.Χ., στὴ Θεσσαλονίκη.

— ΝΕΚΡΗ ἡ Ἑλ. Πολυζωΐδη καὶ τραυματισμένος ὁ ὁδηγὸς Ι.Χ. Ι. Κοντομανώλης, ὅταν ἀνατράπηκε τὸ αὐτοκίνητό του στὸ 73 χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Λαμίας — Ἀθηνῶν.

— ΝΕΚΡΗ ἡ Ἑλ. Ποντικάκη καὶ τραυματισμένα 18 ἄτομα ὅταν ἀνατράπηκε ἐκδρομικὸ φορτηγὸ μὲ ὁδηγὸ τὸν Α. Βαγιατζάκη στὸ Ἡράκλειο — Κρήτης.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Β. Λιόντος ἐτῶν 6 ποὺ παρασύρθηκε ἀπὸ φορτηγὸ μὲ ὁδηγὸ τὸ Θ. Παπαδιώτη στὴν ὁδὸ Πρεβέζης — Ἰωαννίνων.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ ὁ Λυμπερόπουλος, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ποὺ συγκρούσθηκε μὲ τὸ Ι.Χ. τοῦ βουλευτοῦ καὶ μουσικοσυνθέτου Μίκη Θεοδωράκη στὴν ὁδὸ Β. Κωνσταντίνου.

— ΝΕΚΡΗ ἡ Γεωργ. Βισβίκη, ἐτῶν 6 τὴν ὁποία παρέσυρε στὴν ὁδὸ Μαραθῶνος κοντὰ στὴν Ἁγία Παρασκευὴ τὸ Ι.Χ., 213.732 μὲ ὁδηγὸ τὸν Ι. Σιδέρη.

— ΝΕΚΡΗ ἡ Ἑλένη Θέμελη, τὴν ὁποία παρέσυρε στὴν ὁδὸ Θησέως τῆς Καλλιθέας τὸ Ι.Χ., 645 μὲ ὁδηγὸ τὸν Β. Γεωργόπουλον.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ἀλ. Χριστοφάκης, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ὅταν αὐτὸ συγκρουσθηκε στὴ Ρόδο μὲ ἐπιβατικὸ αὐτοκίνητο.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ δώδεκα οἱ Εὐάγγ. Μουργέλας, Δημ. Ἠλιόπουλος, Ν. Ἀσημακόπουλος (θανάσιμα) καὶ ἐλαφρότερα ἄλλοι ὅταν στὸν Πύργο ἀνατράπηκε φορτηγὸ μὲ ὁδηγὸ τὸν Θ. Δρούλια.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ θανάσιμα ὁ Κ. Χαραλαμπόπουλος τὸν ὁποῖον παρέσυρε στὰ Ἠλύσια τὸ 215.305 λεωφορεῖο μὲ ὁδηγὸ τὸν Π. Μπουντανάκη.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ τέσσαρες, οἱ Ἀθ. Γεωργαντάς, Βασ. Γεωργαντά, Ἄννα Ντούλα, Ι. Παπουτσῆς, σὲ τρία τροχαῖα δυστυχήματα ποὺ ἔγιναν στὴν Ἀθήνα.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ἀλ. Χριστοφάκος, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ποὺ ἀνατράπηκε στὴ Ρόδο.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ἀρισ. Δασκαλάκης, καὶ 4 τραυματίες, ὅταν τὸ Ι.Χ., 114300, ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ 50 χιλ. τῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν — Λαμίας συγκρούσθηκε μὲ τὸ Ι.Χ., 114.499 καὶ ἐν συνεχείᾳ ἔπεσε στὸ 171772 ταξί.

— ΝΕΚΡΟΙ δύο, ὁ Δ. Παπαγεωργίου (ὁδηγός) καὶ ἡ Ἑλένη Ψαράκη καὶ τραυματισμένοι θανάσιμα τρεῖς, ἡ γυναίκα τοῦ ὁδηγοῦ Μαρία, ὁ γυιός της Λεωνίδας καὶ ἡ Ζωὴ Κουβέρη, ὅταν τὸ ὄχημα στὴν Κηφισιὰ (διασταύρωση ὁδοῦ Κολοκοτρώνη — Δεληγιάννη) λόγω ντεραπαρίσματος ἔπεσε πάνω σὲ στύλο τῆς ΔΕΗ.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ 4ετὴς Γ. Κιντζαλης ποὺ τὸν παρέσυρε στὸ χωριὸ Πρωσοτσάνη Δράμας τὸ 192.416 φορτηγὸ μὲ ὁδηγὸ τὸν Γ. Μυτεράκη.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ ἕξι, οἱ Δ. Τουρλῆς, ὁδηγὸς τοῦ Ι.Χ., 186.830, Ν. Λαζάρου, ὁδηγὸς φορτηγοῦ, Η. Μπαρμπαλιάς, Ἐλπὶς Οἰκονόμου, Ἠλ. Λαζάρου, Παναγιώτης Λαζάρου, ὅταν τὰ ὀχήματα συγκρούσθηκαν στὸ δρόμο Διονύσου — Νέας Μάκρης.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΑ 14 ἄτομα σὲ 10 τροχαῖα δυστυχήματα ποὺ σημειώθηκαν σὲ συνοικίες τῆς Ἀθήνας κατὰ τὴν 6 καὶ 7 Σεπτεμβρίου, ἡμέρες κατὰ τὶς ὁποῖες ἔβρεχε πολύ.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Β. Στάμου, 6 ἐτῶν τὸν ὁποῖον παρέσυρε τὸ 116.105 ταξὶ μὲ ὁδηγὸ τὸν Η. Καλκάνη κοντὰ στὸ Δαφνί.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Γερμανὸς μόνιμος λοχίας Ἄρβεν Μάγγερ τοῦ ὑγειονομικοῦ σώματος καὶ τραυματισμένος θανάσιμα ὁ Γερμανὸς στρατιώτης Ρὸλφ Λάμπαρτερ, ὅταν ἀνατράπηκε στρατιωτικὸ αὐτοκίνητο στὸ χωριὸ Παράδεισος Νέστου. Αὐτοὶ μετεῖχαν τῆς διεξαγομένης ἀσκήσεως τοῦ ΝΑΤΟ.

— ΝΕΚΡΗ ἡ Θεοδ. Παρούση τὴν ὁποία παρέσυρε ἄγνωστο αὐτοκίνητο στὴ λεωφόρο Συγγροῦ.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ θανάσιμα ὁ Εὐάγγ. Ἀϊβαλιώτης, ὁδηγὸς ταξὶ ποὺ ἔπεσε στὸν Κηφισὸ στὴ διασταύρωση τῶν ὁδῶν Π. Ράλλη καὶ Κηφισοῦ.

— ΝΕΚΡΗ ἡ Κλεοπάτρα Ζωγοπούλου καὶ τραυματισμένοι θανάσιμα ἡ ἀδελφή της Βικτωρία καὶ ὁ Ἐμ. Κοτσώνης, ὁδηγὸς (ραλίστας) τοῦ Ι.Χ. UH4602 αὐτοκινήτου, ὅταν αὐτὸ συγκρούσθηκε στὸ 17 χλμ. τῆς ὁδοῦ Γρεβενῶν — Καλαμπάκας μὲ τὸ 127.612 πούλμαν, τοῦ ὁποίου ὁ ὑπαίτιος ὁδηγὸς Ἀθ. Βλάχος συνελήφθη.

— ΝΕΚΡΗ ἡ Ἑλένη Ξυδάκη ἐτῶν 9 τὴν ὁποία παρέσυρε στὴν ἐθνικὴ ὁδὸ Χανίων — Σούδας ἐπιβατικὸ αὐτοκίνητο μὲ ὁδηγὸ τὸν Ἐμ. Γιάγκο.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ ὁ πεζὸς Θ. Μπρέζας, τὸν ὁποῖο παρέσυρε τὸ Ι.Χ. στὴν ὁδὸ Γ. Σεπτεμβρίου μὲ ὁδηγὸ τὸν Ἠλ. Γιοῦτσο, ποὺ συνελήφθη.

Ν. Α.

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

ΚΛΑΔΟΥ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΜΗΝΟΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1966

Α) Κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον ἐ.ἔ. καὶ ἀπὸ 1—30 εἰς Ἀθήνας — Πειραιᾶ — Πάτρας καὶ Κέρκυραν:

1.— Ἐξητάσθησαν ἀπὸ ἰατροὺς τῆς ἐκλογῆς των οἶκοι	1.285	Μέλη
2.— Ἐξητάσθησαν εἰς ἰατρεῖα τῆς ἐκλογῆς των οἶκοι	3.181	»
3.— Παρεπέμφθησαν διὰ παρακλινικὰς ἐξετάσεις ἢ θεραπείας εἰς ἰδιώτας ἰατροὺς ἢ ἰδιωτικὰ ἐργαστήρια	1.633	»
4.— Ὑπεβλήθησαν εἰς ὀδοντιατρικὰς θεραπείας ἐν Πάτραις καὶ Κερκύρα	36	»
5.— Εἰσήχθησαν εἰς νοσοκομεῖα καὶ κλινικὰς τῆς ἐκλογῆς των	256	»
6.— Ἐγεννήθησαν εἰς μαιευτήρια	37 νέα	»
7.— Παθολογικαὶ καὶ παρακλινικαὶ ἐξετάσεις πραγματοποιηθεῖσαι εἰς ἰατρεῖα καὶ ἐργαστήρια τῆς Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ Κλάδου Ὑγείας Ἀθηνῶν — Πειραιῶς	2.761	»
8.— Ἐχορηγήθησαν ὀρθοπεδικὰ εἴδη ἀξίας 1.760 δρχ. εἰς	4	»
Ἤτοι τὸ Ταμεῖον περιέθαλψεν ἐν συνόλω	9.193	Μέλη

9.— Ἐξετελέσθησαν εἰς φαρμακεῖα τῆς ἐκλογῆς των 6.002 συνταγαί.

Β) Ἀπὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς ὁ μὴν Αὔγουστος ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἔσοδα τακτικὰ	Δρχ.	464.093.
Ἔσοδα ἐκ συμ) χῆς Δημοσίου	»	636.633.
Σύνολον Ἐσόδων	»	1.100.726.
ΕΞΟΔΑ	»	1.060.892.
ΠΛΕΟΝΑΣΜΑ	»	39.834.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ
ὡς Πρόεδρος τοῦ Κλάδου Ὑγείας Α. Π.
Ε. ΚΑΡΑΜΠΕΤΣΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω, ὡς ἔχει, διαταγὴν τοῦ Α.Α.Π. (Ὑγειονομικὴ Ὑπηρεσία) πρὸς γνῶσιν καὶ πιστὴν ἐφαρμογήν :

Ἀθῆναι τῇ 8 Ὀκτωβρίου 1966

ΠΡΟΣ
ΑΠΑΣΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ

Εἰς τὰς ὑπὸ τῶν κ.κ. Ὑγειονομικῶν Ἀξ)κῶν Α.Π. χορηγουμένας ἰατρικὰς γνωματεύσεις περὶ κανονικῆς εἰσαγωγῆς ἐν ἐνεργείᾳ Ἀστυν. Ὑπαλλήλων εἰς κλινικὰς ἢ νοσοκομεῖα, ἀπαγορεύεται ἡ ἀναγραφὴ τῆς κλινικῆς ἢ τοῦ νοσοκομείου εἰς ὃ πρόκειται νὰ εἰσαχθῇ ὁ ἀσθενῶν ὑπάλληλος. Ἡ κλινικὴ ἢ τὸ νοσοκομεῖον εἰς ὃ ἐπιθυμεῖ νὰ εἰσαχθῇ ὁ ὑπάλληλος θὰ ὑποδεικνύηται ὑπὸ τούτου κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως νοσηλείας εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν Ὑγειονομικῆς Περιθάλψεως τοῦ Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς.

Κατὰ τὴν ἔξοδον ἐκ τῆς κλινικῆς ἢ τοῦ νοσοκομείου, ὁ νοσηλευθεὶς Ἀστυνομικὸς Ὑπάλληλος δέον ὅπως ἐφοδιάζηται ἐκ τῆς γραμματείας τοῦ νοσηλευτικοῦ Ἱδρύματος δι' ἐξιτηρίου εἰς διπλοῦν καθ' ὅσον τὸ μὲν ἓν θέλει χρησιμεύσει διὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ βιβλιαρίου νοσηλείας του ἐκ τῆς Ὑπηρεσίας Ὑγειονομικῆς Περιθάλψεως τοῦ Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς, τὸ δὲ ἕτερον διὰ τὴν Ὑπηρεσίαν τοῦ νοσηλευθέντος πρὸς περαιτέρω ἐνέργειαν, ἤτοι πρὸς παραπομπὴν ἢ μὴ τούτου ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ὑγειονομικοῦ Ἀξιωματικοῦ εἰς τὴν Ὑγειονομικὴν Ἐπιτροπὴν κλπ.

Πᾶς Ἀστυνομικὸς Ὑπάλληλος παρουσιαζόμενος εἰς Ὑγειονομικὸν Ἀξωματικὸν Α.Π. εἴτε πρὸς ἐξέτασιν εἴτε πρὸς ἔγκρισιν ἐντολῶν ἑτέρων ἰατρῶν, ὀφείλει νὰ φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ, ἐκτὸς τοῦ βιβλιαρίου νοσηλείας καὶ τὸ δελτίον ἀσθενειῶν του ὑποχρεωτικῶς.

Οἱ ἐλεγκταὶ ὀδοντίατροι Α.Π. ὀφείλουσιν, ἅμα τῇ ἐκτελέσει τῶν ὀδοντοθεραπευτικῶν καὶ προσθετικῶν ἐργασιῶν, νὰ ἀναγράψωσιν εἰς τὴν ὀπισθίαν ὄψιν τῆς ἐντολῆς καὶ ἄνωθεν τῶν λέξεων «Λοιπὰ στοιχεῖα ὑπαλλήλου» τὴν ἔνδειξιν (Βεβαιοῦται ἡ ἐκτέλεσις τῶν πρόσθεν ἀναφερομένων ὀδοντοθεραπευτικῶν καὶ προσθετικῶν ἐργασιῶν).

Ἀθῆναι τῇ ..... (Ὁ Ἐλεγκτὴς — Ὑπογραφὴ — Ἀτομικὴ σφραγίς).

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ
Ε. ΚΑΡΑΜΠΕΤΣΟΣ

ΜΙΑ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΑΤΥΧΗΣΑΣΑ...

Ὑπὸ τοῦ κ. **Χ.Σ.**

ΕΚΕΙ στὸ ΛΖ΄ Παράρτημα — στοὺς ὡραίους δρόμους, στὶς καταπράσινες πλατεῖες, στὰ ὄμορφα σπίτια καὶ στοὺς ὁμορφώτερους ἀκόμα ἀνθρώπους τῆς περιοχῆς του δηλαδὴ — πολλὰ μποροῦσαν καὶ μποροῦν ἀκόμη μοῦ φαίνεται νὰ συμβοῦν. Συνέβη λοιπὸν νὰ μᾶς ἔρθῃ ἀπ᾽ τὸ νησί της καὶ ἡ δεσποινὶς Ἀντιγόνη, ὕπαρξη παραδεισιακὴ στὰ δεκαοχτώ ὡς τὰ τριάντα της χρόνια, ἀλλὰ ὁπωσδήποτε «ποσότης ἀμελητέα» ὅταν ἔκλεινε τὰ 46...

Γυναίκα μὲ προσωπικότητα ἡ δεσποινὶς Ἀντιγόνη, νοίκιασε ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα διαμερίσματα πρὸς τὴ νότια πλευρὰ τοῦ λόφου καὶ ἄρχισε νὰ παραδίνῃ μαθήματα τραγουδιοῦ καὶ πιάνου στὶς κοπέλλες τῆς περιοχῆς. Τὄχε ἡ εὐαίσθητη ψυχή της νὰ ἐπιτύχῃ στὸ ἐπάγγελμα ποὺ διάλεξε καὶ νὰ γεμίσῃ τὸ διαμέρισμα μὲ σπάνια ἔργα τέχνης, μὲ ἔπιπλα ἀκριβὰ καί, τώρα ποὺ ἔκλεινε τὰ 46 νὰ ἔχῃ καὶ μιὰ σεβαστὴ περιουσία σὲ λίρες καὶ μετρητά. Μὰ ἡ καρδιά της παρέμεινε ἄδεια, πικραμένη ἀπὸ τὴ ζωὴ — ποὺ ἡ ἴδια ὡστόσο τῆς εἶχε στερήσει τόσες χαρές, — ἀνήμπορη νὰ νοιώσῃ τὴ συγκίνηση τοῦ μεγάλου ἔρωτα ποὺ χρόνια καὶ χρόνια καρτεροῦσε. Ἦταν γι᾽ αὐτὸ ἀτέλειωτες οἱ νύχτες της στὴν ἐρημιὰ τῆς ψυχῆς καὶ περνοῦσε τὰ βράδυα της φιλοσοφώντας ἢ κλαίγοντας στὸ παράθυρο — ἀκόμα καὶ πηγαίνοντας σὲ κάποια σοβαρὴ ἐπίσκεψη, ἀλλὰ μόνο ἀπὸ νωρίς.

Ἕνα προχωρημένο βράδυ τοῦ Ὀκτώβρη, μελαγχολικὸ ὅπως καὶ ἡ ψυχή της ἀλλὰ καὶ ρομαντικὸ ὅπως τὰ τραγούδια της, οἱ νότες τοῦ πιάνου καὶ τὸ σκηνικὸ τοῦ ἀπέναντι πάρκου ποὺ ἔβλεπε ἀπ᾽ τὸ παράθυρό της, ἦρθε τῆς φάνηκε ἡ μεγάλη στιγμή. Τὸ τηλέφωνο κουδούνισε καὶ σηκώνοντας τὸ ἀκουστικὸ ἄκουσε μιὰ ἀνδρικὴ φωνή:

—Ἡ δεσποινὶς Ἀντιγόνη; Ἄ! πόσο χαίρομαι ποὺ σᾶς ἀκούω... Ξέρετε, εἶμαι ἕνας ποὺ ἀπὸ πολὺ καιρὸ θαυμάζει τὸ κάθε τί δικό σας καὶ ὅλο προσπαθεῖ νὰ σᾶς συναντήσῃ κάπου γιὰ νὰ σᾶς μιλήσῃ, ἀλλὰ ὅπως ἔχετε κλειστῆ στὸ διαμέρισμα καὶ στὸν ἑαυτό σας τοῦ εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατον... Θὰ εἴχατε τὴν καλωσύνη νά... νά...

— Τί ζητᾶτε κύριε ἀπὸ μένα; τοῦ εἶπε αὐστηρά. Ποιός εἶσθε ἐσεῖς ποὺ τολμᾶτε νὰ ἐνοχλῆτε μιὰ δεσποινίδα καθὼς πρέπει, καὶ μάλιστα σὲ τόσο προχωρημένη ὥρα;

— Συγγνώμην, δὲν ἤθελα νὰ σᾶς φέρω στενοχώρια... Μὲ συγχωρῆτε, δεσποινὶς Ἀντιγόνη...

Τῆς φάνηκε πὼς θὰ ἔκλεινε τὸ τηλέφωνο, ἡ φωνὴ ποὺ τῆς μιλοῦσε ἦταν γλυκειὰ καὶ διάστηκε ν᾽ ἀπαντήσῃ λιγώτερο αὐστηρά:

— Τί θέλετε ἀκριβῶς κύριέ μου;

— Νά, ἤθελα νὰ γνωρισθοῦμε δεσποινίς... Ἂν ξέρατε!... Ἀλλὰ ὅπως καταλαβαίνω, δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζω... Καλην...

Πρόφτασε νὰ τοῦ πῇ:

— Μοῦ κάνει ἐντύπωση τὸ πάθος τῆς φωνῆς σας, κύριε... Καθὼς καταλαβαίνω, εἶσθε καὶ εὐγενής...

— Εἶμαι περισσότερο ἀπ' ὅλα δυστυχισμένος, δεσποινίς... Ἂν μπορούσατε, ἂν εἴχατε τὴν εὐγενῆ καλωσύνη νὰ βγῆτε γιὰ λίγο ἀπόψε, νὰ συναντηθοῦμε, θὰ μὲ κάνατε ἀφάνταστα εὐτυχισμένο... Ὄχι, ὄχι! μὴ μὲ παρεξηγῆτε!... Α! εὐχαριστῶ πάρα πολύ, μὲ κάνετε νὰ μὴ πιστεύω πὼς δὲν ὀνειρεύομαι!... Ἀκοῦστε λοιπόν: Σὲ μιὰ ὥρα στὴ «Γαλάζια Τουλίπα», λίγο δεξιὰ ἀπὸ τὴν εἴσοδο... Δὲν πειράζει, ὄχι, θὰ σᾶς ἀναγνωρίσω ἐγώ, ποὺ ἔχω νύχτα καὶ ἡμέρα τὴν ἀγγελική σας μορφὴ στὴν ψυχή μου... Καὶ κάτι ἀκόμα δεσποινίς: Μὴ ντυθῆτε μὲ ἀκριβὰ φορέματα καί, ἂν θέλετε, μὴ βάζετε κοσμήματα... Μὲ τὸ ἁπλό σας ντύσιμο εἶστε ἐκείνη ποὺ πάντα ὀνειρευόμουνα, εἶστε...

***
** ** **

ΠΟΤΕ ἄλλοτε ἡ Ἀντιγόνη Βαλέντη δὲν ἔνοιωσε τόσο γοητευμένη ἀπὸ τὴν ἀνδρικὴ συντροφιά. Ὁ μεσόκοπος Δημήτρης Πέντζας ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ μίλησε κατ' εὐθεῖαν στὴν καρδιά της, ὁ ἄνδρας ποὺ πάντοτε ὠνειρευόταν ν' ἀποχτήσῃ γιὰ σύντροφο τῆς ζωῆς της. Ἦταν ἐρωτευμένος ἀπὸ ἕνα χρόνο μαζί της, τῆς εἶπε, ἦταν πλούσιος ἔμπορος καὶ ἦταν πολλὰ τ' ἀπογεύματα καὶ τὰ βράδυα ποὺ πήγαινε καὶ στεκόταν κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά της, μέσα στὴ μαύρη «Σιτροέν» του πάντοτε, γιὰ νὰ τὴν ἰδῇ καὶ ν' ἀκούσῃ συνεπαρμένος τὸ τραγούδι της... Καὶ τὶς μεθυστικὲς μελωδίες βέβαια, ποὺ μόνον ἐκείνη ἡ ποιητικὴ ψυχὴ κι' ἐκεῖνα τὰ κρινοδάκτυλα ἤξεραν νὰ κάνουν τὰ πλῆκτρα τοῦ πιάνου γιὰ νὰ βγάζουν...

Τῆς εἶπε καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ μόνον γιὰ λίγα λεπτὰ διέκοψε νὰ τὴν θαυμάζῃ, ὅταν πῆγε στὸ τηλέφωνο τοῦ κέντρου γιὰ νὰ πῇ κάτι στὸν λογιστή του... Ὕστερα χόρεψαν σφιχταγκαλιασμένοι γιὰ πολλὴ ὥρα στὸ ἡμίφως καὶ κοντὰ στὶς δυόμισι ἀπεφάσισαν νὰ φύγουν. Ἀλλὰ ὁ Δημήτρης Πέντζας καταλάβαινε, ὅτι μιὰ γυναίκα σὰν τὴν Ἀντιγόνη Βαλέντη δὲν ἔπρεπε νὰ φύγῃ κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὴ «Γαλάζια Τουλίπα» γιὰ τὸ μελαγχολικὸ διαμέρισμά της. Ἦταν δυόμισι μετὰ τὰ μεσάνυχτα, εἶχαν φάει καὶ πιῆ μὲ τὴν καρδιά τους, εἶχαν μεθύσει κι' οἱ αἰσθήσεις καὶ πρὸ παντὸς ἦταν νύχτα φθινοπωρινή, μὲ τὸ πάρκο τυλιγμένο ἀκόμα σ' ὅλη τὴ μαγεία τῆς ὀκτωβριανῆς ρέμβης...

Κύλησαν μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα οἱ ρόδες τῆς «Σιτροὲν» στοὺς φωτισμένους δρόμους τῆς συνοικίας. Ὕστερα, πλησιάζοντας στὸ πάρκο, τὰ φῶτα της ἔσβησαν καὶ σταμάτησε σ' ἕνα ἀπόμερο σημεῖο. Τὰ χέρια τοῦ Πέντζα κινήθηκαν μηχανικὰ τότε σ' ὁλόκληρο τὸ κορμὶ τῆς Ἀντιγόνης καὶ τὰ χείλη τους ἑνώθηκαν μὲ πυρετὸ γιὰ ἀρκετὴ ὥρα. Τὸ τελευταῖο πρᾶγμα, ποὺ θυμόταν ἡ ὥριμη καθηγήτρια τοῦ πιάνου καὶ τοῦ τραγουδιοῦ πρὶν ἀπὸ τὴν ἔκσταση, ἦταν κάποιο φῶς ποὺ τρεμόσβησε σὲ μιὰ στιγμὴ καὶ κατόπιν χάθηκε, ὅπως ἔσβηνε κι' ἐκείνη στὴν πρωτόγνωρη ἡδονή...

***
** ** **

ΠΑΗΣΙΑΖΕ τέσσερις τὸ πρωΐ, ὅταν μὲ κομμένη ἀκόμα τὴν ἀναπνοή της ἄνοιγε τὴν πόρτα γιὰ νὰ μπῇ στὸ διαμέρισμα. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὴν περίμενε στὸ σαλόνι τὴν ἔκαμε νὰ χλωμιάσῃ ἀκόμα πιὸ πολὺ καὶ νὰ παραξενευτῇ περισσότερο. Εἶχε βέβαια πιαστῇ ἡ καρδιά της ἀπὸ τὴ σαστιμάρα ὅταν εἶδε τὸ περιπολικὸ νὰ φράζῃ τὸ δρόμο στὴ «Σιτροὲν» τοῦ Πέντζα, κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔβγαζε τὸ περίστροφο καὶ προσπαθοῦσε νὰ διαφύγῃ στὰ στενοσόκακα τῆς κάτω πλατείας. Εἶχε παραξενευτῇ καὶ φοβηθῇ μαζί, καὶ μέσα στὴ σύγχυση ποὺ εἶχε δημιουργηθῇ κατώρθωσε νὰ ξεφύγῃ τρέχοντας... Ἀλλὰ τοῦτος ὁ ἄνθρωπος, γι' αὐτὸ τὴν περίμενε;

Ὁπωσδήποτε ναί... Τὸ πρόσωπό του ἦταν αἰνιγματικό, καὶ τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ τὴν ρώτησε ἦταν:

— Γιατί φύγατε τόσο πανικόβλητη, δεσποινίς; Φοβηθήκατε τοὺς ἀστυνομικοὺς ἢ τὸ περίστροφο τοῦ Δημήτρη Πέντζα;

— Μά... δὲν ἔκαμα τίποτα τὸ κακό, τίποτα τὸ παράνομο! κατώρθωσε νὰ τραυλίση. Τί συμβαίνει ὅμως μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο;

— Κοιτάξτε δεσποινὶς Βαλέντη καὶ πέστε μου τί πράγματα ἀκριβῶς σᾶς λείπουν. Πρῶτα - πρῶτα κοιτάξτε γιὰ τὰ χρήματά σας καὶ τὰ κοσμήματα...

Τὰ μάτια της ἀλοιθώρισαν καὶ ἀπέμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Ὕστερα κατευθύνθηκε καὶ ἄνοιξε μὲ νευρικὲς κινήσεις τὸ συρτάρι τῆς τουαλέττας της. Μιὰ κραυγὴ ἀπελπισίας τῆς ξέσχισε τὰ στήθη:

— Μά, Θεέ μου! λείπουν ὅλα τὰ κοσμήματα!... Καὶ τὰ λεφτά μου!...

Εἶχαν ἀρχίσει νὰ στριφογυρίζουν ὅλα τριγύρω της καὶ χρειάστηκαν μερικὰ ἐλαφρὰ χτυπήματα τοῦ ὑπαστυνόμου Γλαυκῆ γιὰ νὰ συνέλθη. Ἀλλὰ καλύτερα νὰ μὴ συνερχόταν ποτέ, σκέφτηκε... Τί τὴν ἤθελε τώρα τὴ ζωή; Τί θὰ ἔκανε χωρὶς τὶς σεβαστὲς ἐκεῖνες οἰκονομίες της καὶ πρὸ πάντων χωρὶς τὴ φθινοπωρινὴ ἔστω τιμή της;...

Ἔκλαψε πολὺ καὶ τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ ἐπιθυμοῦσε ἦταν νὰ πεθάνη ἐκείνη τὴ στιγμή. Πέρασαν ἔτσι ἀρκετὲς ἐφιαλτικὲς στιγμὲς καὶ ξαφνικὰ ἄκουσε σὰν σὲ ὄνειρο τὴ φωνὴ τοῦ ὑπαστυνόμου νὰ τῆς λέη:

— Δεσποινὶς Βαλέντη, συνέλθετε, δὲν πρέπει νὰ χάθηκαν ὅλα... Γιά πέστε μου: οἱ λίρες ποὺ εἴχατε στὸ συρτάρι τῆς τουαλέττας σας πρέπει νὰ ἦταν τριακόσιες εἴκοσι;

Ἀνοιγόκλεισε τὰ βλέφαρα πολλὲς φορὲς καὶ τὸν κοίταξε σαστισμένη.

— Ναί, τόσες ἦταν! ἀποκρίθηκε μ' ἕνα λυγμό. Πῶς τὸ ξέρετε;

— Καὶ τὰ μετρητά σας, δεσποινὶς Βαλέντη, πρέπει νὰ ἦταν γύρω στὶς διακόσιες πενῆντα χιλιάδες;

— Διακόσιες πενῆντα καὶ ἑφτακόσιες δραχμές! εἶπε περισσότερο σαστισμένη. Μὰ τί συμβαίνει; Δὲν χάθηκαν λοιπὸν οἱ οἰκονομίες μου;

— Ὄχι εὐτυχῶς, προφθάσαμε... ἄκουσε κάπως σκληρὴ τὴ φωνὴ τοῦ Γλαυκῆ. Καὶ προφθάσαμε καὶ τὰ κοσμήματά σας ἄθικτα, νομίζω, ὅπως τὰ εἴχατε στὴν κασετίνα σας. Σᾶς τηλεφώνησε ὁ Δημήτρης Πέντζας, δεσποινίς, ξέροντας πολλὰ γιὰ τὸν ψυχικό σας κόσμο, γιὰ τὰ χρήματα καὶ τὰ κοσμήματα ποὺ φυλάγατε στὸ σπίτι σας ἐδῶ... Σᾶς παρέσυρε μὲ τόση τέχνη, εἶναι ἀλήθεια, κι' ὅταν ἐσεῖς εἴχατε μεθύσει ἀπὸ εὐτυχία καὶ ποτὸ μαζί του, τηλεφώνησε σὲ τρεῖς φίλους του γιὰ νὰ μποῦν στὸ διαμέρισμά σας καὶ νὰ σᾶς κατακλέψουν. Παλιὸ τὸ τέχνασμα, μὰ παλιὲς καὶ οἱ γνωριμίες μας, δεσποινὶς Βαλέντη, μὲ τὸν Πέντζα καὶ τοὺς συντρόφους του... Ἔφυγαν λοιπὸν οἱ τρεῖς φίλοι ἀπὸ τὸ καμπαρὲ ποὺ βρίσκονταν, πλανήθηκαν στοὺς δρόμους καὶ κάποτε τοὺς χάσαμε, ἀλλὰ τοὺς ξαναβρήκαμε ὅταν εἶχαν κάμει τὴ δουλειά τους καὶ μάλιστα εἴκοσι μὲ τριάντα μέτρα πιὸ κάτω ἀπὸ ἐδῶ... Οἱ ἑφτακόσιες δραχμὲς πρέπει νὰ βρίσκωνται στὶς τσέπες τοῦ τρίτου τῆς παρέας, ἑνὸς νεαροῦ ποὺ κατώρθωσε νὰ ξεφύγη πρὸς τὸ παρόν. Ἀλλὰ τὰ ἄλλα βρέθηκαν ὅλα ἐπάνω τους, ὅπως σᾶς εἶπα, καὶ σᾶς περιμένουν στὸ Παράρτημα... Ὅσο γιὰ τὸν Πέντζα, εἰδικώτερα, φάνηκε διπλὰ ἄτυχος. Γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψη τῶν συντρόφων του ὅτι αὐτὸς ἦταν ἡ ψυχὴ στὴν ἐπιχείρηση, ἕνας ἀστυφύλακας πρόσεξε καὶ τὸν ἀριθμὸ τῆς «Σιτροὲν» ἐκεῖ πρὸς τὸ πάρκο... Ἦταν κλεμμένη, δεσποινὶς Βαλέντη, κι' ὁ ἀριθμός της μόλις λίγο πρὶν ἀπ' τὰ μεσάνυχτα μᾶς εἶχε τηλεφωνηθῆ...

— Ἦταν κλεμμένη κι' αὐτή, κύριε, ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα τῆς ἀποψινῆς μου μεγάλης περιπέτειας, τραύλισε ἡ Ἀντιγόνη Βαλέντη καὶ ἀναλύθηκε πάλι σὲ λυγμούς.

Κι' ὁ ὑπαστυνόμος Γλαυκῆς, μὴ ξέροντας ἀκόμη ὁλόκληρο τὸ δρᾶμα της, ἀπόμεινε πελαγωμένος μὲ τὴν «ἀγνωμοσύνη» ἐκείνης τῆς ὥριμης γυναίκας, μιὰ «ἀγνωμοσύνη» ποὺ γιὰ πρώτη του φορὰ συναντοῦσε...

Χ. Σ-ς

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, προήχθη, κατ' ἀρχαιότητα, εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπαστυνόμου Β΄ τάξεως, ἀναδρομικῶς ἀπὸ 7.7.1964, ἀφ' ἧς προήχθησαν οἱ νεώτεροι συνάδελφοί του κ.κ. Εὐθύμιος Κουτσοσῖμος καὶ Νικόλαος Πορικός, διὰ πάσας τὰς περιπτώσεις, πλὴν τῆς λήψεως ἀποδοχῶν, ὁ Ἀνθυπαστυνόμος τῆς Μ.Δ. κ. Ἰωάννης Μπουρδάκος καὶ ἐντάσσεται οὗτος μεταξὺ τῶν τότε συναδέλφων του καὶ ἤδη ὑπαστυνόμων Β΄ κ.κ. Εὐστρατίου Ἡλιοπούλου καὶ Ἀντωνίου Φαλδαμῆ.

— Κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας, προήχθησαν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπαρχιφύλακος οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Δημήτριος Τζανετάκος, Ἐλευθέριος Κατσίκας καὶ Κων) νος Βασιλόπουλος, πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένων κενῶν ὀργανικῶν θέσεων.

— Δι' ἀποφάσεων τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, προήχθησαν οἱ Ἀρχιφύλακες κ.κ. Ἀνδρέας Τσονωνᾶς, κατ' ἀρχαιότητα, καὶ Ἠλίας Ἀργυρακόπουλος, κατ' ἐκλογήν, εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀνθυπαστυνόμου, πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένων κενῶν ὀργανικῶν θέσεων, ἐκ τῶν ἐν ἰσχύι πινάκων προακτέων τοῦ ἔτους 1966.

***

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ — ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ

— Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ὁ Ἀρχιφύλαξ κ. Κωνσταντῖνος Καραγιάννης καὶ οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Χρῆστος Χαλκιόπουλος, Κωνσταντῖνος Βάρσος, Ἀνδρέας Νικολάου, Ἀλέξανδρος Ἀλειφέρης, Ἀθανάσιος Καλαϊτζῆς, Νικόλαος Πισκοπάνης, Γεώργιος Κατσούλης καὶ Ἀνδρέας Τσάφος.

— Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ὁ Ὑπαρχιφύλαξ κ. Χαράλαμπος Μακρῆς καὶ οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Χρῆστος Μπούρας, Ἀναστάσιος Παπαγιαννόπουλος, Παναγιώτης Λουκᾶς καὶ Χαράλαμπος Λεοντίου.

— Ἀπελύθη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, διὰ λόγους πειθαρχίας, ὁ Ἀστυφύλαξ κ. Θεοφάνης Ζώης.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ

— Διὰ ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἐπηνέθη ὁ Ἀστυνόμος Β΄ κ. Ἠλίας Ἀρβανιτάκης, Διοικητὴς τοῦ Τμήματος Γενικῆς Ἀσφαλείας Κερκύρας καὶ ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς Ἀστυφύλακας κ.κ. Σταῦρον Κόντην καὶ Μιχαὴλ Σολαΐτην, διότι, ὑπὸ τὴν προσωπικὴν ἐπίβλεψιν, ἐπιδεξίαν καὶ μεθοδικὴν καθοδήγησιν τοῦ πρώτου, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, μεθοδικότητος καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ὑπηρεσίας, ὁ πρῶτος τῶν ὡς ἄνω ἀστυφυλάκων βοηθούμενος καὶ ὑπὸ τοῦ ἑτέρου συναδέλφου του, ἐπέτυχε τὴν 4.15΄ ὥραν τῆς 24 - 6 - 66, τὴν σύλληψιν τοῦ σεσημασμένου διαρρήκτου Κων) νου Μαγκαφᾶ ὅστις εἶχε διαπράξει σωρείαν διαρρήξεων καταστημάτων ἐν τῇ πόλει τῆς Κερκύρας, προκαλέσαντες διὰ τῆς ἐπιτυχίας των ταύτης τὰ εὐμενῆ σχόλια τοῦ ἐγχωρίου καὶ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Τύπου καὶ τοῦ Κερκυραϊκοῦ κοινοῦ ὑπὲρ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

— Ὡσαύτως, διὰ ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἐπηνέθη ὁ Ἀστυνόμος Α΄ κ. Παναγιώτης Δρούζας, Διοικητὴς τοῦ Τμήματος Γενικῆς Ἀσφαλείας Πατρῶν, καὶ ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς: 1) Ἀστυνόμον Β΄ κ. Γεώργιον Φασούλκαν, Ὑποδ) τὴν τοῦ ὡς ἄνω Τμήματος, 2) Ὑπαστυνόμον Α΄ κ. Γεώργιον Κωνσταντακόπουλον, Προϊστάμενον τῆς Ὁμάδος Ἠθῶν - Λεσχῶν καὶ Καταδιωκτικῶν Ἐγγράφων, 3) Ἀνθ) μον κ. Κων) νον Ἀρώνην, 4) Ὑπαρχιφύλακα κ. Φώτιον Ἀσπρούδαν καὶ 5) Ἀστυφύλακας κ.κ. Ἀθανάσιον Τερέζην, Ξαβέριον Καρούνιαν, Ἰωάννην Φόφολον, Βασίλειον Μάλαν, Διονύσιον Διαμαντόπουλον, Πέτρον Καρμίρην καὶ Κων) νον Χολέβαν, διότι οἱ ἀνωτέρω, ὑπὸ τὴν ἐπιδέξιαν καθοδήγησιν

τοῦ πρώτου (κ. Δρούζα), ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, μεθοδικότητος καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ὑπηρεσίας των, ἐπέτυχον τὴν ἀνακάλυψιν, σύλληψιν καὶ παραπομπὴν εἰς τὴν Δικαιοσύνην σπείρας ἐμπόρων ναρκωτικῶν καὶ τοξικομανῶν ὡς καὶ κατάσχεσιν ἱκανῆς ποσότητος ἀκατεργάστου ἰνδικῆς καννάβεως (χασίς), προκαλέσαντες, διὰ τῆς ἐπιτυχίας των ταύτης, τὰ εὐμενῆ σχόλια τοῦ κοινοῦ καὶ τοῦ τύπου τῆς πόλεως Πατρῶν ὑπὲρ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

***

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Δημοσιεύομεν ὡς ἔχει ἀποσταλεῖσαν εἰς τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἐπιστολὴν τοῦ Βασιλικοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος :

« Κύριε Ἀρχηγέ,

Ἔχομεν τὴν τιμήν, ἐπὶ τῇ ἐπιτυχῇ λήξει τῶν ὀργανωθεισῶν ἐκδρομῶν ἀγροτοπαίδων ἐκ Βορείου Ἑλλάδος, νὰ παρακαλέσωμεν ὑμᾶς ὅπως δεχθῆτε τὰς θερμὰς εὐχαριστίας μας διὰ τὴν παρασχεθεῖσαν συνδρομὴν ἐκ μέρους τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πατρῶν καὶ τῆς Δ) νσεως Τουριστικῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐκδρομέων.

Αἱ γενόμεναι ἰδίως ὑποδοχαὶ τῶν 18 ὁμάδων εἰς Πάτρας, οἱ θερμοὶ καὶ μεστοὶ ἐθνικοῦ περιεχομένου λόγοι τοὺς ὁποίους ἀπηύθυνον Ἀξιωματικοὶ τῆς Δ) νσεως Πατρῶν καὶ γενικώτερον αἱ παρασχεθεῖσαι πολλαπλαῖ φροντίδες καὶ ἐξυπηρετήσεις τὰ μᾶλλον συνέβαλον εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἐκδρομῶν.

Παρακαλοῦμεν καὶ αὖθις Κύριε Ἀρχηγέ, ὅπως δεχθῆτε τὰς εὐχαριστίας μας ».

Ο ΓΕΝ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

***

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΣΥΝΕΡΓΕΙΟΝ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ Α. Π.

Ὑπὸ τοῦ Κινηματογραφικοῦ Συνεργείου Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων, συνεχίζονται αἱ κινηματογραφικαὶ παραστάσεις εἰς σχολάς, σχολεῖα, εὐαγῆ ἱδρύματα, φυλακάς κλπ., μὲ λίαν ἀξιόλογα ἀποτελέσματα. Αἱ κριτικαὶ τοῦ κοινοῦ εἶναι ἐν προκειμένῳ ἐνθουσιώδεις, καλλιεργουμένου οὕτω ἑνὸς φιλικοῦ καὶ ἀποδοτικοῦ κλίματος διὰ τὴν ἀνάπτυξιν καλῶν σχέσεων Ἀστυνομίας καὶ Κοινοῦ.

Χαρακτηριστικὸν εἶναι τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον ἔγγραφον τῆς Ἑταιρίας Προστασίας Ἀποφυλακιζομένων Ἀθηνῶν:

«Ἔχομεν τὴν τιμήν, ἐπὶ τῇ λήξει τῆς χειμερινῆς περιόδου τῶν κινηματογραφικῶν προβολῶν εἰς τοὺς Κινηματογράφους τῶν ἐνταῦθα Φυλακῶν ὑπὸ τῆς Ὑμετέρας Ὑπηρεσίας (Τμῆμα Δημοσίων Σχέσεων, ἀριθ. Πρωτ. 45 Φ 9) 1) 29.11.1965) νὰ σᾶς διαβιβάσωμεν τὰς θερμοτάτας εὐχαριστίας μας καὶ νὰ σᾶς παρακαλέσωμεν ὅπως καὶ κατὰ τὴν προσεχῆ φθινοπωρινὴν - χειμερινὴν περίοδον ἐξακολουθήσητε τὴν πολύτιμον προσφοράν σας μετὰ τοῦ αὐτοῦ θερμοῦ ἐνδιαφέροντος».

Μετὰ τιμῆς

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Δ.Σ.
Ἐπίτιμος Εἰσαγγελεὺς Ἐφετῶν
ΠΑΝΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
ΓΕΩΡΓ. ΜΕΝΑΡΔΟΣ

Ὡσαύτως, τὸ ἐν Πάτραις Πτωχοκομεῖον «ΑΓΙΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ» ἀπέστειλε τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον ἔγγραφον, δι' οὗ ἐκφράζει τὰς εὐχαριστίας τῆς τε Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τούτου καὶ τῶν ἐν αὐτῷ περιθαλπομένων, διὰ τὴν ψυχαγωγίαν ἣν παρέσχεν αὐτοῖς τὸ Κινηματογραφικὸν Συνεργεῖον τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων, κατὰ τὴν πρόσφατον μετάβασίν του εἰς τὴν πόλιν τῶν Πατρῶν:

«Ἀξιότιμε Κύριε Διευθυντά,

Ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ τοῦ Πτωχοκομείου Πατρῶν «Ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας» ἔχει τὴν τιμήν, νὰ Σᾶς ἀπευθύνῃ τὴν παροῦσαν, ἵνα ἐκφράσῃ Ὑμῖν, τὰς βαθυτάτας

εὐχαριστίας αὐτῆς τε καὶ τῶν περιθαλπομένων ἐν τῷ Ἱδρύματι Τροφίμων, τοὺς ὁποίους, Κινηματογραφικὸν Συνεργεῖον τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἐψυχαγώγησεν καὶ προσέφερεν αὐτοῖς ἀγάπην καὶ ἐνδιαφέρον. Ἡ προσφορὰ αὕτη ὑπῆρξεν ἔκφρασις τῶν ὑψηλῶν αἰσθημάτων ποὺ διακατέχουν τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Αἱ τοιαῦται ἐκδηλώσεις συμπαραστάσεως τῶν ἀσθενῶν, τῶν γερόντων καὶ τῶν ἀποκλήρων ἀκόμη τῆς ζωῆς, ἀποτελοῦν ἔργον ὑψίστης κοινωνικῆς καὶ ἐκπολιτιστικῆς σημασίας καὶ προσθέτουν ἕνα εἰσέτι «ΕΥΓΕ» εἰς τὰς τόσον ἐξόχους ὑπηρεσίας, ἃς προσφέρετε νυχθημερὸν διὰ τὴν ἀσφάλειαν, τὴν εὐταξίαν καὶ τὸν πολιτισμὸν τῆς Πατρίδος.

Εὐχαριστοῦντες Ὑμᾶς καὶ αὖθις, παρακαλοῦμεν, ὅπως διαβιβάσητε τὰς εὐχαριστίας μας, πρὸς τὸ Συνεργεῖον Προβολῆς Κινηματογραφικῶν ταινιῶν.

Ἐπὶ τούτοις, διατελοῦμεν, μετὰ διακεκριμένης τιμῆς».

Ὁ Πρόεδρος — *Ὁ Γραμματεὺς*

Κ. Δ. ΠΑΠΑΓΓΕΛΟΥΤΣΟΣ — *ΓΕΩΡ. ΜΠΟΥΡΑΣ*

Τέλος, ἡ ἐν Πάτραις ἐκδιδομένη ἡμερησία ἐφημερίς: «ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ», εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 6623 φύλλον αὐτῆς δημοσιεύει, εἰς τὴν πρώτην σελίδα, ἐνθουσιώδες σχόλιον ἀναφερόμενον εἰς τὰς προκληθείσας λίαν ἀγαθὰς ἐντυπώσεις παρὰ τῇ πατραϊκῇ κοινῇ γνώμῃ, ἐκ τῶν πραγματοποιηθεισῶν προσφάτως εἰς τὴν πόλιν τῶν Πατρῶν κινηματογραφικῶν παραστάσεων ὑπὸ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Κινηματογραφικοῦ Συνεργείου τὰς ὁποίας χαρακτηρίζει «θαυμασίας καὶ ὠφελίμους».

Διὰ τοῦ αὐτοῦ δημοσιεύματος, ἡ ἰδία ἐφημερὶς, συγχαίρει καὶ ἐπαινεῖ ὁλοψύχως τὸ πολύμορφον κοινωνικὸν ἔργον τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δημοσίας Τάξεως κ. Χρίστου Ἀποστολάκου, ἐξ ἀφορμῆς τῆς λαμπρᾶς ἐμφανίσεως τοῦ κινηματογραφικοῦ Ἀστυνομικοῦ Συνεργείου. Ἐν κατακλείδι δέ, διὰ τοῦ σχολίου τούτου, ζητεῖται ἡ μετάβασις τοῦ κ. Ὑπουργοῦ εἰς τὴν πόλιν τῶν Πατρῶν, ἵνα, δι' ἐθνικῶν ὁμιλιῶν τονώσῃ τὸ ὑπηρεσιακὸν φρόνημα τῶν ἐν Πάτραις Ἀστυνομικῶν Ὑπαλλήλων καὶ τοῦ κοινοῦ, ὡς συνέβη καὶ εἰς ἄλλας πόλεις τῆς Ἑλλάδος.

***

ΠΕΝΘΗ

Γεώργιος Κοττικιᾶς

Καὶ πάλιν τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα θρηνεῖ τὴν ἀπώλειαν ἑνὸς ἐκλεκτοῦ ἐν ἐνεργείᾳ ἀξιωματικοῦ του. Τὴν 28) 9) 66 ἀπεβίωσεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον «Ἀλεξάνδρα», ἐξ ἐμφράγματος τοῦ μυοκαρδίου, ὁ Ἀστυνόμος Α΄ Γεώργιος Κοττικιᾶς. Διατελῶν εἰς ἀναρρωτικὴν ἄδειαν, τὴν πρωΐαν τῆς 28) 9) 66 κατελήφθη ὑπὸ καρδιακῆς κρίσεως. Εἰσήχθη ἐκτάκτως εἰς τὸ νοσοκομεῖον καὶ τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας παρέδωσε τὸ πνεῦμα, ἐγκαταλείπων ὁριστικῶς τὴν γηίνην ζωήν. Κατὰ τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν, ἡ ὁποία ἐψάλη τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας τῆς ἐπομένης εἰς τὴν Μητρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν, παρέστησαν πολλοί, ἐν συντάξει καὶ ἐνεργείᾳ, ἀστυνομικοί, ὡς καὶ φίλοι τοῦ ἀποθανόντος. Τὸν ἐπικήδειον ἐξεφώνησεν ὁ Ἀστυνόμος Α΄ κ. Ἐπαμεινώνδας Παναγόπουλος, ὁ ὁποῖος καὶ κατέθεσε στέφανον ἐπὶ τῆς σοροῦ τοῦ ἐκλιπόντος, ἐκ μέρους τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ὡς ἐλάχιστον φόρον τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης διὰ τὰς πρὸς τοῦτο ὑπηρεσίας τοῦ Ἀστυνόμου Κοττικιᾶ.

Ὁ Γεώργιος Κοττικιᾶς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἄρταν τῷ 1912. Ἄγων τὸ 20ὸν

ἔτος τῆς ἡλικίας του κατετάγη εἰς τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων, τῷ 1946 προήχθη εἰς Ὑπαστυνόμον Β΄, τῷ 1949 εἰς Ὑπαστυνόμον Α΄, τῷ 1958 εἰς Ἀστυνόμον Β΄ καὶ τῷ 1964 εἰς Ἀστυνόμον Α΄. Ὑπηρέτησε διαδοχικῶς εἰς τὸ Γον Ἀστυνομικὸν Τμῆμα Ἀθηνῶν, εἰς τὴν Ὑποδιεύθυνσιν Τροχαίας Κινήσεως Ἀθηνῶν καὶ εἰς τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν Ἐθνικῆς Ἀσφαλείας, ὡς καὶ εἰς ἄλλας Ὑπηρεσίας, προσφέρων πολυτίμους ὑπηρεσίας. Ἠθικός, τίμιος, ἐργατικός, προσηλωμένος εἰς τὸ καθῆκον, ἐγκυκλοπαιδικῶς καὶ ἐπαγγελματικῶς ἀρτίως κατηρτισμένος, ἐξετιμᾶτο ἰδιαιτέρως ὑφ' ὅλων. Ὁ θάνατός του ἐνεποίησεν εἰς ὅλους ἡμᾶς βαθυτάτην λύπην, διότι ἦτο πράγματι ἐξαιρετικὸς ἀξιωματικός, φίλος εἰλικρινὴς καὶ ἄριστος ἄνθρωπος.

Εἰς μὲν τοὺς οἰκείους του ἐκφράζομεν τὰ βαθύτατα συλλυπητήριά μας, εἰς δὲ τὸν τελευτήσαντα τὴν παροῦσαν ζωὴν Ἀστυνόμον εὐχόμεθα διαπύρως ὅπως εἶναι ἐλαφρὸν τὸ χῶμα τῆς Ἀττικῆς γῆς, τὸ ὁποῖον τὸν ἐκάλυψε.

Ἡ μνήμη του θὰ εἶναι αἰωνία.

Ἰωάννης Γιαννόπουλος

Τὴν 9ην Ὀκτωβρίου ηὐτοκτόνησεν ὁ Ἀστυφύλαξ Κ785 Ἰωάννης Γιαννόπουλος. Οἱ λόγοι τῆς αὐτοκτονίας του ἀνάγονται εἰς ψυχικὴν νόσον, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ αὐτόχειρ ὑπέφερε.

Ὁ Ἰωάννης Γιαννόπουλος, ἐγεννήθη εἰς Κούβελα Τριφυλίας τῷ 1925. Ἔχων ἐκπληρώσει τὰς στρατιωτικάς του ὑποχρεώσεις, τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1946 εἰσήχθη εἰς τὴν Σχολὴν Ἀστυφυλάκων. Ἀπὸ τῆς ὁρκωμοσίας του καὶ τῆς ἐξόδου του ἐκ τῆς Σχολῆς, ὑπηρέτησεν εἰς τὰ ΣΤ΄, ΚΣΤ΄, καὶ Θ΄ Ἀστυνομικὰ Τμήματα Ἀθηνῶν καὶ ἀπὸ τὸν Μάρτιον τοῦ 1953, μέχρι καὶ τοῦ θανάτου του, ὑπηρέτει εἰς τὴν Ὑποδιεύθυνσιν Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν. Νεόνυμφος εἰσέτι — ἐνυμφεύθη τὸν Αὔγουστον τοῦ 1965 — ἠσθένησεν ἐκ ψυχικῆς νόσου, ἕνεκα τῆς ὁποίας τὴν Κυριακὴν 9) 10) 66, ἐπιστρέφων ἐξ Εὐβοίας μετὰ τοῦ πατρός του καὶ τῆς συζύγου του, προέβη εἰς τὸ ἀπονενοημένον διάβημα. Ἦτο ἐργατικός, φιλότιμος καὶ μὲ ἐξαιρετικὴν ὑπηρεσιακὴν ἀπόδοσιν Ἀστυφύλαξ, ὡς τοῦτο μαρτυροῦν αἱ ἀπονεμηθεῖσαι, κατὰ διάφορα διαστήματα, εἰς αὐτὸν ἀμοιβαί. Ἕνεκα τοῦ ἤθους καὶ τῆς ὑπηρεσιακῆς του δραστηριότητος, ἐχαιρεν ἰδιαιτέρας ἐκτιμήσεως τόσον ἐκ μέρους τῶν προϊσταμένων του, ὅσον καὶ ἐκ μέρους τῶν συναδέλφων του.

Εὐχόμεθα ὁλοψύχως ὅπως ὁ Θεὸς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχήν του καὶ παράσχῃ βάλσαμον παρηγορίας εἰς τοὺς οἰκείους του.

Ἡ μνήμη του ἂς εἶναι αἰωνία.

«ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ»

Κάθε Παρασκευὴ

Ὥρα 20.30′ - 21

Παρακολουθεῖτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ Ἐνόπλων Δυνάμεων Ἑλλάδος.

Εἶναι πάντα ἐπίκαιρη, διδακτική, ἐνδιαφέρουσα.

Μία Ἐκπομπὴ χρήσιμη γιὰ κάθε Ἑλληνικὸ σπίτι.